

MÁTÉ

EVANGÉLIUMÁNAK

SZELLEMI MAGYARÁZATA

ANTAL,

IRÓMÉDIUM UTJÁN

A „REFORMIERENDE BLÄTTER" ELSŐ KÖTETÉBŐL AZ
„ÉGI VILÁGOSSÁG" 1912-1914. ÉVFOLYAMAINAK NYOMÁN

BEVEZETÉS

Akkoriban midőn a Jézus szolgálói leírták az evangéliumokat a Szentlélek befolyása alatt, csak annyit írtak le az ő Uruk szavaiból és cselekedeteiből, amennyit a vezető szellem nekik megparancsolt; sem többet, sem kevesebbet. Megvolt ennek a helyes oka.

Ezer annyit lehetett volna ugyan elbeszélni, de nem volt megengedve, mert zavarba hozta volna az embereket. Lassankint kell az evangéliumnak gyökeret verni. Lassankint kell érlelődni az emberekben az evangélium iránti vonzalomnak, minden egyes emberben a saját bukásának fokozatához, s a maga javulására irányuló őszinte törekvéséhez képest. A saját szellemében fekvő azon erőhatalom szerint, melyet az isteni Kegyelem elhódításában kifejt, hiszen e célra Ígérte meg Krisztus az embereknek a Szentlelket, vagyis a szellemi adományokat, melyek ebben a korszakban médiumításoknak neveztetnek, s melyek segítségével bárki képes az Igazság szelleme által magát az összes igazságokhoz elvezettetni és az azzal való minél szorosabb érintkezés által ahhoz folyton jobban simulni s általa emelkedni.

Annak az embernek, aki összes gondolatait a „SZENTHÁROMSÁG"-ból törekszik meríteni, t.i. az ő mennyei Atyjában való erős hite, a megváltó Jézus iránti erős bizalma s ehhez a megígért „Igazság szellemé"-hez szeretettel való ragaszkodása által, mely hivatva van elvezetni az összes igazságokhoz kivétel nélkül azokat az összes embereket, akik erre a vezetésre érdemesekké lettek, annak nem lesz nehéz helyesen megérteni a Jézus Krisztus evangéliumát. S az ilyen ember le fogja győzni azokat a nehézségeket is, melyek a bűnnel való harcnak e világában akadályozzák annak alkalmazását.

Mínthogy pedig *az apostolok későbbi utódai azok írásait a néptől elvonták* s olyan törvényeket alkottak, melyeknél fogva azok értelmezése senki mást meg nem illet, csak az egyház felkentjeit, ezek azonban gög és önzés által elvakítva, az igazság megígért szellemét nem keresve, azokat a saját anyagias céljaiknak megfelelően magyarázták. S így a saját emberi szellemük termékeit, mint isteni igazságokat rákényszerítették a tudatlan népre, ily módon minden szabad szellemi mozgalmat a népben elfojtottak, s abból a hitnek valóságos gépezetét alkották. *Ennélfogva a - különben is inkább az anyag, mint a szellem felé hajló - nép egészen beleesett a szellemi renyhességbe s elveszítette a túlvilággal való közlekedés fonalát (a szellemi adományokat és médiumításokat)*, mely alapját képezi az evangéliumnak - ezt az isteni forrást, mely egyedül képes a hitnek életet, mozgást, növekedést, fejlődést kölcsönözni. Ennek a következménye volt a tétlenség, a tétlenségé rothadás, a rothadásé gonosz, az a gonosz, mely nem sokára megszülte a maga rossz következményeit.

Ez a gonosz pedig vala egy kétszarvú állat, a kétely és az ostobaság, mely mint új teremtmény, kinőtt a kereszténységből s melyet az apostolok utódai tápláltak, nagyra növeltek s azután kihasználták a világ megijesztésére. Előbb megfosztották az embereket az ő Atyaistenüktől és beszéltek nekik egy új „Megváltó-Isten"-ről, hogy azután utóbb ezt is lehetlenné tegyék nekik. Az ígért szellemét elszakították a néptől a hitbeli kényszer segítségével és lefoglalták azt, mint egyedül a keresztény vallást megillető kiváltságot, azaz mint némely papi zsarnokok kiváltságát, s aki ez ellen kifogást emelt, azt elátkozták. Így történt, hogy a szelle-

mi adományok elnyomása folytán a szegény bukott emberszellemek megmerevedtek, elállati-asodtak! Ahelyett, hogy bemutatták volna az embereknek azt a jó szellemi Megváltót, a mennyei Atyának ezt a hűséges gyermekét szóval és tettel, olyannak, amilyen Ő valóban volt a maga **szereletében, bölcsességében és igazságosságában, a maga alázatosságában, türelmességében és irgalmában**, s a helyett, hogy ennek a mintaképnek a követésére nevelték volna őket, - kezébe adtak a sóvárgó népnek egy fából faragott megváltót. Ezzel a zászlóval fanatizálták őket mindazon embertársaik kiirtására, akik másképp gondolkoztak és mást hittek, mint amit ez a zsarnoki, szellemnélküli céh nekik hinni parancsolt. Kitaláltak kínzó eszközöket és máglyákat, melyek segélyével halálra kínoztak számtalan igazságos, becsületes és szellemmel megáldott embert.

„A szentegyház parancsolja"-féle jelszó ólomsúllyal nehezedett a szegény, gyenge emberszellemekre s elnyomta bennük a keresztény emberszeretnek legkisebb szikráját is. Tompán, gépiesen raboltak és öltek ez egyház hívei a felkentek megbízásából és zsebükben a megvásárolt búcsúlevéllel követték el rablók és útonálló az elgondolható és a legképzeltetlenebb rémtetteket. **Jézus anyjának magas tiszta szelleméből alakítottak valami búcsúlevél kufárfélét** s így közvetve fizettették meg maguknak - az egyesek kereseti viszonyaihoz képest - az „Istenanya"-nak vérrel beszennyezett áldozati szekrényre segélyével az ő bűnbocsátó leveleikért járó adót!

Ezek a zsarnokok azonban számadásukat a minden dolgok mozgatója, a szellemek és világok teremtője nélkül készítették s ez a jóságos Teremtő állandóan nem tűri meg a gonoszt, hanem valamely más gonosz által ostorozza és megszünteti azt. Ő felkeltette a bukott ember természetében rejtve szunnyadó, vadul törtető szellemet, aki nem tűri a szolgaságot, s ez a szellem felébredve, átjárta az emberiséget és kibocsátotta a maga villamos villámsugarát, amidőn betelt az alávalóság mértéke, - s ez a villámsugár megvilágította a dolgokat!

Az egyház felkentjei által hizlalt ellentét bosszút lihegve támadta a maga hizlalóit, s a maga vadságával és ostobaságával olyan zűrzavart, olyan összevisszaságot teremtett, melyre a már érettebb emberész csak borzalommal és undorral gondol! Az elemeknek tombolnia kellett, míg el nem pusztították, meg nem semmisítették önmagukat! Ahogy minden egyes szellembukás után a zűrzavarnak (chaos) a világegyetemben ki kellett magát tombolnia, hogy csendes, törvényes fejlődésbe menjen át, úgy történt jelen esetben is. Az emberszellemek kitombolták magukat és nyugodtan letelepedtek zsarnokaik romjain. Kezdték belátni, hogy ők saját maguk megsemmisítő eszközeiként szerepeltek azért, **hogy némely (önmagukat isteni tanokat hirdető, és az apostolok felkent utódainak nevező) dühöngőket tisztelethez, fényhez, gazdagsághoz és hatalomhoz segítsenek**. Világosság lett az ő szellemükben, de milyen fényt terjesztett ez a világosság!!

Istent, a jóságos Atyát, minden lények teremtőjét már rég elrabolták tőlük. Kaptak pedig helyébe egy fából faragott Megváltó-Istent s egy szomorú emlékezetű, mindenféle pipereével felcicomázott „Isten-Anyát". Nyugodtan gondolkodva, **a világ civilizálásával együtt fejlődve látták, hogy ez a fából faragott Megváltó-Isten, akinek nevében azok a borzalmak véghezvitettek, és megtűrettek, nem lehet a szeretet Istene. Belátták, hogy nem lehet istennő azon az ő vérdíjuk árán felékesített Istenanya, akinek ők engesztelő áldozatokot hoztak a testvérgyilkosság, a rablás és megbecstelenítés bűneiért.**

Ilyképpen következtetve megátkozták a Megváltó-Istent az ő búcsúlevelekkel kufárkodó anyjával együtt és felállították ezt a tételt: **„Nincs Isten, nincs Megváltó, nincs Kegyelemanya!"** Hogy is ne! Hiszen rájuk nézve Isten már rég nem létezett, helyébe lépett a Megváltó. Ez a Megváltó pedig sok kegyetlenségre vezette őket, melyeknek büntelenségét ígérte meg a „Kegyelemanya" pénzért. Félre tehát ezekkel az Istenről szóló tant hirdető által kitalált képekkel, nincs azokra szükségünk. Nem létezik semmi ebben a véletlenségből keletkezett világegyetemben, ami nekünk nyugalmat, vigaszt, békét, boldogságot, üdvösséget hozhatna. Ezek csak kiesztelt árnyképei a fondorkodó papi képzelőtehetségnek, a babonának s a beteges agyműkö-

désnek. Mi fel akarunk szabadulni ezek alól a túlvilági dolgok alól, saját eszünk szerint akarunk élni, magunknak segíteni s magunkat megváltani. „**Nincs az emberben szellem, annál kevésbé holmi mesés tájakon való egyéni továbbélés, mindez képtelenség, az emberek esztelenségére való számítás! Vér az élet, agy a szellem!**” A mi, csalhatatlanságot bitorló tanítóink megmutatták nekünk, miképp gazdagodtak meg a mi esztelenségünk révén, mi is meg akarunk gazdagodni a mi embertársaink esztelensége révén és jól élni, amíg tart ez a földi élet, mely után úgy is mindenkorra elenyészünk.

Miként a gonosz mindig csak gonoszat szül ismét, azonképpen ennek az elfajult osztálynak a példája egy új bölcseletét hozta létre az emberiségnek, amikor ez dermedtségéből felébredt a chaos romjain, hogy ismét tovább fejlődjék.

Szegény emberiség! Szánalomraméltó emberiség! Te csak szélsőségekben vagy képes továbbképződni, hogy azután örökkévalóságok lezajlásával találj meg a helyes középútat. Ezt köszönheted a te nagy, mély szellemi bukásodnak, mely által megsűrűsítetted, elhomályosítottad a te nagy szellemedet s az igazat a hamistól, az istenit az emberitől megkülönböztetni képtelen vagy! Isten, az irgalom-, jóság- és bölcsességteljes Atya elnézte ezt mindaddig, míg legalább annyira kibontakoztál vakságodból, hogy megbámulod a Teremtő műveit, és behatolni törekszel az Ő műhelyébe. Most, amidőn a te szellemed a törvényes rotáció*¹ következtében ismét annyira megtisztult, hogy önállóan képes gondolkozni és következtetni, most, amidőn elkezdted legalább kutatni és megbecsülni az Ő műveit, **most kedves emberek, a szeretetteljes Atya ismét kimondotta a kegyelem szavát.** Megengedte, hogy *mi*, a ti túlvilági szellemtestvéreitek, akik már kiszenvetünk, végig küzdöttünk, az Őstörvényvel szellemileg eggyé lettünk, megtanítsunk benneteket arra, amire az apostolok utódai *nem*, avagy *hamisan* tanítottak benneteket.

A mi feladatunk szétoztani a szellemi kenyeret a mindenféle nyelvű népek között, valamennyinek, tekintet nélkül vallásra és nemzetiségre. Megmagyarázni a Megváltó szavait, hogy azokat eszükkel megértsék, s életüket a szerint rendezzék be. Meg kell ezt tennünk Isten akarata folytán a Mester vezetése alatt, hogy az emberiség a Jézus Krisztus evangéliumát igaz értelmében felfoghassa, hasznát felismerje és visszatérhessen Teremtőjéhez, akit elvesztett s ilyképpen előkészítse a maga jövődöbeli üdvösségét, átszellemülését.

Krisztus mondta: „Veletek leszek az idők végezetéig;” és szellemben velük is van mindazokkal, akik őt szeretik. Fel kell rázni az emberiséget az ő anyagi érzékmámorából, hogy kiléphessen a világosságra. *Az idők lejárnak és Isten irgalmas.* Mi szellemek, akik azt a feladatot kaptuk, hogy bukott embertársainkat az Atyához vezessük, kötelesek vagyunk elvégezni ezt a küldetésünket, amíg a ti keresztény időszámításotok eléri a *kétezredik* évet, ezért figyelmeztetünk benneteket arra, hogy hallgassatok meg bennünket és meg ne tévesztessétek magatokat a szellemi haladásnak e korszakában az ellentétől, a hazugságnak és a csalásnak szellemétől. **Mi, az igazság nagy, egységes szellemének tagjai azzal a küldetéssel jöttünk, hogy újból hirdessük s igaz értelmében magyarázzuk meg nektek Isten elsődjének*², Jézus Krisztusnak evangéliumát, a megváltó ígét, hogy azt megérthesse és helyesen alkalmazhassa minden ember, aki azt őszintén akarja.** Tesszük ezt ezennel e célra kiválasztott eszközök*³ által, akik egyenesen azért öltöttek testet, hogy szolgáljanak az Igazság szellemének, s akik az e célra nyert médiumi tehetségük folytán közvetítőként szolgálnak köztünk és az emberek között; mely eszközöket mi *tudásunk szerint* erőnk által vezetünk és irányítunk, s ekként hatunk szellemmel szellemre, lélekkel lélekre, hogy közölhessük az emberekkel azt, amit az Isten kegyelme s a Mester akarata tartalmaz.

Mi egyek vagyunk az őstörvényvel és szólunk hozzátok az ATYA, FIU és SZENTLÉLEK, azaz a SZERETET, BÖLCSESSÉG és IGAZSÁG nevében! Ámen.

¹ *Ciklusokból álló fejlődés

² *első teremtésű szellemének

³ * t.i. médiumok

ELSŐ FEJEZET

Én Máté az Úr Jézus szolgálja, szólok hozzátok, kedves testvérek!

Elérkezett ideje annak, hogy beteljesüljön az Isten ígéje, melyet Jézus hozott az embereknek, és mi valamennyien, akik annak idején eszközei voltunk ennek az eleven ígének, most ismét eljövünk hozzátok, hogy mint szellemek egészítsük ki és fejezzük be ember-eszközök által, amit egykor elkezdünk, szeretetből Isten, az Atya iránt s a mi Urunk, Jézus iránt, a ti üdvö-tökre, vigasztalástokra és végre valahára elérkező megváltástok céljából.

Ti engem sem látni, sem tapintani nem tudtok, mert én megdicsőült szellem va-gyok, az én nyilatkozataim közvetve érkeznek hozzátok egy, testben levő szellem útján, akit a magam akaratajával befolyásolok és irányítok, s aki nekem szívesen engedelmeskedik. Én is ilyen eszköze voltam egykor az én Uram szellemének, csak hogy másfajta. Én meghallottam⁴, amit a szellem szólt hozzám s ily módon írtam magam az én evangéliumi bizonylatomat, úgy ahogy az nekem megparancsoltatott. Ez az eszköz azonban, akit én most használok, nem hall-ja meg a szellemhangot, csak a mozgást követi az én befolyásom alapján s ily módon írja le az én szavaimat öntudatlanul, gépiesen⁵.

1—17. vers. Húspan levő testvérek! A világ ősidőktől fogva hitetlen, vagy tévhitű volt, most is az és adatokat, bizonyítékokat követel. Ezt tudva, az én evangéliumi bizonyla-tomhoz egy időrend szerinti családfát fűztem hozzá a megígért Megváltó emberi leszármazá-sáról, annak a kimutatása céljából, hogy az atyák és a próféták jóslatai szerint senki más nem lehetett a megígért Megváltó, csak Jézus, az én Uram. Ez, kedveseim forma volt és nem szük-ségszerűség; mert sokan ennek dacára sem hittek és nem hisznek Benne. **A legtöbbben azok közül, akik Benne hittek és hisznek, nem ezen forma kedvéért hisznek Benne s az ő ma-gasztos küldetésében, hanem azért, mert szellemileg megérték erre a hitre.** Igenis, meg-mondom ma, hogy erre a leszármazási táblára nem volt szükség, mert az én Mesteremnek, Jézusnak nem is volt emberi leszármazása, amennyiben Mária méhe csak az ágy volt, mely magába fogadta azt, amit Jézus maga abba belehelyezett, amit azonban én, mint ember, épp oly kevésbé voltam képes elfogadni, mint ti. Sokat vitatkoztak az ő „honnét” való származásá-ról, ám ez az egész vita hiábavaló volt. Ő maga azt mondta: „Én nem vagyok ebből a világból való”, - de senki sem értette meg helyesen ezt a szavát, mert az emberszellemek egyáltalában nem bírnak fogalommal az ő lényegiségéről. Ők ugyanis bukott szellemek, akik elfelejtve a saját származásukat, nem tudnak maguknak számot adni saját eredetükről sem. Hogyan értet-ték volna meg tehát a magas elsődnek emberré levését, akinek Istenhez hasonló szelleme ennek a mélyen fekvő körnek természet törvénye szerint nem is ölthetett alakot, melyben teljesíthette volna a maga isteni küldetését! Én szellemi életemben sokat tanultam, sokat tapasztaltam, mely tapasztalatok nélkül nem is lettem volna képes a korszellemnek megfele-lően betölteni mostani feladatomat. Jézus eljött, hogy bizonyosságot tegyen, nem mint Mózes a szigorú Úrról, hanem a szerető Atyáról. **Ilyen bizonyosságot csak a Fiú tehetett, a tisztán ma-radt elsőd szellem, a Messiások rendjéből, akik az Atya erejével, mint Istenhez legköze-lebb álló lények kezükben tartják a törvényt és kormányozzák a mindenséget.** Csak Ő, a magas elsőd tehetett bizonyosságot a maga isteni szava, élete és működése által az Atya szere-tetéről, irgalmáról és erejéről s ehhez szükséges volt, hogy szabad keze legyen. **Ő tehát nem lehetett fogva a bűn anyagában, az állatias érzékiség és durvaság iszapjában**, mert az Ő cselekedeteiről kellett ráismerni isteni küldetésére. Azért az ő teste kellett, hogy megfeleljen szelleme lényegiségének, küldetése céljának, **s ilyen testeket emberek nem képesek nemze-ni.**

18. vers. Magas dolgok magas törvényeket igényelnek! Krisztus az ő magas szellemi teremtő erejénél fogva maga helyezte el fluidikus úton anyja ölébe az ő jövendőbeli félanyagi

⁴ Id. „tisztánhallás, „halló médiumitás”

⁵ írómédium

testének magvát, a teremtés legmagasabb törvénye szerint, azaz az alkotás őstörvénye, vagy a teremtés törvénye szerint, mely ugyanaz az összes szerves lényekre nézve, s amely a „Szellem, Erő, Anyag” című kinyilatkoztatásban, ennek 6-12: fejezeteiben világosan meg van magyarázva.

A másod világoŝság szelleme, Isten után a legtisztább, ami csak létezett, ezt az életre kelteŝdő csirát csak egy egészen tiszta edénybe, egy tiszta, szűzies, megtermékenyítetlen sejtbe helyezhette, mert Jézusra, az őstörvény szellemére nézve egy, az ellentét természettörvénye szerint nemzett test felöltése ellenkezett volna a saját törvényével és természetével.

Az életcsirának ez a behelyezése Mária ölébe egy fluidikus vegyi folyamat volt, amilyen körülbelül a levegőnek az emberi szervezet által való beszívása, mely folyamatról Máriának sem sejtelve, sem érzése nem volt. (Ezért is kellett neki megtermékenyítetését Gábiel angyal által kijelenteni.). Az így beszítt csira azután, - szellemileg működésbe hozva magának Jézus mozgó szellemének ereje által és természetes úton fejlesztve a szűz működő erői által, egy méhmagzatot alkotott, mely hivatva volt a világra hozni egy olyan emberi testet, mely méltó volt megszületésekor magába fogadni a Messiás-szellemet és amely alkalmas volt közvetíteni az ő kinyilatkoztatásait.

A 19. versben mondtam, hogy József a maga jámborságánál fogva nem akarta Máriát szemrehányással illetni, de titkos szándéka volt őt elhagyni. Ez egészen természetes, mert hiszen József is, mint ember, képtelen volt ezt felfogni. Ezen a ponton József majdnem hűtlen lett a maga küldetéséhez, mely feladatává tette fedezni a maga nevével Jézus csodálatos testöltését és megvédeni Máriát.

20—25. vers. Minthogy József, az ember, erre saját erejéből nem lett volna képes, azért Istennek kellett segíteni rajta az ő szolgálói, a szellemek által. Amidőn egy ily szellem megjelent Józsefnek álmában (ahogy az emberek mondják!) s neki megmagyarázta, hogy tényleg a Szent Lélek helyezte Mária testébe azt a gyümölcsöt, melyből egy fiúcska fog a világra születni. Aki meg fogja gyógyítani az embereket az ő bűneikből, s akit ő nevezzen el Jézusnak, akkor a hit fokozott ereje által megértett mindent és nyugodtan bevárta megígért fiának, a megjósolt Messiásnak születését. József az ő Istenfélelme és jámborsága mellett nem kételkedett e mennyei megerősítés után egy pillanatig sem annak lehetőségében, hogy ez a dolog Isten mindenhatóságánál fogva emberfölötti módon is megtörténhetik. **Mert szilárd volt az ő Isten erejében való hite, s ez a hitszilárdság volt az ő különös érdeme** ezen ügy körül és segítsége abban, hogy hű maradhatott a maga feladatához. József a Messiást egészen az Ő isteni küldetésében képzelte magának, mint az emberszellemek megváltóját a bűn rabságából, mert a bűn okozója minden rabságnak. Őt úgy várta, mint a világnak megígért üdvöt és megjelenése után elnevezte őt Jézusnak. Nem pedig úgy - miként legtöbbször az ő népéből - mint felszabadítót várták az uralkodó államhatalom alattvalói köteléke alól.

MÁSODIK FEJEZET

1—12. vers. Miként a különböző időszakoknak összes jelenségei az időnek jelei, épp úgy volt a Jézus születésekor feltűnt égi jel is ilyen ujjmutatás, egy megfajtott talány. Megjelent akkor a keleti földrész láthatárában egy, a maga törvényes körpályájában forgó égitest, mely a maga embrionális állapotából átlépett az üstökösök (gyermekvilágok) állapotába s a kelet csillagjósai előtt új csillagként lebegett. **Ezen jelenség teljes összhangban volt a Megváltó születésével, minthogy a Jézus teste is az embrió állapotából átment a gyermekkor állapotába, hogy láthatólag jelenhessék meg.** A kelet bölcsei, tudós férfiak, természetbúvárok voltak, akik főleg asztrológiával, mágiával és orvosi tudománnyal foglalkoztak. (A mágiának csak úgy, mint minden más dolognak két oldala van: egy jó és egy rossz, egy törvényes és egy ellentétes, s aszerint, amint egyiket vagy másikat alkalmazzuk, művelhetünk vele üdvöset, vagy szerencsétlenséget, épp úgy, mint a kémiával). Minthogy azonban az emberek, elenyésző csekély kivétellel, inkább hajlanak a rosszra, mint a jóra, azért ezt a tudományt is

annak ismerői többnyire megfordítva alkalmazták. Ennélfogva az emberek azt csak erről a megfordított oldaláról ismerték meg, és gonosz, vészhozó varázslatként híresztelték el. Az emberiség általánosan nem ismeri a mágia szónak igazi jelentését. Hogy azt némileg érthetővé tegyem, a szellemi természetű megismerésével és kihasználásával foglalkozó tudománynak avagy „ős-spiritizmus”-nak nevezhetném el. **A modern természetbúvárlat tudósai is, ha majd megismerték a spiritizmus hasznát** mindkét oldaláról, fognak foglalkozni mágiával. Annak törvényes alkalmazása által, vagyis az alárendelt természetszellemek s ezek **erőinek törvényes felhasználásával a magasabb természetszellemek vezetése mellett sok és nagy dolgokat fognak feltalálni, s ez által az emberiségnek tömérdek jót tenni.** Ez azonban eltart még jó ideig, amíg letettek a görgről s megváltoztatták az ő ellentétes akaratukat, amíg leszálltak az ő tanszékeikről s alázatos tanulóivá lettek a magasabb rendű szellemeknek. Akkor, de csak akkor fog a tudomány igazi haladást mutatni, előbb nem.

Ezek a keleti bölcsek tehát „kutatók” voltak az említett tudományágakban. Az apostolok utódai ferdítési buzgalomukban „Királyokat” és „Szenteket” formáltak belőlük, mert azt hitték, hogy mindenhez magas nevek kellene, melyekkel könnyebben nyugózhatik le a népet saját önző céljaik számára. A Messiást azonban földi nagyságok nem tüntethetik fel nagyobbak, mint amilyen. Őt megdicsőíteni csak úgy képesek az ő szolgálói, ha követik Őt úgy, miként azt nekik földi vándorlásában megmutatta. **Mínt hogy a patriarchák és a próféták eleget jósoltak erről a nagy eseményről, mely jóslásokat ezek a kutatók szorgalmasan tanulmányozták és nem dobták azokat - miként a jelen kor sok tudósa teszi - a babona lomtárába.** Sem nem hirdették minden vizsgálódás nélkül handabandának, azért képesek is voltak következtetni ebből a megjósolt égi jelből, hogy elérkezett amaz Ígéretnek beteljesülésének órája. Elindultak tehát, hogy saját szemükkel győződjenek meg róla, miként ezt az igazság szerető kutatók tenni szokták. Mert csak olyan tudósok érdemlik meg ezt a nevet, akik nem zárkoznak el semmi elől, akik mindent megvizsgálják és kifürkésznek, lássék az különben bármily csekélynek, bármennyire hihetetlennek. Követték a csillagot s elérkeztek Jeruzsálembe, az isteni tudományok központjába, itt remélve legjobban megbizonyosodni a felől, amit az ő tudományuk nekik csak jelzett. (Régen el van terjedve az emberek között az a hit, hogy minden embernek van csillaga. Még a mostani hitetlenek sem tudnak szabadulni ettől a hittől, s életük fontos pillanataiban hirdetik: az én csillagom segített meg engem! Vagy „elhagyott a csillagom!”. Azt is szokták mondogatni: „Ez vagy amaz szerencsétlen csillagzat alatt született”.) Már Mózes, ez a nagy próféta és látnok is jósolt erről a csillagról. Meglátta a csillagot az égen, mint égitestet, miként az összes látómédiumok a kinyilatkoztatásokat képekben kapják, (lásd János jelenéseit is) de melyek mindegyikének más szellemi jelentősége van. Ekként a Mózes által látott csillag sem az üstökös világot jelentette, hanem a Messiás szellemét, mint a megváltó igazság világitó csillagát. **Ezekre a természetvizsgálókra nézve pedig az üstököscsillag képezte azt a természetes fizikai jelet, mely őket a szelleminek, az isteninek keresésére indította. Épp úgy, miként az evangéliumban kilátásba helyezett és jelenleg nyilvánuló fizikai szellemjelenések célja e kor kutatóit arra indítani, hogy figyeljék meg ezeket a jelenségeket és találják meg ezek segítségével a spiritizmusban rejlő vezető szellemet és isteni célt.**

De mennyire csalódottaknak érezték magukat, midőn Jeruzsálemben, az isteni tudományosság eme központjában, tudakozódásuk folytán olyan megdöbbenést tapasztaltak, mintha ők volnának az elsők, akik elhozták egy világ-messziás születésének csodahírét. Mintha egyáltalán nem is léteznék valami régi jövendölés egy ilyen személyiség felől, avagy ez csak üres szóbeszéd volna bármiféle beteljesülés nélkül! **Hiszen manapság is sokan, akik látják és megfigyelik a spiritiszta jeleket, az írástudókhoz s a természettudósokhoz, - akikről felteszik, hogy értik és helyesen ítélik meg azokat, - fordulnak azzal a kérdéssel, hogy miképp vélekednek ezekről a jelenségekről és milyen hasznot várnak ezektől a testre és szellemre nézve? És íme az emberiségnek ezek a modern vezetői is megijednek ezektől a határo-**

zott kérdésektől. Nem tudnak azokra határozott választ adni, s annyira aggódnak s annyira féltik az ő sok fáradsággal és éjszakázással összetákolt rendszereiket, hogy az egyik így szól hozzájuk: Oda ne menjetek, az az ördög, aki romlásba visz benneteket! A másik pedig: Ne higgyetek azoknak a csalóknak, akik hamis cégér alatt szemfényvesztést üznek és elcsalják a pénzeteket; sőt megrontják az eszeteket! A harmadik pedig Heródesként mondja: Igen, halljuk, hogy létezik valami ígéret, mely a Jézus Krisztus evangéliumának a szellem által való beteljesüléséről szól, menjetek csak oda és kutassátok ki, hogy mi van a dologban és ha kikutattátok, akkor jertek és értesítsetek bennünket, hogy azután mi is odamehessünk és hódoljunk az Isten művének. **Alattomban azonban terveket szőnek - Heródeshez hasonlóan - ezen új Megváltó-Messiásra vonatkozó mesék megsemmisítésére.** Ama kor írástudói jártasak voltak ugyan a Thórában, s még inkább az ő egyházi parancsolataikban. De nem foglalkoztak az égi jelek magyarázásával s ezeknek az emberiség mindenkor haladási korszakaira való befolyásával, amit mint pogány szokást elvetettek. **Ők t.i. egyáltalában nem kívántak haladó emberiséget, hanem csak egy, csupa dogmatikus szórszálhasogatással nevelt isteni népet az ő önző céljaikhoz alkalmazkodó eszközt.** Épp úgy, mint utóbb a keresztény egyház fejedelmei, mely egyháznak megalapítója egy szegény ácsmesternek volt a fia, kinek mint embernek - ellentétben velük - sem otthona, sem vagyona, sem tulajdona nem volt a földön! Mily csodálatosan hasonlók maradtak napjainkig az e fajta szellemek önmagukhoz, és milyen megátámadhatatlanul igaza Mesternek ezen szava: „Ez a nemzetség nem fog elmúlni, míg mind-ezek be nem teljesülnek!”

Miután a Bölcsék elérték utazásuk célját és hódoltak a gyermeknek, tartoztak volna Heródesnek adott szavukat beváltani és neki jelentést tenni arról, amit láttak. Ezt, mint rövidlátó emberek, meg is tették volna. De Isten a mindenlátó lát mindent, tud mindent, azt is, ami valamely fejedelemnek a kedélyét tölti el. Kormányoz mindent, e föld fejedelmeit is, és rendelkezik mindennel és mindenkivel, azokkal is, akiket az emberek nem látnak. Isten rendelkezik a szellemekkel, parancsol az összes teremtményeknek, intéz mindent és megvédi mindazokat, akiknek Ő feladatot szabott, hogy azt teljesíthessék is, ha teljesíteni akarják. Elhárítja az összes akadályokat, melyeket esztelen vagy gonosz emberek és szellemek tudva vagy öntudatlanul az Ő uralkodásának útjába raknak. Így védte meg az Ő gyermekét Jézust is, s angyalai által tudtára adta a Bölcséknek, hogy ne térjenek vissza Heródeshez, hanem utazzanak egyenesen haza. **És ezek a férfiak nem tehettek mást, mint engedelmeskedni, minthogy ezt az utasítást oly feltűnő módon kapták, hogy mindhárman ugyanazt a látomást látták, ugyanazt az üzenetet vették úgy, hogy esztelenség lett volna ezt a tényt másképp magyarázni, mint az isteni gondviselés intézkedésének.**

Ebből a történelmi tényből vonjátok le, kedves emberek, magatok részére azt a tanulságot, hogy **a gyarló emberi lény sohase Ígérjen valamit önmagából, hanem ha már ígér valamit, akkor toldja meg ígéretét ezekkel a szavakkal: ha Isten úgy akarja,** mert hiszen ő nem tudja, hogy képes lesz-e ígéretét beváltani. Ezeknek a bölcs férfiaknak is bizonyára volt annyi emberi becsületük és jóakaruk, hogy Heródesnek adott Ígéretüket beváltják és mégis hazugságban kellett előtte maradniuk Isten kedvéért, a minden királyok királya kedvéért. Hányszor ígértetek már valamit, kedves emberek, a ti felebarátotoknak és legjobb akarat mellett sem voltatok képesek ígéreteteket beváltani, mert a Gondviselés tervében másként volt feljegyezve! Ennek tudatában óvta Jézus az embereket oly behatóan minden esküözéstől, fogadalomtól és ígérgetéstől, nehogy az által oly helyzetbe jussanak, hogy vagy Isten előtt, vagy az emberek előtt hazugságban maradjanak. Nem térhetek ki e helyen azelől, hogy elébe ne vágjak némileg evangéliumi magyarázatomnak s el ne mondjak itt egyet-**mást az esküvés-re vonatkozó keresztény tilalomról.**

Krisztus azt monda: „Egyáltalában ne esküdjete” s ez alatt nem azt az esküt értette, melyre az embert a fölöttes hatósága kötelezi, s melynek magát alávetni tartozik avégből, hogy a mindenható Istenre való hivatkozással legjobb tudomása és lelkiismerete szerint

mondja meg az igazat már elmúlt, immár megtörtént ténykörményekre vonatkozólag. Az említett tilalommal Jézus főleg az embereknek jövőbeli, még csak ezután létesítendő tényekre vonatkozó ígéreteknel használt azt a meggyökeresedett szokását illetve, melynel fogva például ezt szokták mondani: A Mindenhatóra, a fejemre, a Mennyre, az üdvösségemre vagy életemre esküszöm, vagy fogadom, hogy ezt vagy amazt meg fogom tenni, vagy abbahagyni.

Érti a tilalom alatt Jézus azt a könnyelműséget is, mellyel minden szükség nélkül esküdznek, és hamisan esküsznek vagy átkozódnak közönséges üzleti dolgaikban. Azért, hogy hitessék az emberekkel, hogy ez, vagy amaz igaz, ilyféle szólammokkal: „Isten nevére mondom, vagy üdvösségemre, az égre, becsületemre, életemre, egészségemre, boldogságomra” ne legyek boldog, süllyedjek el stb,” ha ez vagy amaz nem került nekem annyiba, vagy nem ilyen, vagy olyan minőségű, s egyéb hasonló dolgokra vonatkozólag. **És mert a Mester látta, hogy köznapivá és Istenkáromlásá alacsonyították le az esküt,** melyet pedig, mint szent cselekményt csak a legvégső szükség esetén lenne szabad a hatóság különös és határozott kívánsága folytán valamely ténykörmény megállapítása céljából, mint törvényes eszközt az igazságnak és a szentségnek megérzésével alkalmazni, **azért ezt a bűnös emberiséget egyáltalában eltiltotta az eskütől.**

Mózes 9. parancsolata tiltja a hamis esküvést, a 3. parancsolat pedig azt mondja: „Ne ejtsd ki haszontalanul Isten nevét”, ami vonatkozással a 9. parancsolatra annyit tesz, hogy „ne csak hamisan ne esküdjél, hanem Isten nevére csak a legvégső szükség esetében hivatkozzál az igazság kiderítése s az ártatlanság megmentése céljából”. Jézus pedig világosan megmondta: Nem jöttem azért, hogy a törvényt megszüntessem, hanem azért hogy azt betöltssem, és betöltötte azzal, hogy a bűnös emberiségnek azt mondta: Egyáltalában ne esküdjél, mert látta, hogy az arra még teljesen képtelen.

12—23. vers. Krisztus idejében valóban megnyílt az ég, ahogy Krisztus magát utóbb kifejezte, és az Isten angyalai járkáltak ezen a mennyei úton fel-alá, hogy teljesítsék a Mindenható minden parancsolatát, s hogy megtegyenek mindent, amit abban a csodálatos időben megtenni kellett a Mennyei Atya céljának betöltése végett. Isten követeinek, akik részesek voltak ebben a nagy megváltási munkában, fluidikus sűrűsödésekre burkoltan kellett eljönniük az emberekhez, hogy őket tanítsák, vezessék és befolyásolják. Ámbár abban az időben rendkívüli mennyiségben jöttek az angyal seregek a földre, hogy szolgáljanak a Messiásnak, azért a ti világtok sohasem volt a magas angyaloknak ilyen befolyásolása nélkül. Ilyen befolyások minden időben voltak és vezették az embereket előre, és készítették őket elő nagyobb dolgokra. Ily előkészületek nélkül nem lett volna célja Mózes megjelenésének és nem lett volna haszna a Messiás Jézus emberré levésének. De nem látjátok-e manapság is, hogy milyen befolyásokat gyakorolnak az emberekre a szellemek az Isten ígéje beteljesülésének megérlelése céljából?

Nem azért adott Isten az Ő gyermekeinek kinyilatkoztatásokat, hogy ezek betöltetlenül maradjanak, hanem azért, hogy a maguk idejében beteljesüljenek, hogy ezekben a beteljesülésekben ismerjék fel az ő gyermekei Isten intező kezét. Hogy a mindig kegyelmes és irgalmas Atyához forduljanak, és ne éljenek abban az örületes felfogásban, mintha nekik nem volna szükségük a mindenható mozgatóra. Szívleljétek ezt meg, kedves testvérek; nem azért mondom ezt nektek, mintha csak mesélni akarnék erről a régi időről. Ma még több jelek van, mint amennyi Krisztus idejében volt. Ma érettebb az eszetek, mint az akkori embereké volt. Azért nem csak a menny, hanem a pokol is szabadjára lett bocsátva, hogy a kettőt egymástól megkülönböztetni s ezáltal eszeteket erősíteni tudjátok. Ma látjátok magatok között beteljesülni a Messiás jövőbeléseit, mert az a szellem, melyről azt monda, hogy ki fogja azt önteni minden testre, vagyis, hogy az összes embereket befolyásoltatni fogja a szellemek által, **az az idő, kedveseim, immár elérkezett!**

„Gyümölcseikről ismerjétek meg őket”, monda a jó Mester. Nos hát figyeljétek meg a szellemek munkáját, kik íme a ti időtökben az emberek által szólnak, írnak és csele-

kednek. **Hasonlítsátok össze szavaikat és tetteiket, s mérjétek meg azokat eszettek fokmérőjével; de ne amaz eszközök mellőzésével, melyeket Isten adott nektek⁶ az ő hűségese elsődje által s melyeket mi hagytunk nektek hátra.** Ezekkel az eszközökkel vizsgáljátok, s akkor könnyen meg fogjátok különböztetni tudni a krisztusi szellemet a Krisztus ellenestől, a törvényt az ellentétől. A földet majdnem csupa médium lakja s az összes emberek többé vagy kevésbé kifejlett médiumok. Ti nagy költők, bölcsészek és reformátorok a föld mindenféle szakmájában; ti, akik azzal az adománnyal bírtok, hogy képesek vagytok magasztosát, bölcseset, istenit szólani és írni; ti, akik igazságos életet folytattok, csendben jótekonyságot gyakoroltok, jót műveltek. **Ne gondoljátok, hogy ti magatok vagytok, akik ezt cselekszik; benneteket a tiszta szellem hat át, aki vezérel titeket öntudatlanul. Ne legyetek tehát gőgösek ezen ténykedésekre való tekintettel, mert e szellemsegély nélkül nem tudátok azt megcselekedni.** Ti pedig **akik szóltok és írtok Isten és az Ő elsődje ellen, akik nem tartjátok meg az Ő parancsolatát és halmoztok gonoszra gonoszt, tudjátok meg: Benneteket az Antikrisztus vezet, akibe belebonyolódttatok.**

Ekképpen a földön is, miként a szellem birodalmában, minden egyenes és fordított! **Isten, az Atya, adta nektek az észet, hogy hagyjátok azt nagyra nevelni a tiszta szellem által, mert tenmagatoktól, ti bukkottak, nem vagytok erre képesek.** Te tudós férfiú, ne büszkélkedjél a te tudományoddal, mert ez a gőg ártalmadra van. Eltérít téged attól a céltól, melyet keresel, melyért küzdesz, elvisz az ellenkezőhöz - a tudatlansághoz! Isten az Atya igazságos. Ő szabadságot adott összes gyermekeinek, a szellemeknek úgy, mint az embereknek, a tisztáknak, mint a tisztátalanoknak, s ez az ideje az általános befolyásolásnak íme érkezett! **A vallás legyen a földi emberek között is tudománnyá, azaz ne maradjon tiszteletben, hanem haladjon szakadatlanul az angyalokkal való közlekedés révén. Ne engedjétek magatokat vakon vezetni a ti vak vezetőitek által; halljátok és lássatok és vizsgáljátok meg magatokat, hogy mi isteni, mi emberi, mi törvényes és mi ellentétes.** Ismerjétek meg Istent, a ti Atyátokat, Krisztust a ti Megváltókat és az Igazság szellemét, aki légión s a legnagyobb alázatossággal vezérli a szellemeket s az embereket egyaránt. E célra pedig mindenekelőtt el kell sajátítanotok az isteni tudomány ABC-jét, az alázatosságot, hogy tovább olvashassatok az isteni olvasókönyvben. A gőg elsötétíti elöttetek a betűket és ti ennek folytán maradtok ostobák és buták és játéklabdájává lesztek az ellentétnek, az Antikrisztusnak.

Ismerjétek fel abból a történetből, melyet nektek evangéliumi bizonylatomnak e verseiben elmondottam, azon kinyilatkoztatások tisztaságát, amelyeket amaz idők tiszta médiumai Istentől a magas szellemek útján kaptak. Ismerjétek fel az utat, melyen József kapta az utasításokat a kinyilatkoztatás részleges betöltéséhez. Názáretinek neveztessek, miként Mózes mondta utolsó jövendölésében: „Annak a kegyelme, aki lakik vala bokorban, áradjon József fejére és a Nasir (Názáreti) üstökére az ő testvérei között”. **Így történt Isten változhatatlan elhatározása folytán, hogy a Megváltó születésétől fogva mindenki remélt és senki sem tudta, hol van ő?** A nép között egyidejűleg volt öröm és bánat, mert senki sem tudta, mit hoz a jövő. És Isten a legnagyobb bölcsességgel intézte azt is, hogy Jézus gyermekévei titokban maradtak, és hogy nem háborgatta őt az örült tömeg ifjúkori kifejlődésében és nem lett tárgya tisztátalan üzelmeknek, hiú remények felkeltése céljából. Az ő szülei szegény kézműves emberek módjára éltek ismeretlenül, a nép által észre sem véve, Jézus pedig segédkezett az ő nevelő atyjának, és lett ácsmesterré, mint ő.

HARMADIK FEJEZET

Az 1—15. versekben szólok Jánosról, a másodteremtésű szellemről, aki hivatva volt egyengetni az ő Urának útjait. Ki volt János? A harmadik világosság szelleme, aki egykor szintén eltévelyedett, az ellentét által magát félrevezettette, ezt azonban nem követte a bukás

⁶ t.i. a szentírás, különösen az evangéliumok, majd a tévtanítók kiszűrésének szellemek által közölt módszerei

minden fokozatába, **hanem még jókor megfordult, megbánta ballépését s őszintén vezekelt. Az ő küldetése teljesen megfelelt szellemének**, mely minden erejével küzdött a maga elvesztett fokozatának visszahódításáért. Ő kikönyörögte magának Istentől, mint utolsó vezeklést - ezt a testöltést a földön, ahol Ő működött már egy korábbi küldetésben (amiről magyarázatom 11. és 17. fejezetében bővebben fogok szólni). **Küldetésének célja volt az embereket előkészíteni a Megváltóra, őket felhívni bűnbánatra és megtérésre. Megjelent, mint egyszerű, szegény ember, irgalmatlanul szigorú önmagával szemben.** Mint tiszta médium, folyton érintkezett magas szellemekkel (angyalokkal), akik megmutatták neki a követendő utat. János, szellemében tisztában lévén a maga feladatával, érezte, hogy ő az, akiről Esaiás, a próféta és látnok mondja, hogy el fog hangzani egy kiáltó szó a pusztában, mely meggyengeti az Úrnak az ösvényeket. Felszántja a talajt s így előkészíti a szíveket a Megváltó, a magvető eljövételére, hogy ez csakis a jó magot szórhassa bele ebbe az ily módon megmunkált, befogadó képes mezőbe. Ezért **arra a kérdésre, hogy ő próféta-e, „nem”-mel válaszolt. Nem is volt az, és még kevésbé akart volna annak látszani, dacára annak, hogy ő több volt, mint próféta.** Ő csak prédikálónak nevezte magát, aki az embereket előkészíteni tartozik a Megváltó eljövételére.

Bűnbánatra intette őket, hogy elkövetett hibáikat és igazságtalanságaikat ismerjék be nyíltan, bánják meg, s éljenek ezentúl Istennek tetsző életet. **Azokat, akik ebben buzgólkodtak, megkeresztelte Krisztus tanítványainak a Jordán vizével, jelül a bűnök, mint bukásuk következményei megbocsátásának**, amit levezekélhetnek Krisztus követése által. (A keresztelés lényegéről és szellemi jelentőségéről, miként azt Jézus és az apostolok gyakorolták s miként azt a keresztényeknek folyton kellene gyakorolniuk, evangéliumi magyarázatom végén fogok szólni.) János fellépése úgy Jeruzsálemben, mint az egész zsidó országban nagy feltűnést keltett. Valamennyien tódultak kifelé, hogy lássák azt a férfiút - kezdetben kíváncsiságból - hogy mi van ott. Nemsokára azonban annyira felrázták őket János beszédei, hogy megragadta szíveiket, hangosan és nyíltan beismerték bűneiket, és vezekelni kezdtek, mert János **a kedélyeket mélyen megrendítő módon prédikált. Nemcsak az ő ruházata volt kemény, hanem szónoklata is.** A legrémítőbb képekben állította az emberek elé az ő romlottságukat s annyira kíméletlenül ostromozta valamennyiüket, hogy lelkük legmélyebb rejtekéig felismerték önmagukat és átérezve bűnösségüket, félelem és rémület fogta el őket. Ismerjétek fel itt Isten bölcsességét!

Ha János Jézus után jelent volna meg, akkor őt nem keresték, hanem kerülték volna. A megátalkodott, durva érzékiségbe és materializmusba süllyedt emberiséget előbb kemény szavakkal fel kellett az ő szellemi álmából rázni, valósággal meg kellett őt törni és bűnbánatra vezetni, hogy képes legyen befogadni a vigasz és szeretet vetését. Most még nem találtak volna helyet szíveikben Jézusnak, a szelíd, szeretetteljes vigasztalónak szavai. **János igen jól ismerte a nép vezéreinek és tanítóinak romlottságát is és ostromozta azt ékesszólásának egész hatalmával, midőn eljöttek hozzá, hogy őt ravasz módon kifürkésszék.** „Ti mérges kígyófajzat!” - így szólt hozzájuk, - akik erkölcsi romlottságtoknál fogva okozói vagytok a nép ezen szellemi süllyedtségének, - miként akarjátok ti elkerülni az Isten haragját? Miként véltek ti menekülhetni a büntetőtörvény, mint az ellentét uralkodó törvénye alól, melynek bűnösségeknél fogva, (mint hasonnemű szellemek) ki vagytok szolgáltatva? „Legyetek rajta, hogy mindenekelőtt ti magatok térjete meg;”. **Mindenekelőtt nektek van szükségetek a bűnbánatra, ti fogtok számot adni mindazokról, kiket Isten a ti vezetésetekre bízott,** s akik a ti rossz példátok hatása alatt rosszak maradtak s még rosszabbakká lettek!

Ne higgyétek, hogy levitikus származástok megvéd benneteket a büntetéstől, mely, mint természetes következmény követi a ti bűnötöket. Eljő majd az ideje annak, hogy a kövek (pogányok) is Isten gyermekeinek fognak neveztetni, dacára annak, hogy ők nem test szerinti gyermekei Ábrahámnak s ahhoz a szellemcsoporthoz tartoznak, melyből kiegészíti magát a nép. **Isten a teremtő nem teremtett felekezeteket és nemzeteket; Ő szellemeket teremtett**

egyenlő tulajdonságokkal és képességekkel, akik valamennyien az **Ő** gyermekei. Neki hatalmában áll, azokat is újból hitre kelteni s a világossághoz elvezetni, akik mély bukásuk által isteni származásukban való hitüket elvesztették, és most a sötétben tapogatóznak s nem képesek kitalálni, hogy honnan valók ők. Neki áll hatalmában, azokat is Isten megváltó törvényéhez fűzni, akik születésüknél fogva a szövetségen kívül élnek, de azért épp úgy küzdő szellemek, mint amazok, akik magukat valami különösnek tartják, ami pedig a valóságnak nem felel meg. János e versek szavaiban megmutatja nekik mély szellemi süllyedtségüket, a levitikus nemzetség eredeti rendeltetésétől való elfajultságukat, mert az ő szellemi örökségükből még a saját népüket sem voltak képesek táplálni s azt szellemileg annyira tönkre hagyták menni! „A fejsze immár a fák gyökerére vettetett”, a nép és vezetőik bűnei fel vannak tárva és le vannak leplezve. „Amely fa nem hoz jó gyümölcsöket”, aki bánattal meg nem tér, aki meg nem fordul és régi rossz szokásaival fel nem hagy, életmódját gyökeresen meg nem változtatja, az „kivágatik” az isteni irgalomból fakadó szövetségtörvény gyökeréből, amely lehetővé teszi a szellemfokozást, az Istenhez való visszatérésre való törekvést. És „tűzbe vettetik”, (Azaz ki lesz szolgáltatva az ellentét élettörvényének, mely magával hozza: a testet öltött szellemek hosszú szenvedési időszakait a mindenség durva anyagi világain és a testtől megszabadult szellemnek kínzó lelkiismereti furdalásait. Továbbá magával hozza az ő súlyos légköri fluid-sűrűsödéseikben lappangó állapotukat, egymás közti egyenetlenségüket, mi által kölcsönösen kínozzák egymást s égnek a saját elégedetlenségük tüzeiben.)

A 11. versben hirdeti János nyíltan és szabadon a saját állásának alárendeltségét a Megváltóval szemben, mondván: „Én csak vízzel keresztelek” a tisztító bűnbánat részére. De az aki utánam jő, s akinek én nem vagyok méltó a saruját hordozni, minthogy mélyen állok az ő szellemfokozata alatt, az keresztel majd titeket szent Lélekkel, szellemképességekkel (médiunitások) és benne levő tűzzel (szeretet, tetterő, feláldozás, bátorság, kitartás). Mert ő megmaradt Isten hatalmában és erejében, azért az ő kezében van a szórólapát, a törvény, mely összegyűjt és elkülönít, és megtisztítja az ő szerűjét. Megváltói rendeltetésénél fogva elkülöníti, ami ellentétes s eltereli azt újabb rendeltetése felé az isteni igazságosság törvény, azaz a természeti és szellemi egyenszerűség rendje szerint. Az ő gabonáját csűrbe takarítja, a szeretet és üdvösség birodalmába, a pelyvát pedig megégeti, a mindenség alsó rendszereinek különféle világaiban és légköreikben töltendő tisztító létek tüzeiben, ahol állandóan halál és létért való küzdelem uralkodik, hogy megtisztítva a sok átváltozás tisztító folyamatán keresztül, lassankint saját hibáik öntudatához és felismeréséhez jussanak és megtérésre törekedjenek. Midőn az emberek szívei e dorgáló prédikációk hatása alatt a bánattól összetörték, a lelkiismeret furdalásaitól megszakadtak s ekképpen a Megváltó szellemi vetése számára előkészítve voltak, akkor jelent meg Jézus a pusztában, a Jordánnál, hogy Jánostól magát megkereszteltesse. Ez pedig, megismerve szellemben a Megváltót, nem akarta ezt megtenni és saját alárendeltségének megismerése mellett teljes alázatossággal monda neki: „Nekem volna szükségem arra, hogy általad megkereszteltessem”.

János oly erősen érezte az ő állásának alárendeltségét a Megváltóval szemben, hogy lehetetlennek tetszett neki, az oly fontos cselekményt, miként azt a néppel szemben elfogta és gyakorolta, kiterjeszteni az ő Urára, mígnem Jézus őt megintette, megmagyarázván neki, hogy azért van ő itt, hogy az isteni igazságosság ezen aktusát rajta elvégezze. Hatalmas ujjmutatás ez nektek, óh emberek, nagyoknak és alacsonyoknak egyaránt méltó megszívlelésre! „Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk” valamennyiünknek akik a világra jöttünk, Isten parancsolatát teljesíteni. **A keresztség ilyenképpen Krisztus által szent törvényé lett a földön, elnyerte a szentséget** azáltal, hogy ő abban részesült, példa és megszentelés céljából mindenki részére. Miután János a törvényt az ő Urán Jézuson betöltötte, megmutatta neki Isten, hogy a neki nyújtott megismerés nem csalóka. Szellemi látóképességet nyert és meglátott egy galambot, mint az ártatlanság és szeretet jelképét a megkeresztelt

Jézus feje fölött és meghallotta a Menny ódikus hangját, mely hirdette Jézust, mint a mindenható Atya szerelmetes fiát. **Ezzel Jézus az Atya által fel lett avatva földi küldetésére!**

Helytelen, ha itt-ott azt mondják, hogy mindazok, akik akkor tanúi voltak ennek a magas keresztelési aktusnak, meghallották a Menny hangját és meglátták a galamb alakját. Ez csak Jánosnak, mint médiumnak, volt hallható és látható, a többi emberek ezzel a képességgel nem bírtak s ez nem is volt Isten szándéka. Keressék az emberek az üdvöt, hallgassanak és gondolkozzanak, figyeljenek és ismerjék fel Őt műveiben! Ezen cselekmény elvégzésével és Jézusnak rövidebb idő után bekövetkezett nyilvános fellépésével János főküldetése véget ért és ő fogyatkozni kezdett.

NEGYEDIK FEJEZET

1-11. vers. Akkor Jézus vitetik a lélektől a „pusztába”, vagyis a saját szelleme vonzotta őt oda, szükségét érezte annak, hogy visszavonuljon a világtól, s elkészüljön tanítói pályájára. Visszavonultságában az ima segítségével érintkezésbe lépett Atyjával, hogy Belőle, az összellemből erőt merítsen feladatához. Ekkor szellemileg elragadtatott s a kísértés megkezdődött. **Milyenféle volt ez a kísértés?** Az elragadtatás az extázis legmagasabb foka tisztán magas szellemi állapot lévén, ennél fogva az ily állapotban őt ért kísértés nem lehetett anyagi természetű. Mert az elragadtott szellem a testi bilincsektől megszabadult és csak a lélek életszalagja által függ a testtel össze. **Mint hogy tehát az állapot tisztán szellemi volt, azért a cselekedetnek is szelleminek kellett lennie. És így is volt.** Isten, az Atya tudta, mi vár az ő hűséges gyermekére a földön, a fiú is tudta azt. Neki azonban anyagi teste volt és ha ez még oly finomul is volt szervezve s olyan anyagokból teremtve, melyeknek tisztóan kellett megérezniük minden bűnt, azért az mégis csak test volt, teher a szellemnek.

Krisztus idejében a bukott elsődök rendjéből kiválóan értelmes ellentét-szellemek éltek testben a földön, akik a megváltás művét megakadályozni törekedtek. Isten az Atya ezt megengedte, mert az igazság úgy kívánja, hogy a tiszta erő mennyiségével a tisztátlan erőnek ugyanolyan mennyisége szembe állíttassék. Hogy utóbbinak alkalmat legyen amazon megtörni, saját tehetetlenségét belátni, s ellentétes akaratát megváltoztatni, hogy viszont amaz (a tiszta) a harcban még inkább megacélosodjék és folyton tökéletesebbé váljék. És volt itt a földön testben ugyanakkor sok jó, a haladás útján levő, a Messiásokkal való egygyélevéshez közeledő törvényes szellem is azért, hogy élükön a Messiással harcoljanak az ellentét ellen, hogy ellensúlyozzák ennek támadását, s őt szeretettel és áldozattal megpuhítsák és kiengeszteljék. **A próféták jövendölései egy királynak eljövételéről szóltak, aki mint az igából való erős, hatalmas megváltó lép fel.** Ez az elnyomottak harcát jelentette a maga elnyomója ellen, emberileg felfogva: lazítást, háborút. Ezért volt szükséges, a jók seregének vezérét úgy megacélozni az emberi felfogás minden kísértésével szemben, hogy minden gonosznak és minden anyaginak visszapatannia kelljen erről a tiszta, szellemi erőről.

Mit tett Isten? A mindenség egy eleven képeskönyv. Minden ami abban történt és történik, egy isteni természettörvénynél fogva abban lerajzolódik, egy élénk lenyomatot, fényképet, daguerrotypet hagy hátra. Amiképpen az emberek az írás vagy festés művészetével megörökítik a maguk és földjük történelmét, azonképpen örökíti meg a természet is egy bizonyos, benne rejlő természettörvény által a mindenségnek és a szellemeknek történetét, oly pontossággal és elevenességgel (mert hiszen mindennek, ami természetes, elevennek is kell lennie), mely messze túlhaladja az emberek összes fogalmait. **Ennek a végtelen történelmi könyvnek tartalmát Isten magában bírja,** (ahogy például valamely ember magában bírja mindazt, ami az ő dolgozó szobájában van) és Isten gyermekei, a szellemek, megkeresnek abban a könyvben mindent, amit megtalálni akarnak, aminek a megkereséséhez értenek, s amit nekik Isten az Ő végtelen jóságában felfedez - és tanulnak belőle.

Ilyképpen tárta fel Isten az ő gyermekének, Jézusnak is az egykori szellembukás képeit, és a kísértők eleven alakjai odaálltak az ő szelleme elé. Az engedetlenség szelle-

mei, akik nem eszik már az Atya kenyerét, nem végzik a munkát az ő akarata szerint, hanem önmagukból akartak teremteni, amire pedig nem voltak képesítve. S a hűségeseket erre csábítani: „*Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké*”. Mutasd meg, hogy tudsz teremteni saját akarated szerint anélkül, hogy reászorulnál az Atya beleegyezésére! Ebben a képben a Fiú önmagát látta úgy, hogy nem követi az ellentétet, hanem hű marad az Atyához, megmarad az ő szeretetében, az ő kenyerében, az ő parancsolatában, visszautasítva a kísértést: „*Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik*”. Nem él csupán a saját érdeméből, hanem Isten törvényéből és törvénye által, melyből származik minden, az élet is.

És megjelentek a góg szellemei, akik érezvén magukban az alkotáshoz szükséges erőt és értelmet, Istennel akartak egyenlők lenni s a teremtést más irányba terelni, miáltal ők jobbat, pompásabbat, tetszetősebbet véltek alkothatni; megfélekedve arról, hogy ők csak viszonylagosak és függnek a Teremtő elérhetetlen bölcsességétől s erejétől. Befolyásolták az immár meglevő alkotásokat, elég hatalmasoknak képzelvén magukat arra, hogy önálló mozgatókként szerepeljenek. Ez ellenszegülésükben szétrepesztették saját duáljaikat⁷, összetörték az Isten törvényének segítségével létesített saját alkotásaikat és megkísértették a hű elsődöket, hogy őket is hasonló eljárásra bírják s a rombolás részeseivé tegyék. „*Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat*”, lépj ki abból a kényszer törvényből, mely alá Isten helyezte (a testből, melyet Isten rendelt a te szellemednek). Bizonyítsd be, hogy te halhatatlan s elpusztíthatatlan vagy és nem tartasz attól, hogy elveszíthetsz valamit abból, amit magad teremtettél s újból teremteni képes vagy (t.i. a testet). Amellett hiszen azt is tudod, hogy Isten véd téged, a kisebbek (angyalok) pedig neked szolgálnak. **Ebben a képben a Fiú ismét önmagát ismerte fel, amint hű maradt Atyjához. Még erősebben támaszkodva az Atya törvényére, s alárendelve saját erejét az Atyáénak** azzal a teljes öntudattal, hogy az Atya bölcs akarata nélkül minden teremtésre képtelen. Hatalmasan visszautasítva az ellentétet, mint a Teremtő végtelen bölcsessége és jósága ellen vétkezőt: „*Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet, aki nélkül te nem léteznél*” - és ne akard szétrombolni azt, ami az ő erejéből keletkezett.

És megjelentek - mint a legmélyebb bukás, - az érzékiség szellemei, amint alakokat teremtettek s törekedtek értelemmel ellátni. Melyeket a mindenséget betöltő mozgató élet-princípium, mely az összes testi szervezeteket törvényesen élteti, éltet ugyan, de értelemmel fel nem ruház. **Nem szellemeket, hanem természeti, vagy állati lényeket hoztak létre tehát, melyek teremtőikhez hasonlóan vadak és bőszek voltak.** És bosszankodtak képmásaik felett s üldözték őket. Ahelyett, hogy ebből azt az üdvös tanulságot merítették volna, mely szerint ők maguk is teremtett, tehát alárendelt lények és mint ilyenek nem képesek szellemet teremteni, hanem csak változásnak alávetett anyagszerkezetet, melynek ők még az éltetéséhez szükséges erővel sem rendelkeznek. **Megjelentek úgy, amint külső csattanós hatásokkal el akarták csábítani a tiszta szellemeket: „Mindezeket neked adom”** (a föld, a növények s állatok fölötti uralmat, melyek az ellentétszellemek kifolyásaiból keletkezett alkotások), **ha leborulva imádsz engem**", azaz, ha kilépsz az isteni természet-törvényből, leszállsz az ellentétéhez és hódolsz az ő érzéki vágyainak; vagy röviden mondva, ha angyalból emberré leszel.

Jézus látta az ellentétnek ezt a mulékony, tarthatatlan, enyészetnek kített művét a maga képzelt, ki nem elégtő élvezeteivel. Látta az ő durva érzékiségét és megátalkodottságát és kiutasította őt az Atya birodalmából, a szellem és élet birodalmából, az anyag és halál birodalmába: „**Eredj el Sátán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj** ". Mert Ő neked, a teremtett lénynek, kifürkészhetetlen és elérhetetlen; te csak az Ő örök szeretetének, bölcsességének és erejének kifolyása vagy. Ezt a szeretetet imádd, ezt a bölcsességet ismerd el, ezen erő előtt hajolj meg, mert ezek nélkül nem vagy képes a legcsekélyebbre sem. De látta Jézus azt is, hogy az Atya elárasztotta mindnyájukat, a tisztákat és a

⁷ a mennyekben köttetett tökéletes „házasság” –ban élő szellempárok, kik Isten által másodlagos teremtőerővel rendelkeznek

tisztátlanokat, a megismerés erejével, melytől amazok megerősödve dicsőítették a Teremtőt, emezek pedig összetörve kerültek Őt.

Az Atya ereje a hűen maradottakkal volt, ezek összegyűjtötték az összes erőket és anyagokat, melyek a lázadás eme zürzavarában még tiszták maradtak és megépítették a mennyországot, az ősnapokat és a paradicsomokat. Teremtettek egy légköri határvonalat a fel- és alvilág között, Isten pedig kezükbe adta a törvényt. Megtette őket az alsó világok uraivá, elnevezvén őket Fiúnak, a mindenség támaszának, az új képződés Messiássának, minden tisztátlanból és Istentől való elszakadásból megváltónak. Ily módon lett Jézus Messiássá, az ő engedelmissége, alázatossága, tisztasága által és nyert hatalmat oldani és kötni az Atya nagy mindenségében. Ő az Atya szolgája, úrrá, megváltóvá, az ellentét bírójává lett az Atya ereje által.

Amint elérkezett annak ideje, az Atya kegyelme elérte a mindenségnek ezt a pontját és leküldött a földre egyet a Messiások rendjéből, hogy az itt élő, testet öltött szellemeknek (embereknek) elhozza az Atya birodalmáról szóló evangéliumot. Elnevezte Őt az ő követéje által Jézusnak és megmutatta az ő testet öltött Fiának a múltnak történetét, mintha így szólt volna hozzá: *„Te, aki örökkévalóságoktól fogva, mint tiszta szellem ellenálltál a tisztátlan szellemek kísértésének, állj ellent most, mint tiszta ember a tisztátlan emberek kísértésének, mely lépten-nyomon követni fog téged mindvégig egész életeden keresztül”.* **És Jézus ezekkel a benyomásokkal elment és ily állapotban a maga lényegiségének és feladatának teljes tudatával megkezdte tanítói hivatalát.** A szellemek bukása háromszoros volt: **szellemi** az engedetlenség; **erőbeli** a gőg; és **anyagi** az érzékiség által. Ilyképpen a kísértés is mindig háromszoros az embernél. Mert ő szellem-erő-anyaglény s azért az ő cselekedetei is három elemből állnak: észből, akaratból és testből. Eszének megfordítása által törvénytelen lesz az akarat, gonosz a tett; azért fejtsen ki ellenállást, miként Krisztus tette a legelső kísértéssel szemben, mely őt a törvény áthágására izgatja, és kövesse a lelkiismeret hangját, nehogy még mélyebbre bukják.

12—17. vers. János missziója be volt töltve, neki folytatkoznia kellett; és dorgáló prédikációi miatt elfogták őt. Mért nem előbb fogták el őt, s mért csak akkor, amidőn már mindent elmondott, aminek elmondása feladatát képezte? Mert Isten uralkodik a maga művében és nem az emberek. Mert az Ő akarata törvény, melynek beteljesednie kell. Mért nevezik magukat a fejedelmek „Isten kegyelméből valóknak?” Mért állítják ők Istent előtérbe? Sokan közülük maguk sem képesek maguknak erről számot adni és pedig azok, akik nem hisznek az isteni gondviselésben; pedig valamennyien Isten kegyelméből vannak itt, habár sokan közülük, - nem bírván tudatával saját küldetésüknek, - ezt a címet cégerül használják a maguk földi tekintélyének emeléséhez.

Isten kormányoz emberek által és szellemek által; Ő küld az emberekhez haladásuk céljából testöltésbe jó szellemeket fejedelmekként és rosszakat ostorozásuk és büntetésük céljából, melyek szintén a haladás eszközei. Egyetlen szellem sem képes Isten akarata ellenére testet öltetni itt, vagy amott azért, hogy élve maradjon. Valamennyien kénytelenek követni a kényszerítő törvényt, öntudatosan, vagy öntudatlanul s ez a törvény, mint a Teremtő akaratának kifolyása, mindig betölti a maga célját, melyet Isten a maga bukott gyermekeivel elérni akar. Erre azt mondhatnátok, hogy Isten ezt a barbár fejedelmet ilyenképpen nem vonhatná felelősségre elkövetett kegyetlenségeiért, mert hiszen Ő küldötte testöltésbe a nép ostorozása végett. **Ti emberek nem birtok fogalommal Isten mindentudásáról és legfőbb igazságosságáról.** Isten az Atya ismeri a maga szellemeit keresztül-kasul. Ő tudja, mire képes mindegyik legjobb akaratával, mindegyiket szellemi tehetségei szerint ítéli meg s ad mindegyiknek alkalmat a haladásra. Valamely civilizált, vagy félig civilizált államba egy durva szellemet küld fejedelmeként, aki megelőző testöltésében sok ezer embert fosztott meg életétől, most azonban ebben az államban jobb nevelésben részesül, s ezáltal az ő szellemi természetében gyökeredző vérszomja már némileg enyhíttetik. Ily állam népeire nézve az ilyen fe-

jedelem zsarnokszámba megy, de magára a vérszomjas fejedelemre nézve az ő vérszomjának már ez a csekély apadása is jelentékeny haladást jelent. Isten elküldi őt olyan országba, melyben már jobb, erősebb elemekkel találkozik, akik leszerelik az ő vérszomját. Ahol megalázások érik őt, s ezáltal megtanulván az önuralmat, haladást tesz a jóban. **Azok pedig akik fölött zsarnokoskodott, ezt megérdemelték és ily módon megtanulják megbecsülni és keresni az igazságot. Így benne van az Isten szeretete a látszólagos rosszban is,** mert Ő szereti összes gyermekeit és megsegíti őket a jóban való haladásban. Minden egyént és minden népet azon a módon és azokkal az eszközökkel, melyek az Ő emberi ésszel felfoghatatlan bölcsesége szerint legalkalmasabbak.

Isten megengedte, hogy János, a tiszta szellem, egy tisztátlan fejedelem kezébe kerüljön. Erre megint azt mondjátok majd: micsoda igazságtalanság! Miért engedte ezt meg Isten? Azért, hogy a tisztátlan fejedelemnek alkalma legyen, anélkül, hogy leereszkednék a tiszta alattvalóhoz, ennek kihallgatásából tanulni, javulni és népét is javítani. Isten megadta neki ezt az alkalmat, ismervé ezen szellem gögjét, s ezzel megpróbálta őt. Hogy jobban fel nem használta az alkalmat s a próbát meg nem állta, az a fejedelem hibája volt! Isten tudta ugyan, hogy ennek a kéjenc nagyon érzéki szellemnek az ereje nem lesz képes őt kiemelni az ő fertőjéből, és hogy János biztosan áldozatul fog esni. Azonban már az a bánat is, mely a tettet követte, haladást képezett ennél a mélyen bukott szellemnél. Nem mondhatta ő: „Uram nem adtál nekem eszközöket a javuláshoz”, annál jobban meg kellett tehát törnie, - a nagy bánat pedig tisztít és hajlandóvá tesz a vezeklésre. Itt már csak János testéről volt szó, és hát mit is ér egy ilyen test Isten előtt és minden öntudatos szellem előtt, ha már betöltötte abban a maga missióját? A szellem a maradandó, az pedig küldetésének betöltése után megdicsőülten szállt fel Istenhez!

Jézus missziója nem volt még betöltve, az csak most kezdődött. Őt tehát még most nem érthette üldözés, de neki sem volt szabad azt az Atya akarata ellenére előidézni. Ez okból vonult el a Jordán túlsó partjára és lakott Kapernaumban. **Az írásnak mindenben be kellett teljesülnie,** nehogy joggal mondhassák: „Nem te vagy az, akiről az ígélet mondja: „ezen országoknak nagy világosság támadta”. „**Térjete meg” monda Jézus első fellépésekor, mert „elközelített a mennyeknek országa”. Ezzel köszöntötte az emberiséget. Mily jóleső szavak ezek János prédikációi után, aki csak büntetésről és kárhozatról szónokolt!** Milyen balszam ez a nép felhasogatott szívére! Már e kevés, csupa szelídséggel és szeretettel kiejtett szavak után is boldognak és megtérésre késznek érezte magát. Jézusnak alázatos és mégis méltóságteljes fellépése, az ő pompás alakja, szelíd lénye mind ez, ami Neki oly természetesen sajátja, gyógyító hatást gyakorolt a felzaklatott kedélyekre: **A mennyei szeretet legelső harmat-cseppje hullott a földre! A mennyország elközelített! Mi a mennyország? A szeretet országa. És Krisztus, ennek az országnak Ura, a mennyei szeretet hordozója, leszállt az emberekhez s elhozta nekik az édes szeretet-üzenetet, az evangéliumot.** „Térjete meg”, irtsátok ki a gyűlöletet, mossátok le a bennetek levő szennyet és díszítsétek fel magatokat a szeretettel, az evangéliummal, melyet ím nektek hozok. Legyetek gyermekekké és testvérekké. Tanuljatok meg szellemileg gondolkodni és ne származtassátok le családfátokat Ábrahámától, az embertől, hanem Istentől, az összellemtől. Ebben a leszámzásban Egyek, testvérek vagytok valamennyien!

18-25. vers. Megkezdte tehát az Isten szeretetének és kegyelmének hordozója földi hivatását: megmagyarázni az embereknek igazi rendeltetésüket, megmondani nekik, hogy mik ők, miért léteznek, milyeneknek kell lenniük, és mily módon felelhetnek meg rendeltetésüknek. Az Ő földi életének célja azonban sokkal messzebbmenő volt, mint a népet néhány esztendőn keresztül tanítani s ezután ismét feledésbe merülni. Nemcsak szónokolni és példát mutatni tartozott ő, hanem az ő tanainak épületéhez szilárd, látható alapot is kellett teremtenie, melyhez azután minden egyesnek kötelessége leendett hozzájárulni a maga téglájával, hogy felépüljön az a templom, mely az idők folyamán képes legyen magába fogadni az

egész emberiséget. Tudta Ő, hogy nem fog sokáig itt maradni, mert hiszen Ő azért jött, hogy felrázza a világot, s lerombolja az emberek által annyira megkedvelt templomát az érzékiségnek és a külsőségeknek, s annak helyébe egy, nekik kényelmetlen, de a szellemiséget és bensőséget szolgáló épületet állítson. Ehhez azonban nemcsak munkásokra, hanem elsősorban munkavezetőkre is volt szüksége, akikre rábízhatta ennek az új épületnek a tervét: emberekre, akik képesek voltak őt megérteni. **Valamely egyház alapításához, mondhatni tudós férfiak kellenek, akik jártasak az egyházi törvényekben. Ilyenek pedig csak a papok és írástudók osztályában találhatók.** De miként nyerhessen meg egy laikus, egy szegény ácsnak a fia ilyen férfiakat, akik szabadalmazott állásuknál fogva a legelső méltóságokat töltik be az államban és a községben? Ez lehetetlenség. Krisztusnak nem is volt szándékában, ilyen férfiakat megnyerni, mert az Ő egyháza (mely alatt gyülekezet, község értendő) nem az írás s ennek magyarázatai tanulmányozásában megöszült és eltévedett dogmatikusok egyháza volt. **Nem a szertartások és külsőségek egyháza volt, (mert hiszen ettől óva intette őt az Atya „a kísértés” képében). Az Ő egyháza az emberrel ösztönszerűleg vele született isteni természet és lényegtörvény gyakorlati érvényesítésének volt szánva.** Ezt a tiszta, minden egyes szellemben beleteremtett, tökéletesedésre képesített ösztönt (vagy tulajdonsági erőt) akarta Ő feleleveníteni, **az elfajulásból új fejlődésre ébreszteni, hogy képes legyen törvényesen, természetesen tovább fejlődni, az idők folyamán önállóvá lenni s elérni a szellemi tökéletességet.** Milyen emberekre volt tehát szüksége az Ő természetes, gyakorlati egyházának kiépítéséhez? Olyanokra, akikben a szellemi természetösztön nem elferdítve, hanem gyermekileg műveletlen állapotban, kiképzésre készen, lappangott. **Hogy találhatta meg azonban ezeket az embereket, akiknek szívében szunnyadt s ébredésre várt a természetes igazság és igazságosság érzésének csirája, ha nem lett volna megáldva isteni látnoktehetséggel?** Csakis ezáltal képes t.i. keresztüllátni az emberek lelkén, s erre egyetlen ember sem képes ily adomány nélkül. És miért nem? Mert az ember szellemi szeme az ő bukása folytán megvakult, az ő ódikus érzése megbénult, szellemi füle a szívbeli hangok elől elzárkózott s az ember külső érzékei nincsenek arra képesítve, hogy ily tisztán szellemi benyomásokat megérezzenek.

Ellenben Jézus, a szellemi ember erre igenis képes volt az ő szellemi tisztaságánál és tökéletességénél fogva, mint Messiás és mint Isten eszköze és pedig nemcsak az embernél, hanem, miként ez a fejleményekből látható lesz, a természet országok összes mozgatóinál. Hol találta meg Jézus az erre képesített embereket? Az imént mondtam, hogy **Krisztus idejében nemcsak sok ellentétes szellem, hanem tiszta, az egyé levés felé törekvő törvényes szellemek is éltek testben a földön, akik kikönyörögték maguknak Istentől ezt a testöltést,** részint azért, hogy élükön a Messiással missiókat teljesítsenek ebben a megváltó törvényben, részint pedig azért, hogy Tőle tanuljanak, s ebben az iskolában tovább képződjenek. Így megtalálta Jézus a maga Istenhez viszonylagos tulajdonságainál fogva Simont és András a galileai tenger partján. Ki volt ez a Simon, akit ő utóbb Péternek nevezett el? Egy szellem, aki már egyszer kifejtett reformátori tevékenységet, melyért mint indiai vallásalapító, Buddha néven ismeretes. Egy szellem, aki mint Buddha csak sejtette Krisztus szellemi tanát, s a világmegváltó korában azért öltött testet, hogy azt megérteni is tanulja. **Egy szellem aki kereste az összhangot s az egyé levést, aki már indiai tevékenységében is mély gondolatokat hozott napvilágra a szellemnek átváltozások, újjászületések és reinkarnációk segítségével való haladásáról,** mely gondolatok azonban, sajnos, az ő halála után nem akadván tiszta magyarázókra, félreértettek és sok tévedést szültek.

Buddha tana valami őskeresztény- vagy spiritizmus-féle, mert szellemmel foglalkozó tan, csakhogy nem oly egyszerű, tiszta és világos, mint a keresztény tan. Nem is lehetett olyan, mert nem állott a tisztaságnak s a bölcsességnek azon magaslatán, melyen Krisztus, a messiás-szellem állott. Nem volt ily magasrendű szellem. **Az ő András testvére szintén az egyé levés felé törekvő, kisebb erejű szellem volt. E két ember szellemei felismerték a Megváltót és valami belső kényszerítő nyomás vagy belső megismerés folytán követték**

Őt, avagy valami rokonszenves ódkisugárzás hatása által, mely Hozzá vonzotta őket. Ugyanezen hatalmi kényszer erejénél fogva követték őt Jakab és János, valamint az összes utóbbi apostolok és tanítványok is, - egynek kivételével, akit önzés vezetett. Mert ők valamennyien azért öltöttek testet, hogy a Messiástól tanuljanak, s azután betölthessék küldetéseiket. **Azért egyszerű, szegény sorban választották testöltéseiket, hogy szellemük a scolastikusok és dogmatikusok tanításai által el ne ferdítették,** hanem gyermekded egyszerű maradjon és bevárja a mennyei Mester által való kiművelését. Közülük azonban senki sem volt az elsődök rendjéből való, csak egy a tizenkettő közül volt Krisztussal egyenlő teremtésű, - s ez azért öltött testet, hogy Őt megrontsa! Mint az első bukásban részes elsődszellemnek épp oly erős volt akarata a gonosz irányában, mint Krisztusé a jó irányában, - és Krisztus tüzetesen ismerte őt. Ezzel a néhány kísérőjével járkált Jézus, egyelőre Galilea tartományában. Bement a zsidók iskoláiba és prédikálta a népnek az evangéliumot, magyarázva azt a saját példaadásával. Tőle nem félt a nép mint Jánostól, ellenkezőleg, vonzódott Hozzá és figyelemmel hallgatta Őt. **Felkereste az ínségeseket, segítette őket szellemileg és anyagilag, vigasztalván és gyógyítván őket. Mindenkit szeretett és mindenkin segített.** Hogyan is fogadhattak volna az emberek közönyösen ennyi jótéteményt? Hogy is ne szerették volna viszont azt, aki az ő felzaklatott lelküknek annyi vigaszt, ínséges testeiknek pedig annyi gyógyszert nyújtott! Ekképpen nyerte meg a szegény ácsfiú a nép szívét a neki nyújtott jótéteményei által, olyannyira, hogy híre elterjedt messze hazájának határain túl, s a nép seregesen tódult hozzá. Ama kor népe nem ismervén Jézus gyógy módját, csodáknak tartotta gyógyításait, holott azok nem csodák, hanem a természet törvényein alapuló kisugárzásai voltak az emberek előtt még ma is ismeretlen természetereőknek, ha megvannak az ehhez szükséges feltételek. **E jelenségeknek az emberek részére való megmagyarázásának nehézsége abban rejlik, hogy ők nem ismerik ezeket az erőket; nem ismerik pedig azért, mert lusták kutatni a jelenségek okait,** vagy elemeit, melyek pedig a szellemekkel való közlekedés útján megtalálhatók. A lustaság viszont az ő akaratnélküliségüknek, vagy ellentétes akaratuknak következménye, melynek gyökere a szellembukásban van. **Ami pedig a Messiásnak, a természettörvények és erők ismerőjének, akinek hatalmában vannak a dolgok elemei, könnyű és természetes volt, amit Ő ezek segítségével nyomban önkényesen előidézni tudott.** Azt tanulják meg az emberek előidézni egyesített erejük megfeszítésével oly módon, hogy Krisztus útmutatása szerint átszellemüljenek és a természet szellemi erőit helyesen vezetett szellemközlekedés útján mindinkább hódítsák meg maguknak. Csodálatos Krisztus gyógyításaiban az előrehaladott emberekre nézve már csak az erők pillanatnyi hatása, a baj rögtöni megszüntetése. **Az én Uram és Mesterem gyógyításait s úgynevezett csodáit evangéliumi magyarázatom utolsó fejezetében fogom az embereknek, az én testvéreimnek, röviden megmagyarázni, miért is azokat egyelőre mellőzni fogom, nehogy többszörös ismétlésekbe kelljen bocsátkoznom.**

ÖTÖDIK FEJEZET

Jézus „Hegyi beszéde” a **Megváltó hatalmas szózata, elhangzott minden idők számára; szól az összes szellemeknek s embereknek, akik megváltásra szorulnak!** Sokszorosan félreértve s ellentétesen magyarázva sok bajt okozott, holott pedig örök üdvnek kellene abból fakadnia. Emberek, térjetelek meg, fogadjátok meg komolyan, hogy megjavultok, kérjétek Istent, hogy világosítsa meg szellemeteket és fogadjátok be szíveitekbe az Úr magasztos szózata, hogy az örökké ott maradjon és beteljesüljön lelkeitek üdvösségére! Ámen.

3.vers. „Boldogok a lelki szegények”; akik menten a hamis tanoktól, nem zavarták meg szellemüket az isteni törvények lényegének tisztátlan értelmezésével, hanem követve a minden emberrel veleszületett lényegtörvényt, (lelkiismeretet) mint természetes irányítóját a fejlődésnek, folyton azon buzgólkodnak, hogy felkeltsék magukban ezen törvény hangját, meghallják és saját akaratukat összhangba hozzák vele. **Ezek a maguk egyszerűségében - anélkül, hogy tudnák, hogyan - megértik valóban igazán Isten szavát.** Ők összeköttetés-

ben vannak ezen lényegtörvényük teremtményével, természetes ösztönüknél fogva a forrásból kapják a megértéséhez szükséges magyarázatokat s a lényük fejlődéséhez és gyarapodásához szükséges erőt. Az ily módon létesített szellemi összeköttetés által folyton érintkezésben vannak az ősvilágossággal, mely felismerteti és elkerülteti velük a világi álbölcsesség árnyékait és visszavezeti őket kiindulási pontjukhoz, a szeretet országához, vagy miként Krisztus mondja: „Övék a mennyeknek országa”.

4.vers.,Boldogok akik sirnak. Vajon kik ezek a siránczóók? Az összes emberek! Hol van a földön ember, akit szenvedés nem ért soha? A föld bukott szellemek bűnhődési állomása, itt kell hogy egymással találkozzanak s egymást taszítsák az ellentétek. Azért megtalálja itt mindenki, a gazdag és a szegény a magas és az alacsonyrendű a maga szenvedését. **De milyennek kell lenni a bűnhődő szenvedésének, hogy reá nézve a szenvedés az üdvhöz vezető ösvénnyé váljék? Krisztus azt mondja: „Meg fognak ők vigasztaltatni valamenyien”,** akik felfogják földi létük célját, akik mély szellemi bukásuk tudatához jutottak, bűnhődő életük igazságosságát elismerik, azt hálatelt szívvel folytatják, dicsérve Istent azért, hogy megadja nekik ezt az eszközt, melynek helyes alkalmazása által közelebb jutnak szellemi céljukhoz. Van azonban különbség a bűnhődésekkel járó azon szenvedések között, melyeket az ember mint rendeltetést magával hozott a földi életbe, s azon szenvedések között, melyekre ebben a vezeklő életében önmaga tett szert. **És melyeket az ember dacára annak, hogy sok esetben tudja, miszerint azok az általa választott ferde iránynak, gögjének, hiúságának, uralomvágyának és érzékiségének, szóval az ő ellentétes akaratának a következményei, — mégis rendesen a sors nyakába akar varrni.** Azok miatt a gondviselést vádolja s így fellázadva Isten szeretete ellen, mindig mélyebbre süllyed, ez által újabb és nagyobb bűnhődéseket idézve elő s ezeknek megfelelő újabb vezeklést helyezvén maga részére kilátásba. Ily ferde felfogás s az emberi bűnhődő életnek ily módon való lefolytatása, daczára annak a sok és nagy szenvedésnek, melyen az ember keresztülmegy, mégsem alkalmas arra, hogy neki reményt nyújtson a vigaszra, mert azok száma az ő ferdén választott irányából folyt s a tulajdonképpeni feladat nagy részben teljesítetlen marad.

Addig, míg az ember tökéletesen le nem győzi azokat, a mintegy tulajdonságait képező és második természetévé vált bűnöket és gyengeségeket, melyek az összes, ezekből folyó bűnhődési életnek okai, addig nem nyerhet vigaszt, azaz nem örvendhet a saját munkája eredményének. Az üdvösség benne van a szellem lényegtörvényében, benne van a szellemben magában, ha betölti ezt a törvényt, s éppúgy keletkezik ugyanebből a törvényből a szenvedés, ha azt nem tölti be. Minden dolognak két oldala van, fény és árnyék. Így van minden törvénynek is ellentéte a megfordítás által. Azért a Mesternek ezen tétele más szavakkal ennyit jelent: **„Boldog vagy te ember, ha nem lázadsz fel a te mély bukásod által az igazságosság törvénye szerint szükségessé vált vezeklések törvényes feldolgozása ellen,** hanem azok megadás teljes elviselése által törleszted a téged terhelő adósságot. Ha megszüntetted azt az okot, mely ellentmondásba hoz téged saját jó éneddel s mely ellentmondásban kénytelen voltál átérezni élettörvényed megfordított oldalát, míg ezzel a jó törvénnyel való eggyé levésed által a szenvedést megfordítod és vigaszt találsz a saját munkád vívmánya fölötti örömdobban”.

5.vers.,Boldogok a szelídek, mert ők örökségül bírják a földet. Mit kell ez alatt érteni? Uralkodni és parancsolni fognak ők a földön? Szellemi értelemben igenis már most, világi értelemben majd egykor! Meg fogják ők hódítani az emberek szíveit, akik bírják a földet; nyugalmat fognak szerezni a földnek, mely valamikor a szelídek lakhelyének fog nevezetni.

Szelídség olyan erény, melyet mindenki keres, de megtalálni nem tud. Az ő anyja a türelem, ezt szerezze meg az ember előbb, s ezzel teremtsen meg amaszt.

6.vers.,Boldogok, akik éheznek és szomszárjukhoz az igazságot, mert ők megelégtetnek”.

Igazságosság az alapköve minden létnek, igazságosság egyesíti a szeretetet bölcsességgel. Minden épületnek, mely nem ezen a három egységes alapon áll, össze kell dőlnie. Azért az ellentét összes művei törekenyek s elváltozásnak alávetettek. Az igazságtalanság tevékenysége folyton tartó világra hozásból és elpusztításból, minden megszületettnek állandó megsemmisítési folyamatából áll, addig az igazságosság örökösen maradandót teremt. **Mínt hogy az igazságosság minden meglevőnek támasza, azért az a szellem, aki azt szüntelenül keresi és gyakorolja s ez által a meglevő, örökké élő és maradandó iránti szeretetét tanúsítja, kell, hogy önmagában találja meg ezt az örök életet.** Isten a szellemet örök tevékenységre teremtette, végtelen tökéletesedés az ő rendeltetése, - s amennyiben arra törekszik, hogy teremtése céljának megfeleljen, az igazságot tehát szomjúhozza, annyiban következőképpen meg kell találnia a megelégitést saját tökéletesedésében. Megelégiteni annyi, mint megelégedtét tenni; a jó Én önmelegedése üdvösség s azért boldogok azok, akik igazságosakká lettek.

7.vers. „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek”. A viszonzás benne van a teremtmény élettörvényében; abban a mértékben s azon a módon érvényesül, ahogyan az ember a maga ténykedése által azt kihívta. Aki maga irgalmas, azt igazság szerint irgalmasan kell elbírálni és megítélni. A földi ember cselekedetei képezik azt a járművet, mely elvisz a törvény ereinek a megnyílásához a viszonzás részére egyáltalában s a túlvilágra. **Nemcsak az ő állapotát és fokozatát határozzák meg azok a cselekedetek, hanem a testvéreknek vele szemben való viselkedését is.** Ők azok a mozgatók, melyek szabályozzák a törvény szellentyűinek csapjait, hogy a viszonzás, a visszafizetés melyik érből és mily mennyiségben áradjon ki. Ez áll a szellem világára, az egyenlőség és igazságosság világára nézve. Úgy van, kedves emberek! **A ti cselekedeteitek élnek és uralkodnak a maradandónak világában, meg fogjátok azokat valamennyit egykor találni elevenen, miután már rég meghaltaknak tartottátok, meg fogjátok találni örömetekre vagy rémületetekre! A törvény éppúgy mint ennek fordítottja az ellentét, saját lényegiségük alapján viszonz, mert más alap neki idegen.** Innen van, hogy a gonosz földi ember a jót rosszal viszonzza, mert a jót nem ismeri, az nem az ő sajátja. Hasonlóan a jó ember a rosszat jóval viszonzza, mert ő meg a rosszat nem ismeri, mely nem az ő sajátja. Ez áll a test világára nézve, ahol egymás mellett élnek törvény és ellentét, áll az egyenlőtlenség és igazságtalanság világára nézve. Az ellentétnek azonban meg kell fordulnia, eddigi alapját elhagynia, törvényé válnia. Az eszközök ehhez rendelkezésére állnak, mert a sok gonosz között van néhány jó is, akik oda lettek állítva eléje példának, hogy azoktól tanuljon. Már mondtam, hogy minden dolognak két oldala van, semmi sem egyoldalú. **Így van kettős célja Istennek e világ szegényeivel is.** Nemcsak vezeklés céljából vannak ők itt, hanem azért is, hogy eszközökül szolgáljanak a tehetőseknek és gazdagoknak irgalmasságuk felkeltéséhez és jóakaratauk kipróbálásához, hogy ezek részére is beállhasson a viszonzás, mely nem ugyan érmek alakjában fogja őket érni, hanem üdvös tanításokban, erősítő figyelmeztetésekben, szeretetteljes segélynyújtásokban, melyek előmozdítják az állandók világában való haladásukat és közelebb hozzák őket a célhoz. Bizony az irgalmasság ne csupán a szegényekre, a szűkölködőkre terjedjen ki, hanem - sőt még nagyobb mértékben - az elhagyatott, bűnbe esett emberekre. **Ennek az irgalmasságnak a gyakorlása, ezeknek az elesetteknek felemelése és jó útra vezetése, bizony sokkal nehezebb, több szeretetet, elnézést és önfeláldozást igényel, mint az összes alamizsnaosztogatások.** Így irgalmassági szolgálatok teljesítése által valóban ennek a viszonzási törvénynek számos erei nyithatók meg, melyek arra, aki azokat megnyitotta, nagy kegyelemáradatot fognak bocsátani, hogy ez által megerősödve, még nagyobb érdemekre tehessen szert. Mennyi irgalmasságot gyakorolhat az ember a megtört szívek szenvedéseiben való meleg részvétellel, embertársainak betegágyánál, nyomorúságában és kétségbeesésében alkalmazott szeretetteljes vigasztaló szavakkal! Igenis, életet menthet, türelmet kelthet, szellemi üdeséget nyújthat ily módon! Azért megmérhetetlen ezen erény hordereje és maga után vonja a viszonzási tör-

vénynek ugyanily módon való alkalmazását mindazokra nézve, akik azt önzetlenül gyakorolják.

8.vers.,Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják". Meglátni annyi, mint megismerni. Hogy valamit megismerhessünk, tisztában kell lennünk önmagunkkal. Ha homályos az ember szeme, akkor nem ismerheti meg az igazat, még ha annak kellő közepén van is. A dolgok megismerése egyenlő a dolgok meglátásával. Miképpen az ember meglátja a dolgokat szemével (a test világosságával), ép úgy lát a szellem a megismerés által, a saját lényének világossága által. Azért a tiszta ember meg van világítva, mert világos szellemet rejt magában. A tisztátlant a tisztának kell megvilágosítania, mert az nem látja, azaz nem ismeri meg önmagát. Ha valaki valamely dolgot nyélbe akar ütni, akkor előbb meg kell ismernie, hogy miként kell azzal a dologgal elbánni. Hogy pedig azt megismerhesse, szükséges, hogy azt kellő világításba helyezze, vagyis a saját megismerésének világosságával megvilágítsa. **Isten, az ősszellem, az ősvilágosság, ebből a világosságból származnak az összes világosságok, az összes szellemek.** Ő megismerte azokat önmagában s önmagából teremtette őket. Ők is tartoznának Őt önmagukban megismerni, mert minden szellem a saját lényében hordja a Teremtő képmását. Ez az ő szeretetének visszfénye, tisztaságának tükre, tulajdonságainak örököse. Isten jelen van minden szellemben. Hogy a szellem nem képes Őt önmagában megismerni és meglátni, annak oka a saját lényének elhomályosodása. Innen van, hogy a tisztátlan szellem önmagában teljesen elvesztette Isten nyomát és megtagadja Őt. A jó szellem sejti Őt és hisz Benne, a tiszta szellem megismeri és meglátja Őt saját lényének világosságában. **Igenis, kedves emberek, törekedjete elérni lelkeitek tisztaságát,** mert magasztos dolog meglátni az Istent!

9.vers.,Boldogok a békére igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak". Békében teremté Isten a maga műveit. Gyermekai tartoztak volna az Atyát utánozni, Őt követni és szintén békében teremteni azt, amit Isten nekik megparancsolt. Midőn azonban azoknak egy része gögös lett, a parancsolat ellen fellázadt, akkor közöttük egyenetlenség keletkezett s ez által lett két párt, s ezek között háború. A lázadás által a törvény meg lett szegve, ez által feldöntve, s így lett belőle a törvény megfordítottja az ellentét, mely a teremtésnek kisebb részét képviseli. **Az ellentét vagy rendetlenség gyermekei harcoltak a törvény vagy rend gyermekei ellen mindaddig, míg amazok ki nem merültek. Erre ismét béke lett s a törvény gyermekei nyugodtan tovább építettek.** Mikor az ellentét gyermekei kialudtak magukat s a kábultságból ismét öntudatra ébredtek, akkor elfelejtették egykori összhangjukat, erre emlékezni már nem tudtak, csak viszályra és háborúra gondoltak, ami sokkal közelebb esett hozzájuk. Harcoltak tehát ismét maguk között, egyik a másik ellen, és harcolnak még ma is országaikban és világaikban, melyeket ők népesítenek be, s melyekben az ellentét uralkodik. **Mindazonáltal az őstörvény Isten kegyelméből, még sem halt ki egészen ezekben a bukott szellemekben, akik ezután emberekké lettek,** hanem csak megmerevedett, mert mindenki kedveli a békeszeretöt, senki a viszálykodót. És daczára annak, hogy az emberek kedvelik ezt az erényt, még sincs meg az annak elsajátításához szükséges erejük. Nem képesek békére szert tenni, s még mindig azt hiszik, hogy háború nélkül nem lehet megélni. És miért? Mert a viszályt a maguk lényéből még nem irtották ki.

Ilyképpen a szakadásban van gyökere mindennek, ami sarkított, polarikus, s az anyagi világ, mint ennek a szakadásnak következménye. Csak elemi forradalmak által fejlődhetik, épp úgy, mint az ezen földeken élő emberek csakis erkölcsi forradalmak által fejlődhetnek. Mert a haladásnak ezen faja képezi az ő törvényüket, az ő lényük természetét. Azért ebben az egyenetlenkedésükben mindaddig fogják egymásután támadni és lemészárolni, amíg csak fel nem ismerik és félre nem teszik az ezen ellentétes törvényükben fekvő igazságtalanságot és be nem lépnek a szeretet isteni őstörvényébe. **Csak így fog megváltozni az ő lényük, az ő természetük, s akkor békében fognak élni, nem lesznek többé gyermekei a viszálynak, a**

rendetlenségnek, hanem a békének, a rendnek, tehát Istennek gyermekei lesznek és boldogok az Atya békéjének birtokában.

10.vers.,„Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert övük a mennyeknek országa”. Miképpen a gonosz védelmet talál a törvényben, azonképpen megtalálja azt a jó is, mindenki abban a törvényben, amelyben él. Ha valakit üldöznek igazságtalanság miatt, akkor megvédi őt az a törvény, mely az igazságtalanok részére készült, s érvényesül rajta az a jog, melyet az ő cselekedetéért megérdemel. Ha tehát valakit üldöznek igazságosság miatt, akkor kell, hogy megvédje őt az a törvény, mely az igazságosok részére készült és hogy érvényesüljön rajta az a jog, melyet megérdemel. Minthogy azonban a földön nem uralkodik az isteni törvény, hanem az emberi ellentétes törvény, minthogy az ellentét nem érti meg az igazságosságot s ennek jogot szolgáltatni nem képes, **s ennél fogva az igazságossal itt úgy bánnak, mint valami jog nélküli idegennel. Azért kénytelen keresni és megtalálni a maga jogát az igazságosság országában,** melynek ő már itt a földön polgára. Kénytelen tehát, mint olyan, aki leküzdötte a földet, eltűrni üldözését és igazságtalanságát annak az ellentétnek, melynek uralma alatt egy ideig élni, feladatát képezi s kénytelen bevárni az ő törvényes jogának érvényesülését a mennyi hazában.

11-12.vers.,„Boldogok lesztek, mikor titeket szidalmaznak, háborgatnak és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énértetek, mert a ti jutalmatok bőséges mennyekben”.

Jutalom annyi, mint viszonzás. Itt szól tehát Krisztus a viszonzásról a mennyben, az őstörvény országában. Miként szólhatott volna Ő olyan bizonyossággal viszonzásról amaz országban egyáltalában s az Ő személyéért különösen, ha Ő közönséges emberszemlett lett volna s nem ismerte volna az őstörvényt? Itt Jézus maga tesz bizonyosságot arról, hogy Ő az őstörvény országából jött, Istentől küldött Messiás. Mint ilyennek tüzetesen kellett ismernie az őstörvényt, és tudnia, hogy senkinek sincs joga jutalmazni vagy büntetni, csak egyedül Istennek. De tudnia kellett azt is, hogy senki sem helyezhet kilátásába jutalmat, vagy büntetést, csak az Istentől ily megbízással kiküldött szellem, s a maga lényegiségének és magas küldetésének teljes tudatában szólott Ő ily biztatóan. **Ti jó, az őstörvény felé törekvő földi szellemek, jegyezzétek meg magatoknak ezt az Ígéretet** s ne botránkozzatok meg a ti testvéreiteken, akik gonoszságot cselekednek veletek szemben azért, mert ti keresztény módon éltek. Gondoljátok meg minden egyes esetben, hogy ők nem hallják és nem értik meg az őstörvény hangját! Az ellentétnek nem tetszhetik a törvény, neki az mindig rossz, ő abban mindig ellenséget lát, mert a maga ellentétes természeténél fogva azt csak megfordítva képes felfogni. **Azért legyetek elnézők ellentétes testvéreitekkel szemben, ne viszonozzatok nekik az ő törvényük szerint, hanem a tietek szerint, mely felé törekedtek** és melynek Krisztus a hordozója, „mert így szól a Mester ekképpen háborgatták a prófétákat is, kik tielöttetek voltak”. Így üldözték ők a maguk esztelenségében a mi Urunkat is Jézus Krisztust Isten elsőjét, az ellentét megváltóját. Mert a maguk ellentétesége mellett Őt nem ismerték, Benne ellenséget láttak s Ő megbocsátott mindenkinek, ami nektek mintaképpül szolgálhat! Tartsátok Őt szem előtt, maradjatok meg az Ő törvényeiben és keressétek Őbenne a viszonzást!

13.vers. Halljátok csak, halljátok, **ti jó szellemi emberek a földön, mit mond Jézus! Nektek, akik hordozói és betöltői vagytok az Ő tanának, nektek vannak szánva e szavak: „Ti vagytok a föld savai!”** Ti vagytok az élet tanának szükséges fűszere, a ti cselekedeteitek által kedveljék meg az emberek ezt az élettant, a ti nemes tetteitek fűszerezék meg szavaitokat, hogy igazaknak és hasznosaknak bizonyuljanak és behatoljanak az emberek kedélyeibe s az örök élethez szükséges táplálékukat képezzék! „Ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg?” **Így folytatja Jézus, figyelmeztetésül nektek, nehogy azt az ételt, mely hivatva van meghozni az embereknek az örök életet, elrontsátok ízetlen sóval, a tannak meg nem felelő,** vagy azzal homlokegyenest ellenkező tettekkel, s ily módon őket szellemileg meg ne öljétek. Tiszta, élvezetes és könnyen emészthető legyen az az étel, melyet ti nyújtotok az em-

bereknek, mert ők gyenge gyermekek, nem tudják megemészteni azt, ami nincs fűszerezve jó fűszerrel, jó példával. Ahhoz, hogy az ember a rossz példa mellett is megmaradjon Jézus Krisztus megváltó tanának követője és betöltője, szükséges a szellemi tisztaságnak, a törvényes akaraterőnek egy bizonyos foka, — pedig a földön csak kevesen vannak ilyen emberek. **Azért oly nagy a földön a Krisztustól való elszakadás, az emberek már csak név szerint keresztények, a krisztusi tan szellemétől idegenek!** Innen van az is, hogy túlozzák vagy tagadják az evangélium értékét és Jézust mint Messiást és Isten elsődjét és vagy faragnak belőle Istent, kiről semmi fogalmuk sincs, vagy pedig közönséges embert, kivel azonban tizenkilencszázados haladás daczára nemcsak egyenlőkké, de hozzá hasonlókká sem tudnak lenni. És mi az oka ennek a szellembukásnak? Az, hogy kevés a jó, és sok a rossz példa! **Azok, akik önhatalmúlag magukhoz ragadták azt az előjogot, hogy ők táplálják a földön élő lelkeket ezzel a mennyei kenyérrel, maguk sem akartak ezzel a táplálékkal élni,** a megváltó parancsolatot teljesíteni, ennél fogva nem is voltak képesek az embereket a keresztény életmód követésére bírni. **Az emberek látták ezt a fogyatékoságot és nem hittek szavaiknak, mert másként beszéltek, mint ahogy cselekedtek;** s ez a hitelenség okozta bukásukat s az Ő tanítóik okozták ezt! Mit is ér az elmélet, ha meg nem valósul a gyakorlatban! Az elméletet különféleképpen lehet magyarázni, de annak gyakorlati, tényleges megvalósítása kellő világításba helyezi azt és lehetetlenné tesz minden félremagyarázást. Hogyan magyarázhatnák az ellentétben élő, gyenge emberek helyesen a törvényt, ha nem látják, hogy tanítóik tényleg teljesítik azt? A példa a legjobb tanító, a legjobb magyarázat; a tettnek kell bizonyosságot tennie a tan hasznáról, a haszon pedig vonzza az embereket, hogy elfogadják és kövessék a tant. Az a mester, aki nem tudja a tanulónak gyakorlatban megmutatni, amire tanítani akarja, az nem ér semmit. Mert az ilyen megrontja a tan lényegét s a tannal együtt félrevettetik, - miként Krisztus mondja a sóról. Ezen szavainak beteljesülését naponként látjátok szemeitek előtt. **Nem az Isten veti félre az alkalmatlan tanítókat. Ők maguk teszik lehetetlenekké magukat életmódjuk által!** A tanítványok nem becsülik őket, mert nem látnak bennük a magukéinál jobb tulajdonságokat, belátják, hogy nem tanulhatnak tőlük semmit, s így válnak azok nélkülözhetőkké. **A nélkülözhetőség természettörvényi kiválást képez, mely nem rögtön történik meg, hanem lassanként, észrevétlenül, mint minden a természetben. Nem büntetés az, hanem beteljesülés, törvényes következmény,** mert minden szónak következménye annak hangja, minden cselekedetnek a maga képe. Így megvan az ízetlenné vált egyháznak a földön a maga következménye, a maga beteljesülése a hit ellentétében - a hitelenségben; a megváltás ellentétében - a bukásban; az eggyé levés ellentétében a szakadásban! **S ez egyház atyái okozták ezt a szakadást. Ők a világ kedvéért megfeledeztek a szellemről, a mammon kedvéért Istenről, a viszály miatt az egységről!** Ők szívükben materialisták, ateisták és felekezetieskedők lettek, akik csak a saját énjüket imádják. Így tehát hogyan fordulhatnak ők a mennyhez, hogyan hívhatják segítségül a törvényt, mikor a mennyet nem is ismerik, a törvénynek pedig a megfordítottja van bennük? A menny őstörvénye nem védheti őket, mert nem éltek ebben a törvényben. Az ő joguk az ellentétben gyökerezik, s innen nyerhetik azt! Ne jajgassatok és szitkozódjatok tehát, Isten nem változtathatja meg a maga törvényét a ti kedvetekért. Ami megtörténik, azt ti okoztátok, ami élni nem képes, annak meg kell halnia, át kell változnia; örökké csak az élhet, ami igaz! Aki mást cselekszik, mint amit beszél, az hazugságban él, ennek pedig meg kell halnia, át kell változnia, ha lejárt az ideje.

14.vers. Halljátok csak, halljátok, ti hűséges jó szellemei a földnek, mit mond még a Mester: „Ti vagytok a világnak világosságai!” Micsoda nagy szó ez! Mily kevesen vannak, akik ezt felfogják! A világnak világossága lenni, világítani a sötétségnek, mely a földön folyton sűrűbb lesz! Milyen világosnak kell lennie az ily lénynek, hogy másokat megvilágíthasson! Erre csak úgy képes, ha munkálkodik és sok jó cselekedete által, melyeket az emberek szeme láttára végez, ezeket meggyőzi e világosság hasznáról. És valamiként nem tagadhatják az emberek valamely, hegyen épített város létezését, éppúgy nem fogják tagadhatni oly

művek magasztosságát sem, melyek messze felülemelkednek a közönséges emberi művek színvonalán. De kedveseim, mit használ nektek a ti világosságtok, mit használnak, ti médiumok, a ti adományaitok, nektek, akik arra vagytok hivatva, hogy azokkal világítsatok, ha megtartjátok azokat magatoknak s elrejtitek az emberek elől, attól tartva, hogy ők azokat fel nem ismerik és benneteket kigúnyolnak?

15.vers. „Ne rejtsetek véka alá; hanem tegyétek a gyertyatartóra, hogy világítson mindenknek, akik a házban vannak”, így szól hozzátok a Mester. Oh kövessétek ezt a szót, ti földi emberek, kiket megkeresztelt a Szentlélek, s akik meg lettetek áldva szellemi adományokkal! Világítsatok azzal az összes testben levőknek, ne kisebbsítetek, önzön és féltékenyen rejtgetve azt! Nem hiú célokra kaptátok ti médiumok Istentől a szellem adományait (a médiumitásokat). Kaptátok azért, hogy meggyőzzétek embertársaitokat szellemi és fizikai úton egy összellemmel, őserőnek, ősvilágosságnak létezéséről. Hogy meggyőzzétek őket a megváltó ige igazságáról, a keresztény cselekedetek megváltó erejéről, a megváltó törvény (evangélium) kegyelemgazdaságáról, melyet Isten kiárasztott az emberekre az ő elsődje, Jézus által. Hogy meggyőzzétek őket azon szellemi lényük halhatatlanságáról és felelősségéről, mely bennük lakik s melynek létezését elvitatni törekszenek. Hogy minderről meggyőzzétek őket az által, hogy rámutattok az elhalt lelkek megnyilvánulására, akik mint emberek éltek a földön s most mindenfelé megnyilatkoznak, hogy megváltsák az emberiséget újabb bukásából. **Ne maradjatok tehát rejtve, lépjetek ki félrevonultságotkból,** mert íme így szól a ti Mesteretek:

16.vers „Úgy fényeljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”. Igenis, tegyétek ezt, ha Krisztus tanítványai akartok lenni és tegyetek bizonyosságot a ti Mesteretekről. Valamiként ő bizonyosságot tesz az Atyáról, szintén kilépvén rejtekéből és világítva az Ő nagy szeretetműveivel. Alázatosan beismerve az Atyától való függését, mondván: „Nem én vagyok, aki hozzátok szólok, hanem az Atya az, aki általam szól hozzátok (csak az Ő médiuma vagyok). Ha nem akartok hinni az én szavaimnak, úgy higgyetek a cselekedetekért, melyeket cselekedni senki sem képes, csak az Atya”. **Hasonlóképpen mondjátok ti is: nem mi vagyunk, akik szójuk e szavakat és végezzük e cselekedeteiket, hanem ami Urunk és Mesterünk az, aki működik miáltalunk, mert Ő a Legmagasabb erejével rendelkezik.** Ha nem akartok hinni a mi szavainknak, úgy higgyetek a jeleknek melyeket láttok, de melyeket ti sem előidézni, sem megmagyarázni nem tudtok, mert ti a dolgok elemeit (princípiumait) nem ismeritek, de igenis ismeri Az, Aki miáltalunk működik, a Jézus Krisztus, az Isten elsődje! Ha pedig eretnekséggel vádolnak benneteket, akkor mondjátok a ti Mesteretek nevében: Mi nem jöttünk azért, hogy a törvényt (Mózesét) vagy az evangéliumot (Krisztusét), vagy valamely más vallásalapot eltöröljük, hanem, hogy azt betöltsük, mert így szól a mi Urunk:

18.vers „Bizony mondom nektek, hogy míg az ég és a föld elmúlik, egy kis jóta vagy egy pontocska el nem múlik a törvényben, mígnem abban mindenk beteljesítettnek”. És elérkezett immár az az idő, melyben Krisztus Ígérete szerint be kell teljesülnie az Ő evangéliumának, - s erre a beteljesülésre nézve mi vagyunk a mi Mesterünk munkásai. Halljátok, lássatok és ha úgy akarjátok, tanuljátok az idő jeleiből - és törekedjete a sötétségből világossághoz jutni. A Jézus Krisztus, a Mindenható Isten fia, világít nektek miáltalunk. Mert ő az a világosság, mely a világon volt, van és lesz, hogy megvilágítsa az összes szellemeket, akik mint emberek ide jönnek e világra, mindaddig, míg ez tökéletesen megvilágítva és megváltva nem lesz. Ha bennünket meg akartok akadályozni a mi megváltó feladataink teljesítésében, akkor útjába álltok az evangélium beteljesülésének és saját bűnök által kiestek annak kegyelméből. De hallgassátok csak meg a Mester további szavait:

19.vers. „Valaki azért a legkisebb parancsolatok közül egyet megrontand és aképpen tanítja az embereket, a mennyeknek országában legkisebb lészen; valaki pedig a törvényt cselekeszi és úgy tanít, a mennyeknek országában nagy lészen”. A tanítással a cselek-

vés, az elmélettel a gyakorlat karöltve jár, mert a gyakorlatban kell az elméletet megérteni. Azért tanítván cselekedjétek és magyarázzátok meg a tannal a cselekedetet; így parancsolja ezt a törvény, így járt el Krisztus! Az emberek fordítva járnak el, mert ők a megfordított törvényben élnek.

20. vers. Igenis, törvényesen működjétek, ti médiumai a szellemnek, a ti Mesterek útmutatása szerint! Tett és szó együtt haladjanak, a tett legyen magyarázója a szónak. Előbb azonban magatoknak kell szellemi tisztaságra törekednetek, hogy lássák az emberek a ti jó cselekedeteiteket és dicsérjék Istent. Akkor lesztek csak képesek tanítani (saját tapasztalástok alapján), hogy miként lehet arra szert tenni, mert a Mester így szól hozzátok. „Hogyha a ti igazságtok nem több az írástudók és a Farizeusok igazságánál”, akik így tanítanak, de tetteik meghazudtolják az ő tanaikat, „semmiképpen nem mehettek be a mennyeknek országába.” Mert az oda vezető utat a ti cselekedeteitek kell, hogy elkészítsék, a mennyben felöletek bizonyoságot azok tesznek.

22. vers. Krisztus a közönséges gyilkosság és ölés mellett, ahová a háború a párbaj és a súlyos testi büntetések is tartoznak, még három faját említi az erkölcsi ölésnek: a rágalmazást, a szidást vagy elátkozást, a megbecstelenítést vagy kirekesztést. Kegyetlenebb, fájdalmasabb, mert az életet lassankint felemészti, minden erkölcsi gyilkosság. Ez tovább hat a túlvilágon is és a testöltésekben vannak anyagi következményei harmad, negyed íziglen. Emberek! **Könyveket lehetne írni az ily erkölcsi gyilkosságok horderejéről és hatásairól, hogyan tartóztatják fel évszázadokig haladásukban a szellemeket, nemcsak egyéneket és családokat, hanem egész népeket.** Hogyan gyakorolják a szellemvilágból a legborzasztóbb befolyásokat az emberekre, amennyiben az összes megszálltságoknak ezek az okai, mígnem végre hosszas küzdelmek és szenvedések után a szellemek kibékülnek és jobbra, szellemükre nézve hasznosabbra gondolni képesekké lesznek. Az ily bosszú szellemekből kihalt minden felebaráti szeretet, az ilyenek fűriákká, démonokká lesznek és végtelenül nehéz őket kiengesztelni és megjavítani! Ezek a bűnök mérges sebeket fakasztanak a szellemben, melyek csak hosszas, súlyos vezeklések által gyógyíthatók. **Oh emberek, mily könnyen veszitek ti ezt a földön s nem gondoljátok meg, hogy gyakran egyetlen szóval szétromboljátok életét egy egész családnak,** mely viszont össze van kapcsolva sok rokonszenves (szimpatikus) szellemmel, akiknek mindegyikében ezáltal felkeltettétek a viszonzás vágyát. Hányszor használjátok nyelveteket, melynek célja, Istent dicsőíteni, a felebarátot tanítani, vigasztalni és felemelni, becsúszásra, kigúnyolásra, rágalomra és átkozásra. Nem gondolva meg, hogy minden szónak megvan a mindenségben a maga visszhangja, mely egykor élesen fog visszhangzani a ti szellemetekben és meg fogja azt remegtetni! Kedveseim! **Isten mindensége az ő teremtőjének birtokában van; ami abban történik, az el nem múlhat,** mindennek megvan ott a maga visszhangja, mindennek a maga képmása és mindazzal, amit a földön gondoltok, szólatok és tettek, találkoznótok kell a mindenségben, mert minden, ami a tietek, ott él a ti részetekre. Ha tehát gonoszságot műveltek a földön, úgy azt meg kell találnotok odaát; mint saját teremtményetek környezni fog benneteket! Ezt magával hozza a teremtés törvénye. Valamint a teremtő Istent körülveszik az Ő művei, úgy hasonló történik minden teremtő szellemmel.

Már most **gondoljátok csak el azokat a szenvedéseket, mikor magatok körül látjátok élni azt a gonoszt, melyet már rég holtnak véltetek és holtnak kívántatok, ami azonban el nem múlhat, míg csak le nem vezekeltétek, azaz míg jóvá nem tétetett!** Halál nincsen, de igenis átváltozás a rútból a szépre, a károsból a hasznosra, a gonoszból a jóra, a tisztátlanból a tisztára és fordítva. Ezt az átdolgozást végzi a szellem a vele született teremtő-vagy munkaerőnél fogva mint a teremtőnek teremtménye. Azért ti szellemek, valamennyien, akik a munkáért éltek, teremtsetek szépet, hasznosat, jót, tisztát, hogy ez majd rátok mosolyogjon és nagy legyen a ti örömetök a saját munkátok fölött, mert a ti műveitek képezik a ti mindenségeteket! Szeressétek a ti Teremtőtököt s Őbenne (ebben a leszármazásban) a ti testvéreiteket! Ne használjátok fel tehetségeiteket testvéreitek kárára, mert ez a kár a ti teremtése-

tek, mely egykor rémületesekre fog körülvenni benneteket! Azért halljátok és cselekedjétek, amit folytatólag mond a jó Mester:

23-26.vers „**Azért, ha a te ajándéodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van ellened.** Hagyd ott az oltár előtt a te ajándékat és menj el, elébb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel a te ajándékat. Légy jóakarója a te ellenségednek hamar, amíg az úton vagy vele, hogy ellenséged valamiképpen a bíró kezébe ne adjon, és a bíró oda ne adjon a poroszló kezébe és tömlőcbe ne vessen téged. Bizony mondom neked: ki nem jössz onnét, mígnem megfizetsz az utolsó fillérig". Bizony nem fogsz kijönni, te szellem, ezen általad teremtett rossz helyzetből, a te rossz szellemi fokozatodból, míg csak le nem vezekeltél mindent, míg a benned lévő egész gonzságot át nem dolgoztad jóra! Azért tehát békülj ki és vezekelj a földön, amíg a te ellenséged mellett vagy, hogy már itt változtasd meg a te lelki környezetet, nehogy a szellemvilágban terhedre legyen s a te ellenségeid árnyékai üldözzenek és iszonyúan rémítgessenek téged!

28.vers „**Én pedig mondom nektek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében**". A duálok szétrepesztésének indító oka volt a gonosz kívánság, enélkül nem történhetett volna meg az adó és elfogadó szellemek tényleges elválasztása; azért említi itt Krisztus az okot s erre vezeti vissza a szakadást, mert ok nélkül nincs okozat és bűnözési vágy nélkül bűn sem léteznék. Elítéli az okot s a **29-30. versek** szavaiban azt mondja, hogy jobb, eltávolítani az okot, hogy ne legyenek következményei; mert a legkisebb, legjelentéktelenebb okoknak vannak gyakran igen messzire kiható következményeik. Ezt érti a szem és a kéz alatt, mint egy nagy testnek apró tagjai alatt. A **32. versben** ismét az okról szól, sőt felelőssé teszi a duált azért, ha elmulasztja erkölcsileg befolyásolni az okot (értve ott a második személyt) abban az irányban, hogy elhárítsa a következményt a szakadást.

34-37. vers. Nyomatékosan inti az embereket, hogy ne ejtsék ki hasztalanul Isten nevét, hogy lássák be saját semmiségüket a Teremtővel szemben és ne fogadjanak meg a mindenhatóságnak olyasvalamit, amiről a gyarló ember nem tudja, hogy képes is lesz e azt teljesíteni, lévén az ő sorsa a Mindenható kezében. Behatóan inti őket, hogy legyenek mindig igazak és ne szépítgessék igazságtalanságukat hiú esküdzésekkel, mert a mindent látó és mindentudó Istennek nem lehet hazudni; hiszen még emberi látnoknak is hasztalanul hazudtok, pedig ez csak tisztán lát, holott az Isten mindent lát.

A **38—48. versekben** röviden mondja Krisztus: Legyetek törvényes szellemek minden cselekedetekben, s ezen alapon viszonyozatok az ellentétnek (amit már e fejezet 7. versének magyarázatánál is kifejtettem). **A nektek, jó szellemeknek szóló törvény neve: „adni”, nem venni; „szeretni” nem gyűlölni; „áldani”, nem átkozni;** amit e szerint az ellentétől kaptatok az ő törvénye szerint, azt viszonyozátok neki a ti törvényetek szerint, s így ez a saját törvényetekből fakadt viszonzás ismét csak nektek fog javatokra válni, mi által folyton tökéletesebbekké lesznek.

HATODIK FEJEZET

1-8.vers.A hazugságnak és a képmutatásnak ilyen szelleme képviselve van az összes felekezetekben és társadalmi osztályokban; és miként minden valódinak a fordítottja hamis, úgy megvannak a tiszta, valódi vallásnak és a tudománynak is a maguk hamisítói, a kik csak minél több olyan hamis csecsebecsét törekszenek magukra aggatni, hogy gazdag embereknek tartsák őket, holott valósággal annak az egész ékszernek, melyet dicsekedve fitogtatnak, semmi belső értéke nincs. **Miképpen a hazugságnak és a tévesztésnek szelleme be tudja magát csempészni minden vallásba, minden tudományba, felállítva ott egy hamis dogmát,** úgy törekszik az ennek a dogmának a hamis tett által kifelé érvényt szerezni. A jelen kor emberei ezt a szellemet „jezsuitizmus”-nak nevezik, mely kifejezés alatt Krisztus ellentétét értik. Ez a kifejezés azonban hamis, mert ennek a szellemnek, miként már mondot-

tam, nemcsak egy vallásfelekezetben van képviselője, hanem az összes felekezetekben és társadalmi osztályokban, az összes egyházakban és iskolákban. Helyesebben Antikrisztusnak volna nevezhető, **mert nemcsak az ellentétes Istennel, Krisztussal s az igazság szellemével, aki tagadja a Teremtőt, a Messiásokat és a szellemeket, hanem az is, a ki meghamisítja az Isten ígéjének és Krisztus cselekedetének szellemét.** Aki másképp gondolkodik és másképp beszél, a ki mást tanít, mint amit cselekszik, a ki fitogtatja a maga tudását és a maga cselekedeteit, nem azért, hogy dicsérje és dicsőítse Istent, hanem azért, hogy őt magát dicsérjék és dicsőítsék. Az ilyen nem működik tehát Istenért és embertársaiért Krisztus szellemében, hanem önmagáért, Krisztus szellemével ellentétesen, önzőn, tehát keresztényellenesen. **Az ilyen képmutató keresztényellenes jobban rászolgált büntetésre, mint az, a ki a maga sötétségénél fogva tagad minden szellemet, mert ez nem tehet másképp, miután elfelejtett minden szellemit.** Ellenben, aki elismeri Isten ígéjét (Mózes törvényét és az evangéliumot) és Krisztus példaadását, de mindkettőt meghamisítani törekszik, az gyilkosságot követ el Isten kegyelmén és Krisztus megváltási művén és bolyonghat azután Atya és nevelő nélkül a munkának általa meghamisított mindenségében, mert ott van az ő jutalma, az ő mindene! Kedves emberek, az örökké igaz, az örökké való, az örökké maradandó: Isten ígéje és Krisztus cselekedetei. **Aki másképp szól, másképp cselekszik, az nem forog az igazságban, a maradandóban, hanem ennek ellentétében, ez pedig a hazugság, a visszásság, a halál, a szenvedések sorozata a légkörökben és a világokon.**

Isten szeretete a szellemnek legnagyobb kincse. De aki a hazugságot kedveli, magának abban tetszeleg, az sohasem képes megtalálni az igazságot, elérni Isten szeretetét, s így nem is találhatja ebben a maga boldogságát; ez megmarad a visszásságban, a hamis csecsebecsében. S amidőn elalszik a lámpa, s ő eljászotta szerepét és kilép ismét a nappali világosságra, a rendes életbe (szellemélet), tele aggatva ilyen hamis ékszerrel, akkor a szellemvilág nevet rajta, mint valami bolond fölött és pokoli módon cseng ez a nevetés az ily csalódottnak fülében! Azért mondja Krisztus: **„Ne kürtöljétek ki” a világba azt a keveset, amit tesztek; mert ennek a kürtszónak megvan a maga visszhangja a szellemek birodalmában,** és megcsendül egykoron szellemi fületekben a ti saját bosszúságotokra, - mint igazi természetének megfelelő üres lárma! „Ne kiabáljatok”, mikor imádkoztok a ti Teremtőtökhöz, mert az ő füle felfogja a gondolatok hullámverését. „Ne tegyétek ki közszemlére a ti kérelmeiteket”, mert Ő a mindenség mozgatója, meglátja azokat, mikor még szellemetekben elrejtve mozdulnak meg, még mielőtt keresztülhatolnak a ti érzékeiteken s ezek által külső kifejezésre jutnak. Hanem engedjétek szellemeteket bevonulni a maga kamrájába, a maga igazi központjába, a maga szentélyébe, hogy itt, elzárva az érzéki világtól, fürödjék saját világosságában, visszatükröződjék a maga Teremtőjének tükrében, felemelkedjék az anyag fertőjéből a szellemi megtisztulás felszínére, hogy megismerje a maga tisztátlanságát és megtalálja a megbánás könnyének fényében a maga javulásához szükséges elhatározást, hogy azután ezt ily fürdőtől megerősödve, erős akarattal azonnal végre is hajtsa.

9-13.vers „Ti azért így imádkoztatok”, magatokban, a ti Teremtőtökhöz: **„Mi Atyánk, aki vagy a mennyekben!”** S amidőn ezt hangoztatjátok, akkor tudatára kell ébrednetek a ti Atyátoknak, a ti származásotoknak s ebben a tudatban fel kell ismernetek, hogy az összes emberek és szellemek a ti testvéreitek. Tudatára kell ébrednetek annak, hogy a menny más ország, mint a föld, és hogy ti mint gyermekei ennek a mennyi Atyának, hivatva vagytok arra, hogy örököséivé. Ezen országnak az Atya többi gyermekeivel közös élvezőivé legyetek s amidőn azt tapasztaljátok, hogy ti nem a mennyet bírjátok, hanem a földet, úgy ennek a körülménynek oka kell, hogy legyen, ez pedig csak a ti Atyátoktól való elszakadásban kereshető. Szükséges azért, hogy ezt az általatok okozott szakadást bánat teljesen beismerjétek, bűnötök teljes nagyságának tudatára ébredjétek, és büntetésre méltó voltotok és semmisségetek tudatában alázatosan közeledjétek a ti Atyátokhoz ezen szavakkal: **„Szenteltesék meg a te neved”.** S amidőn a legmélyebb alázattal elismeritek a ti Teremtőtök utolérhe-

tetlen magasztosságát, tökéletességét és szentségét, akkor oda állhattok ezen legmagasabb lény elé azzal az óhajjal, hogy a vele való szakadást kiengesztelhesse és kérhetitek Tőle, hogy könyörüljön meg rajtatok, árássa reátok az Ő kegyelmét s engedje, hogy valósággal felismerhesse az Ő akaratát, melynek hűséges teljesítését megfogadjátok ezen mélyen érzett szavakkal: **„Jöjjön el a Te országod”**. A szeretetnek, a békének, a rendnek, a törvénynek, a Veled való egygyé levésnek országa; a gyűlöletnek, a perpatvarnak, a rendetlenségnek, az ellentétnek, a Veled s a testvérekkel való egyenetlenségnek országa helyett. **„Legyen meg a Te akaratod, miképpen a mennyben, azonképpen itt a földön is”**. Azáltal, hogy alárendeljük a mi akaratunkat a Tiednek, miként ezt tették és most is teszik azok az összes testvérek, a kik nem vettek részt a Tőled és a Te törvényedtől való elszakadásban, hanem megmaradtak a Te törvényedben, a Te szeretetedben, a Te országodban, s egygyé levének Teveled.

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, és életünk minden napján, szellemünknek a Te igéd, és testünknek a Te műved által, elküldvén hozzánk a Te szolgálodat, akik hirdetik nekünk és megértetik velünk a Te törvényedet, ennek követése érdekében bennünket befolyásolnak és segítenek. Akik ébresztik és fejlesztik bennünk Tőled nyert tulajdonságaink s erőadományaink különféle csiráit. Feltárván előttünk a természetet, mely kiárasztja reánk az ő bőség szarúját, hogy táplálhassuk testünket mindaddig, míg Te azt nekünk ajándékozod a próbáknak ezen körzetén való megnyilatkozás céljából. Melyet mi gondosan akarunk megőrizni, nehogy természetellenes életmód vagy egyéb erőszak által kárt szenvedjen és megfossza szellemünket attól az eszköztől, mellyel az ő jó szándékait tényleg meg is valósíthassa. Ha mindazonáltal tudatlanságunk és gyengeségünk folytán, melyek bukásunk következményei, mégis vétkeznénk, úgy könyörülj meg rajtunk!

„És bocsásd meg a mi vétkeinket”, azaz engedd el a mi adósságainkat, melyeket a Te kegyelmed és irgalmad nélkül saját erőnkől sohasem volnánk képesek letörleszteni, miért is kérünk Téged, hogy azokat nekünk bocsásd meg, vagyis fordítsd meg, hogy a Te bölcseséged intézkedése által a mi gonosz cselekedeteinkből is jó származzék s ez a jó szállítsa alább a mi nagy tartozásunkat! **„Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”**. És tudatában annak, hogy magunk is megbocsátásra szorulunk, meg akarunk nekik bocsátani minden rajtunk elkövetett sérelmet, mely különben is mint teremtett lényen elkövetett sérelem, semmi ahhoz a sértéshez képest, mellyel mi vétkeztünk Te ellened, Te teremtetlen, Te szent! **„És ne vigy minket a kísértésbe”**, engedd, hogy a mi szellemünk nyerjen folyton annyi erőt, mellyel képes legyen bevonulni a maga tulajdonképpeni szférájába, nehogy meghódoljon az érzékeknek s ezek által kiragadtassa magát a saját szférájából s így bolyongni legyen kénytelen a látszatnak, a csalódásnak, az ellentétnek világában, s a maga céljától az örök élettől eltereltesse a halálba s az időleges elváltozásokba!

„De szabadíts meg minket a gonosztól”, hogy a Te erőd és segedelmed által legyőzzük magunkban a bűnt, megszüntessük a Tőled való elszakadást, mely oka minden bajnak. Így akaratunkat tökéletesen alárendelve a Te törvényednek, egyesüljünk ezzel, ezáltal Teveled gondolatban, akaratban és cselekedetben (szellemben, erőben és anyagban). Így módon visszazerezhessük az elvesztett gyermeki viszonyt, mely bennünket a Te országod örökösivé tesz, ahol a Te szeretetedben, a Te bölcsességében, a Te erődben élve megérezhessük magunkban a Te dicsőségedet s élhessünk örökké Tebenned! **Ámen. Minden kérelem teljesítéséhez indok kell, ennek a kérelmező javára kell szólnia**, különben nem teljesül a kérelem. **Azért a ti, Istenhez intézett könyörgéseitek sem teljesülhetnek, ha az Ő kegyelmének indokát nem képezik a ti cselekedeteitek, ha ezek nem szólnak mellettetek. Ez alapul az igazságtörvényen**, s a Mester is ezt mondja e fejezet 14-15. verseiben.

A 16-18. versekben Krisztus ismételten figyelmeztet benneteket, hogy tartózkodjatok a képmutatástól, nehogy áldozatul essetek a hazugság és a tévesztés szellemének, mondván: Amit cselekesztek, azt cselekedjétek egyenes lelkűen, csupán annak dicsőségére, aki mindent lát és tud, s akit megtéveszteni nem lehet, máskülönben elvész a tett értéke.

19-21. „Ne gyűjtsetek magatoknak elmúló kincseket”, mert azok elenyésznek az elmúló emberrel együtt: hanem „gyűjtsetek magatoknak olyan kincseket, melyek el nem enyésznek”, és megmaradnak az elenyészhetetlen emberrel, - mondja továbbá Krisztus, - s ezek a szavak oly nagyfontosságúak, hogy hosszasabban kell azokkal foglalkoznom, ha meg akarom nektek magyarázni azok értékének nagy horderejét. **Amit az ember megkedvelt, az mintegy második énjévé lett, az annyira össze van vele szöve, hogy nagy, fájdalmas erőfeszítésbe kerül attól megszabadulni, még akkor is, ha felismerte annak céltalanságát és semmisségét.** Miképpen a földön mindennek, még a legjelentéktelenebbnek is, megvan a maga értéke, célja és hasznos rendeltetése, úgy megvan a maga haszna, rendeltetése a pénznek s egyéb birtoknak is. **Ezek nagy próbaeszközök azon emberek számára, akiknek megadtak. Krisztus nem ítéli el a gazdagságot, csak rámutat azokra a veszélyekre,** melyeknek ki van téve annak birtokosa, ha a maga birtokától vezeteti magát, a helyett, hogy ő rendelkezék azzal -arra a célra, melyre az neki adatott.

Ha fel akarná az ember ismerni létezésének egyáltalában, különösen pedig földi létének célját, akkor nem lehetne oly balga, szolgálni, egész életét és tevékenységét szentelni annak, melynek ő tartoznék parancsolni. Amit ő tartoznék megeleveníteni, tevékenységre ébreszteni, hogy azt igazi rendeltetéséhez juttassa. **A maga esztelenségében az eszközt teszi meg élete céljává, az utat tekinti célpontnak, holott az amit ő célnak és határpontnak tekint,** tulajdonképpen csak eszközt és utat képez egy sokkal magasabb célhoz, melyet ő nem ismer és nem is ismerhet fel mindaddig, míg minden gondolatát és törekvését anyagi kincsek felhalmozásának szenteli. Ami annyira igénybe veszi összes erőit s annyira elvonja őt az emberi élet összes szép és nemes vonatkozásaitól, hogy szorosan összekötve ezekkel az élettelen dolgokkal vonul be a halálba! Kedveseim! Minden, ami a világegyetemben van és minden teremtetett lény, tehát a ti földetek is, mindennel együtt, ami rajta és benne van, csak eszköze a szellemnek. **Az ő célja egygyélevés az összellemmel, nem pedig egygyélevés a teremtett anyaggal, mert hiszen a szellem által vezetett anyag is lelki életre törekszik,** épp úgy, mint a lelki- vagy életem mely szellemiségre törekszik. A szeretet az az erő, mely magához vonzza mindazt, ami neki kedves. Amit szeretünk, az vonz bennünket. Ezt fejezi ki Krisztus ezen szavaival: „Ahol a ti kincsetek, (ami nektek kedves) ott a ti szívetek”. Szív alatt érti itt a szellemet, melyből származik minden gondolkozás, minden akarat, minden cselekvési mozgalom.

Miként a szervi szív központi kiindulási pontja és gyűjtőhelye a szervi élet összes életműködésének, éppúgy végzi ezt a szellem a lelki életre nézve. **Ha tehát a szellem összes megnyilvánulásai az anyagi kincsre irányítja, akkor ezek egymásba olvadnak.** Innen van, hogy ily szellemek a test levetése után gyakran évszázadokig laknak kincseik mellett, a szellemvilágról mit sem tudnak, magukat embereknek tartják és borzasztóan szenvednek, ha bántják az ő kincsüket. Azaz ha azt elhasználják egyáltalában és különösen, ha nem az ő felfogásuk szerint használják, amit ők, nem lévén már durva anyagi szervezetük, megakadályozni nem tudnak. Az ilyenek nem jutnak addig saját állapotuk tudatához, míg csak el nem használódott, át nem változott az ő szeretetük tárgya, mely őket lebilincselte. **Ekkor azután ráérnek magányukban gondolkozni saját állapotuk fölött és jutnak tudomására, gyakran már rég bekövetkezett haláluknak, felismerik lassankint, hogy ők halhatatlan szellemek és mint ilyeneknek,** más feladataik vannak; keservesen megsiratják az elvesztett időt, s azután mélyen elszomorodva hátramaradottságuk miatt, fognak hozzá új munkához, új vezeklésekhez, új életkekhez! Kedves emberek! Imádkozzatok az ily emberekért és szellemekért, ők rászorultak az imára, hogy világosságot nyerjenek és megváltassanak!

22-34. vers. „A test lámpása a szem”, mondja Krisztus, rámutatva a szellemre, mely meg a lélek lámpása (világossága). Ha ez tudatára ébred a saját gyermeki viszonyának, akkor az egész ember tudatára jut a saját leszármazásának, lényegiségének és feladatának; fel fogja ismerni és tudni, hogy a gyermek tartozik engedelmeskedni Atyjának, és törekedni fog élni az Ő törvényében és egygyé lenni Vele. **„Ha azonban a te szemed homályos”,** ha szelle-

med mindig kacérkodik az ellentéttel, akkor ettől elhomályosítva nem fogja felismerni az igazat, és maga sötét és igaztalan lesz. **„Ha azonban a benned levő világosság”,** a te szellemed, mely az igazság felismerésére szolgál, „homályos lesz”, azaz maga is igaztalan lesz, „menyivel nagyobb lesz akkor a homályosság” az igaztalanság, a csalódás, melynek a hasonlóságok törvényénél fogva áldozatul esel, hogy azután abban tengesd életedet! **„Azért senki sem szolgálhat két urnák”, senkinek sem lehet két célja, mert törvény és ellentét messze esznek egymástól s mindkettőnek eleget tenni nem lehet.** Minthogy pedig az ellentét élete időhöz van kötve, és minden, ami időhöz kötött, át is változik, azért ő is kénytelen keresztülmenni az átváltozásokon s így végre valahára ismét törvénné válni. Miképpen minden teremtet lény származásánál fogva a maga kiindulási pontjához kívánczik, ezzel egyesülendő, akképpen az ellentét is az ő kiindulási pontja, a törvény felé igyekszik. Ez az egygyélevés célja az összes lényeknek. Amit a Teremtő magából kibocsátott, az kénytelen Őhöz ismét visszatérni. Azért magához köt Ő mindent, hogy semmi el ne vesszen, és bármennyire legyen is ellentőrekvésű, azért mégis meg kell találnia a maga kiegyenlítését a törvényben, melyhez kötve van. **Egyenetlenségében tombolva és dühöngve, öntudatlanul tapossa azokat az ösvényeket, melyek őt célhoz vezetik, és minden befejezett körforgással tágul az ő látköre** s ismertet meg vele a törvény folyton többet és többet, az által, hogy meggyőződik annak hasznosságáról és megszereti azt. Azért mondja Krisztus: „Ne legyetek szorgalmatosak a ti életekéről”, mert a ti rendeltetésiek, örökké élni. „Ne aggódjatok, hogy mit egyetek és mit igyatok”, mert szellemetek előrehaladásához és szükségletéhez képest gondoskodott és gondoskodik Isten a maga parancsolata által arról, hogy azt elnyerjétek. Megteremtette testeitek számára a „természet”-nek nevezett világtesteket a maguk életerőivel, mely természet létrehoz mindent, ami nektek szükséges testetek fenntartásához; csak át kell azt venni, és hasznokra fordítani, csak egymástól meg ne vonjátok. De ne helyezétek az időhöz kötöttet az örökkévaló fölé, hanem tekintsétek azt csakis tökéletesedési eszköznek az örökkévaló számára, „mert a test több mint az öltözet”, a lélek az örökkévaló több mint az időhöz kötött test. Ezt többször kell változtatni, miképp a ruhát változtatja az ember szükséglet szerint. Azért többet gondoskodjatok a lélekről, mint a testről mert amaz cél, emez csak eszköz. Az élet megelőzi az ételt, mert mielőtt az ember táplálkozik, élnie kell. „Tekintsétek az égi madarakat” s az összes többi állatokat amelyek mint lelki princípiumok (elemek) örökösen tovább képződnek a formákban, melyeket nem készített emberi kéz s nem talált fel emberi agy. Ezek a princípiumok alakot és életet nyernek egy bennük gyökeredző törvény: „tulajdonsági természet” által. Ugyancsak ezen törvény segítségével kell az embernek azt megtalálni, és meg is találja, hacsak a maga szép szabad akarata folytán - mely őt az állattól megkülönbözteti - el nem fajul és ettől a törvényétől (tulajdonsági természet) el nem tér, hanem abban megmarad. Hiszen tudja az ember, hogy nem maga növeszti magát sem hosszában sem szélességében, hanem a benne levő törvény. **Akadályozhatja ugyan a törvény működését, ha ezzel ellentétesen él. Beteggé lehet és nyomorulttá, és meghalhat időnek előtte. Ennek azonban nem a törvény az oka, hanem az ő ellentétes akaratának befolyása.** Amaz mindig ellenáll majd ezeknek a törvényellenes befolyásoknak és kiválásra fogja kényszeríteni mindazt, ami őt akadályozza a maga működésében; az ember sohasem lesz képes azt teljesen megszüntetni, mint-hogy Isten kegyelme által ahhoz kötve van, azért, hogy megtartassák ő Isten számára. És ha akár öngyilkosság által véli is azt megsemmisíteni, úgy az ő csodálkozására folytatni fog az a maga működését az örökkévalón, s ezen bosszulja meg magát az időlegesen elkövetett gazságért.

„**És minek aggódtok a ti ruházatotokért?**” monda a Mester, rámutatva a liliumokra, melyek a maguk meztelen ártatlanságukban tútesznek a király pompáján és senki sem akarta ezt megérteni, senki sem tudta ennek szellemét felfogni; és hát hol van ez a szellem? Ismét csak az igében! Először 1.Mózes 3.7. **„És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei s észreveszik, hogy mezítelenek; fügefafa levelet aggatának azért össze, és körülkötöket**

csinálának maguknak". Másodszer: A „Szellem, Erő, Anyag”-féle kinyilatkoztatásban 4. és 17. fejezet. a szakadásban, a duálok szétválásában s két különböző nemük felismerésében, mire szégyellték bűnüket és fluidsűrűsödésekbe burkolóztak, melyektől tisztátlanok lettek. Maradtak volna meg meztelen ártatlanságukban Isten gyermekei, az igazságnak s a törvénynek gyermekei, ne estek volna bűnbe. Akkor nem kellett volna szégyellniük ezt a meztelenséget, és nem kellett volna takarózniuk mesterséges, hamis ruhákkal. **Az emberek ártatlan gyermekei sem szégyellik természetes meztelenségüket, amíg öröklött bűnük megismeréséhez nem jutnak.** Ennek megismerésétől fogva válnak szét útjaik, és ha nem takarnák be őket a szülők, akkor ők maguk tennék azt. Azért mondja Krisztus ezen szavakban: „Maradjátok törvényes szellemek, Isten gyermekei, akkor nincs szükségetek a természetellenesre, a ruházatra, bűnötök betakarása céljából, minthogy akkor nincsen bűnötök. Szébbek vagytok abban a természetes alakotokban, ahogy Isten megteremtett benneteket (mint pompás fény-szellemek) mint a ti mesterségesen eltorzított alakotokban; mert a ti természetes ruhátok világság, míg a természetellenes és mesterséges: sötétség.

Törekedjetez tehát levetni a természetellenesség ruházatát és természetes tisztaságban és világosságban megjelenni Teremtőtök előtt. Akkor (31. vers) megszűnt az anyagiakért való aggódástok, mert mindezeket csak a sötétség gyermekei (pogányok, Istentagadók) szokták kérdeni, akik nem ismerik Atyjukat és nem tudják, hogy Ő gondoskodik róluk (33. vers), és hogy mint a mennynek és az igazságnak gyermekei öröklök Isten szeretetét, minélfogva nem kell aggódniuk azon, hogy mit cselekedjenek, miből fognak élni, mert mindezt önmagukban bírják. Ha a törvényben vannak, akkor az Atyában vannak s az Atya bennük van, az élettörvény, s ez által egyek ők az örök étellel, melynek pedig testi szükségletei nincsenek". Egészen anyagiasán alkalmazva az emberre, ez az értelme ezen verseknek: „**Ne fordítátok egész gondotokat a táplálkozásra és ruházatra, anyagi jólétre és piperére, ne vesztegessétek egész földi életetek idejét ezeknek előteremtésére. Hanem dolgozzatok kevesebbet ezen cél érdekében, hogy elegendő időtök maradjon szellemi tökéletesedésetekhez s Istentől rátok bízott gyermekeitek Istennek tetsző neveléséhez.** Mert nagyon kevésből megélhet az ember s mégis jól lehet táplálva, és öltözködhetik egyszerűen s mégis kellőleg megvédve. Krisztus megmutatta ezt nektek saját életével. Ő a királyok királya egész egyszerűen öltözködött s egész egyszerűen élt; s előtte és utána sok nagy ember ugyanígy cselekedett, anélkül, hogy vesztettek volna valamit szellemi nagyságukból. Sokan azonban ellenkezőleg cselekedtek s ezek meztelenül és éhesen jöttek át a túlvilágra. Bármennyire magyarázzátok is félre, vagy akár egészen töröljétek is el Krisztusnak eme szavait, mégis kénytelenek lesztek azokat betölteni. **Mert a ti természetellenes életetek tönkreteszti összes jó erőiteket, megrontja társadalmatokat** és bármennyire ragaszkodtok is hozzá, mégis kénytelenek lesztek arról lemondani saját javatokra, társadalmatok megmentése végett, sőt egész nemzetségiék megmentése céljából. És ti nagyok és hatalmasok, ti irányítói, vezetói és tanítói az emberiségnek, ti, akik hozzászoktatok a dúskáláshoz, ti lesztek kénytelenek elöl járni jó példával!

HETEDIK FEJEZET

1-5.vers Midőn Krisztus azt mondja: „**Ne Ítéldjetez, hogy ti is ne Ítéltessetez**”, s **amidőn továbbá a szálkáról és a gerendáról szöl**, akkor a következőket akarja mondani az embereknek: Gondoljátok meg, hogy ti bukott szellemek vagytok, akik elfelejtették az isteni igazságosság törvényét, tehát nem is tudják, hogy ezen törvény szerint mi a jog és mi a jogtalanság. Minélfogva könnyen tévedhettek felebarátotok megítélésében, és pedig annál inkább, mert ti nem ismeritek a szellemi okait azoknak az anyagi következményeknek, melyeket megítéltek. Nem tudjátok, milyen fajtájú az a szellem, akit megítélni akartok, vajon nem dolgozott-e az, bűnössége dacára, összehasonlítva előző életével, szorgalmasabban a maga javulásán, mint ti, akik fölötte ítélni akartok. Miért is jó lesz nektek óvakodni valamely igazságtalan ítélet megtorló következményétől azáltal, hogy nem ítélték, hanem felemeltek, nem büntettek,

hanem szeretetteljesen intetek, nem üldöztök és megátkoztok, hanem bátorítotok és segítetek. S átengeditek az ítélest és a büntetést az isteni igazságosságnak, mely minden szellemben mint lényegtörvény működik s melynek nagyszerű eljárásáról fogalmatok sincs. Az ember igazi lényegének és testi életei többségének ismerete, melyet a szellemtan (spiritizmus) tanít, egyedül alkalmas arra, hogy nektek, embereknek, némi világosságot hozzon a ti előítéletekkel és hamis fogalmakkal telített sötétségetekbe, és benneteket arra bírjon, hogy jobban figyeljeteKrisztus szavaira, mint ahogy eddig figyeltetek.

6.vers. Minden körülmények között hasztalan olyan tant hozni az embereknek, melynek hasznát nem értik meg. Pedig a törvényt nem képes megérteni az ellentét, hacsak nem hozzák neki képbén, az ő fejlődési fokozatának megfelelő formában. Az ellentétes embernek azonban nehéz, sőt gyakran egyenesen lehetetlen, megtalálni az alkalmas képet ahhoz, amire a másikat tanítani akarja. Erre csak a bölcs képes, aki él az igazságban. **Azért szólt Krisztus a megtestesült bölcsesség, képekben, és volt Ő maga élő ábrázolója saját képlet-tanának, hogy ily módon egyidejűleg meggyőzze az embereket annak hasznáról.** Ha az összes keresztények egészen a mai napig mesterük képlettanának élő ábrázolóiként működtek volna, azaz, ha keresztény cselekedetek által szóltak volna az emberekhez s ily módon győzték volna meg őket ezen tan hasznáról, akkor ma nem léteznének már ebek, melyek összetapossák az eléjük dobott gyöngyöket s azután fogcsikorgatva fordulnak azok ellen, akik azokat eléjük hányták. Hanem akkor a szellem tagadói s a keresztény erkölcs hamisítói jól volnának táplálva a krisztusi tannak ezen szellemi eledelével és szépen fel volnának díszítve ezen, a keresztény étellel járó gyöngyékkel!

7-12.vers. Azért imádkozzatok rendesen Istenhez, a ti Atyátokhoz, miként Krisztus tanított benneteket, szellemben és ne csak formában, és keressétek fáradságtalanul az igazságot a legkisebbikben, mint a legnagyobbikban. És ne vessetek meg semmit, ami elősegíti annak megtalálását, és zörgessetek szorgalmasan a szellemvilág kapuinál, hogy az megnyittassák nektek és megismertesse veletek azt a hasznat, melyet hoz nektek a Krisztus tanában való élet s erőt nyerjeteK ahhoz, hogy élő mintaképei lehesseteK embertársaitoknak, akik még nálatoknál is gyengébb szellemek! **Jó az Isten, Ő nem hagy benneteket sötétségben és erőtlenségben, ha világosságot és erőt kérteK tőle.** Szükséges azonban, hogy ezt komolyan akarjátok s Atyátok előtt bizonyítsátok azzal, hogy mint az Ő törvényében álló emberek azoknak, akik ezen törvényen kívül állnak, nem az ő törvényük szerint viszonoztok. Hanem a saját törvényetek szerint, mely így szól: „**Amiről akarod, hogy veled megtörténjék, azt tedd meg a te testvérednek is, s amiről nem akarod, hogy veled törté-njék, azt ne kövesd el testvéreddel szemben se**”. Ezt őriztéteK meg szelleme-teKben, óh emberek! És miután megőriztéteK és megkedveltéteK s azzal egyek letteteK, akkor vegyéteK elő s égesséteK el összes törvénykönyveiteket, mert akkor azok már értéktelenek és haszontalanok letteK és ti észteK és időteK hasznosabb, célszerűbb dolgokra fordíthátok.

13-14.vers. Igen, kedveseim! MenjeteK be a szoros kapuján ennek a kis törvénynek az erény és az örök élet felé, **és kerüljeteK a széles útját a ti vaskos földi törvényelméleteiteKnek az ő mellékut-cácskáikkal és hátsó ajtó-csáikkal, melyek egykettőre átalakítják a bűnt erényre s az erényt bűnné, a jogot jogtalansággá s a jogtalanságot joggá és viszik az embereket romlásba!** Igen, kerüljeteK ezeket a hamis tanokat az ő mellékut-cácskáikkal és hátsó ajtó-csáikkal, melyek mögött ólalkodik a gonosz, aki olyan sokakat csalogat és elcsábít azzal, hogy szemük elé varázsol álhitet, álreményeket, hamis tudást, álbirtokot és képzelt élvezetet. Elviszi őket olyan útvesztőbe, mely tele van igazságtalansággal és hamis bölcses-séggel, s amelyből nem képesek kibontakozni s **elfecsérlik idejüket az igazság és jog folytonos keresésével, mi által nagyon hátramaradnak haladásukban,** mely idő alatt pedig az ő többi testvéreik, akik ennek a kis törvénynek keskeny útján jártak mellékut-cácskák és hátsó ajtó-csákák nélkül, hatalmas lendülettel törteK előre a cél felé!

15-20.vers. „Őrizétek magatokat a hamis prófétáktól”, akik hamis tudományt és hamis erkölcsöt hirdetnek, akik az összes tanokból és ténykörményekből hamis következtetéseket vonnak és az ő egyoldalú és hamis bölcseléseiket a legigézőbb szavakkal magasztalják előttem, hogy ti azoknak meghódoljatok! **Akik különféle minták szerint írják elő megváltó szereiket, hogy keressétek boldogságokat a mulandóban, hamis értékekben,** hogy azt földi életek néhány évén keresztül élvezétek s azután örökre megsemmisüljétek! Igen, óvakodjatok azoktól, akik azt tanácsolják nektek, hogy ne gondolkozzatok azon és ne kutassatok azt, hogy mik vagytok, mért vagytok itt, mit akartok és mit tegyetek és mért tegyétek azt itt! Akik hivatkoznak az ő tantételeik csalhatatlanságára, melyek fölött az emberi ész minden vizsgálódása ki van zárva, akik ily módon felmentenek benneteket az isteni dolgok felőli gondolkozás alól, ellenben annál jobban megterhelnek benneteket anyagi dolgokkal! **Akik a ti lelki üdvösségetekért való képmutató aggságoskodással lebeszélnek és eltíltanak benneteket a szellemekkel, a ti testvéreitekkel való közlekedéstől, állítván, hogy ez az ördög, aki hozzátok szól, hogy benneteket megtévessen.** Bensőleg pedig tulajdonképpen attól tartanak, hogy ez az ördög talán olyan igazságokat beszélhetne, melyek az ő élethű képmásukat tartalmazzák! **Az emberek azonban** sokszoros csalódások folytán, melyeket különféle nevelők részéről tapasztaltak, bizalmatlanokká lettek, **nem követik sem az igazi, sem a hamis prófétákat, hinni és elfogadni csak azt akarják, ami megfelel eszüknek és nekik kellemes.** Minthogy pedig a földön különféle szellemi fokozatú, tehát különféle észbeli fejlődésű emberek élnek, innen van, hogy a sok istentagadó és materialista mellett mégis csak vannak istenhívők és keresztények is, a sok pietista és képmutató mellett szabad gondolkozók is. **Akik a reverendában és doktor-kalappal föllépő csalhatatlan prófétákkal még sem egyeznek meg mindenben, hanem azt mondják: Krisztus, a legnagyobb próféta megígérte nekünk „a szellemek által való kinyilatkoztatások” korát s az Ő Ígérete nem üres.** A jelekről felismerjük ezt a kort, itt van az immár és az evangélium beteljesül! A halottak beszélnek az élőkkel az élők által és bizonyítják, hogy az emberszellem halhatatlansága, egyéni felelőssége és örökkévaló tökéletesedése halhatatlan igazság. Ellenben a góg, mely tagadja a szellemet, a démonkórság, mely a szellemvilág minden megnyilatkozásában ördögöt sejt, halandó tévedés, melynek el kell tűnnie a tények hatalma elől, hogy helyt adjon az igazságnak! És doktorkalap és reverenda remegnek, s oda kívánják az „idegrendszernek”, az „öntudatlannak” és az „ördögnek” ezt a kísérteties játékát a pokolba és az örök semmiségbe! Ezt az erőt azonban emberi szóval nem lehet elnyomni ez él és megnyilatkozik az embereknek, szólván hozzájuk: **Testvérek! Lássatok, halljatok, kapjatok; vizsgáljatok, ítéljétek, következtessétek, s e mellett figyeljétek Krisztus szavaira: „Az ő gyümölcsöikről ismerjétek meg őket”.** Azért hadd növekedjenek csak egész az aratásig, hogy a gyümölcs tegyen róluk bizonyosságot s az Úr felismerje őket, ha így szólólandanak hozzá:

21-27.vers. „Uram, uram, nem a te nevedben tettük-e ezt meg amaszt?” És az Úr megtekintvén az ő gyümölcüket, így szól hozzájuk: **Annál rosszabb, ti képmutatók, akik visszaéltétek az én nevemmel, cselekedetetek által meghazudtoltátok az én tanomat, nézzétek csak meg a ti munkátok gyümölcsét, melynek neve: Hitetlenség, elfajulás, sötétség!** Tartsátok meg, ami a tietek, saját munkátok gyümölcésében van jutalmatok! És ők megtalálták és megtalálják jutalmukat mindenfelé a szellemek elbuztatásán, a hazugság terjesztésén, az isteni világosság elnyomásán, a szellem tagadásán, az élet elanyagiasításán és a társadalom megmetyelkezésén keresztül: a sötétséggel való egygyélevésben és az anyagi burokban!

28-29.vers. Azért mondja a Mester: **„Aki hallja az én beszédemet s aszerint cselekszik, az bölcs ember”, az maradandón megalapozta a maga létét; „de aki hallja azt és nem cselekszi az boldog ember”,** annak léte nem maradandó. Az én tanom szellemtan, Istenről, az első szellemről szól. Én a maradandóhoz szólok, az emberek szelleméhez, azért csakis a szellemiek képesek engem megérteni. A materialisták engem félreértettek, mert ők a szellemet elvesztették, csak a mulandóban forognak s abban keresik üdvösségüket. Csak akkor fogják ők ezt belátni, ha tömegesen kezdik munkájukat a zivatar, az eső és a szelek, t. i. az okok világa az ő hatalmas jelenségeivel, és tagadhatatlan tények által bizonyítja létezését. Akkor a laza alapokra épített büszke palotái és templomai a hamis tudománynak és a hamis erkölcsnek össze fognak dőlni és romjaik alá fogják temetni hűségese képviselőiket és követőiket - és leszen jajga-

tás és fogcsikorgatás az ő kedves létük miatt! **Ebből a halálból azonban új élet fog fakadni, a szellemtan (spiritizmus) fog belőle feltámadni, s Istent szellemben és igazságban fogják imádni, vallás és tudomány egyesülni fognak egy isteni tudománnyá, s az igazság szelleme fogja megvilágítani ezt a tudományt** és fogja befolyásolni az embereket, hogy azt megérthessék és fogja ily módon (ezen isteni tudomány által) kormányozni a világot

Ezt mondotta Krisztus, a próféták prófétája, a minden pásztorok pásztor, a minden bölcsék bölcsé, ezekkel a biztató szavakkal: „És léssen egy akol és egy pásztor;” s ez az idő, kedveseim, készülöben van! Hatalmasan, miként az ő szavai, kopognak ma a szellemek jelei emezek koponyáján, amazok szívéen, figyelmeztetve őket az evangélium betöltésére.

Dicsértessék az Úr, aki betölti a maga törvényét; dicsőíttessék az Ő kegyelme, mely íme felrázza a világot; áldott legyen az íge, mely most újból elhangzik a földön! Amen.

NYOLCADIK FEJEZET

3.vers. „Akarom, tisztulj meg” ez bizonyítja Krisztus teljhatalmát a dolgok elemei fölött, mellyel egyetlen ember sem bír.

4.vers. „Senkinek se mondd, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak és vidd fel az ajándékot a törvény szerint, hogy az legyen nekik bizonyságul. Bizonyságul az ő hitetlenségüknek, gögjüknek, szellemi züllöttségüknek, bizonyságul az emberfia lényegiségének, aki nem azért jött, hogy hatásokkal kápráztasson, hanem azért, hogy segítsen azon, akin segíteni lehet, aki nem azért jött, hogy a törvényt megszüntesse, hanem hogy azt betöltse. **Hasonlóképpen szól a spiritizmus szelleme az ő médiumaihoz: Menjetek és mutassátok meg az általatok megnyilatkozó jeleket korotok írástudóinak és természettudósainak, akik tagadják, vagy félreismerik ezt a szellemet, mutassátok meg az ő tévedésük bizonyságául!**

8.vers „Csak szóval parancsolj és meggyógyul az én szolgám”. Az ilyen beszéd azt mutatja, hogy vannak a földön olyan emberek is, akik elismerik Krisztust a világ urának és megvilágított szellemük által tudják, hogy Neki van hatalma a dolgok elemei fölött, és csak akarnia kell s azok már is megnyilatkoznak. **Ilyen szellem ez a százados, aki pogány léteére erősebb hitű volt, mint a kegyadományok és szentségek tömegével megáldott egyházak hívői.** Kinek mint intuitív médiumnak a Megváltó szolgálatára testet öltött jó szellemek csoportjából az a feladat jutott osztályrészül, hogy bizonyóságot tegyen Krisztus lényegiségéről, hatalmáról és erejéről, (9. vers), mely bizonyóságra azután rámutatott a Mester annak kijelentése végett, hogy vannak a kiválasztott egyházon kívül is emberek, akik hitük, megismerésük és életmódjuk szerint magasabban állnak, mint ama kiválasztottak.

A 11-12. vers szavaival pedig lerontotta a valamely egyház egyedül üdvözítő hatalmára vonatkozó előítéletet s odaállítja a tiszta hitet és életmódot, mint egyedüli útját az üdvösségnek, mondván: „**Sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról**”, az összes népek és vallásfelekezetekből, akiket ti kiválasztottak eretnekeknek és pogányoknak tartotok, és letelepednek majd, megvilágított hitük és igazságos életmódjuk következtében, a mennyországban. Holott ti, a kegyelmi szövetség gyermekei türelmetlenségetek, gonoszságtok és igazságtalanságtok által abból kizárva maradtok, és sok tisztulási korszakon kell még keresztülmennetek, míg képesek lesztek, jobb fokozatokat elérni, melyeket nem a ti szabadalmazott egyházatok szentséges kegyszereivel, hanem **keserves önmunkálkodással lesztek kénytelenek kiküzdni.** Azért, kedves emberek, olvassátok gyakran ezen verseket és gondolatok naponkint a százados szavaira, hitetek erősítése, a Krisztus által nektek megígért erőadományok elnyerése céljából, és legyetek nagyon alázasatosak - mert a túlemelkedés akadálya ennek! Ne bízzatok egyedül egyházaitok alaki kegyszereiben, hanem törekedjete munkával kiérdemelni a szellemi fokozatokat s az azokkal járó előnyöket.

17.vers „**Ő vette el a mi erőtlenségünket és a mi betegségünket ő hordozta**”. Tegyétek ezt ti is, ti tiszta emberei és médiumai a földnek, és ne taszítsátok el magatoktól az

alattatok levőt, se embert, se szellemet; hanem segítsétek őket (ellenszenves voltuk daczára) imával, szóval és tettel.

20.vers „A rókáknak barlangjuk vagyon, az égi madaraknak fészük, de az ember fiának nincsen, fejét holott lehajtsa”. Olvassátok csak ezeket a szavakat, ti mind valamennyien, akik meg akartok barátkozni a spiritizmussal, mely íme Krisztus szellemében forog az emberek között; neki sincs hová nyugodtan lehajtsa fejét, őt is üldözik, bántalmazzák és megfeszítik az emberek! Krisztus monda: „Nem lehet szolgálni két urnák”, a spiritizmusnak és a materializmusnak, mert ezek mindegyike más-más úton halad; azért az egyiket el kell hagynotok, ha követni akarjátok a másikat.

22.vers. „**Kövess engemet; hadd temessék el a halottak az ő halottjaikat**”. Ne kacérkodjál a régi, ellentétes szokásokkal, ha törvényessé akarsz válni; hanem szakíts a múlttal egyszerre és ne tekintgess arra vissza!

27.vers. „Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek néki?” Hogy milyen férfiú ez, azt már tudjátok; de hogy mért engedelmeskednek neki a szél és a tenger, azt majd elmondok nektek záró fejezetemben.

29.vers. „Micsoda társalkodásunk vagyon nekünk tevéled Jézus, Istennek fia? Jöttél ide, hogy minket gyötrenél idő előtt?” **Az ostoba és gógös ördögök ismerik urukat és bírjukat és hazug természetük daczára igazi nevéen nevezik őt**; és sokan az írástudó emberek között a mai napig sem képesek őt megismerni, s állítólagos igazságszeretetük daczára hamis nevet adnak neki, akár egy közönséges embernek! Mintha az ő megismerésük még kisebb volna mint az ördögé, gőgjük pedig ezénél is nagyobb!

Szent Jézusom! Légy irgalmas velük és ne vesd ki őket egészen, mielőtt még elérkezett volna az ő idejük; hadd folytassák még egy ideig mesterségüket a tisztátlan teremtményeken, kikkel úgy sem sok megy veszendőbe, hogy megijedve eljárásuk következményeitől, megálljanak és észre térjenek!

34.vers „És kérték Jézust, hogy az ő határukba kimenne”, így fogják ők kérni „az igazság szellemét” is, hogy hagyja meg nekik a hazugság és igazságtalanság ördögét, mert ennek kiűzése őket anyagilag károsítja. És az igazság szelleme kérésükre egy ideig még el fog maradni tőlük. De utóbb ismét vissza fog térni és azt fogja vizsgálni, hogy nem volna-e lehetséges, őket még a tizenkettedik órában az anyagi iránti szeretettől elvonni s a szellemihez vezetni, egyes-egyedül a saját üdvösségük kedvéért.

KILENCEDIK FEJEZET

2.vers. „Bízzál fiam, megbocsáttatnak néked a te bűneid”. Bűn nélkül nincs betegség, nincs baj. A bűn oka minden bajnak. **Az ok eltávolítása nélkül nincs gyógyulás. Krisztus mindig az okokat tárta az emberek szeméi elé, a főszűlyt mindig ezekre helyezte s ezért mindig ellentétben állott az emberekkel, kik a jelenségre fektették a főszűlyt, mely pedig következménye már egy bizonyos oknak, melyet ők nem látnak, nem ismernek és nem értenek s mely az Istentől való elszakadásban bírja gyökerét.** Erre a szakadásra rámutatott Krisztus minden alkalommal, mert hiszen ennek a szakadásnak a kiengesztelése volt az ő missiója. Ha megértették volna az emberek a szakadást, akkor megismerték és megértették volna a Megváltót is. A mai napig azonban az öröklött bűnt még mindig nem fogták fel, a Megváltót még mindig nem értették meg. Vajha jobban fogadnák magukba a második keresztény kinyilatkoztatás világosságát az összes lelkek üdvösségére!

9.vers. „Kövess engem Lévi!” így szólt az én Uram. Ez adta meg a lökést szellemem ébredésének; nem lettem volna képes engedetlenkedni. **Egyszerre világosság lett bennem, felismertem, hogy mért lettem ember és vámszedő, mert a kicsinyek és lenézettek voltak hivatva arra, hogy eszközökül szolgáljanak a Mesternek a népben** oly mély gyökeret vert előítéletek ostromozásához. Azokból az előítéletekből azóta sok letört — de, kedveseim, soknak kell még letörnie! A kevélység, fennhéjázás, önhittség burjánoznak még mindenfelé, és hival-

kodnak mint valami különös, hasonlóan a farizeusokhoz a 11. versben. Mindazokra pedig, akik oly magasan állóknak képzelik magukat más, porban született emberek fölött, ráillenek a Mesternek a **12-13. versekben** foglalt szavai, melyek bővebb magyarázatra nem szorulnak.

A 14—15. versekben van megjelölve a határvonal az ó- és az újszövetség között: János, mint az a szellem, aki lezárja az ószövetséget, és Krisztus, aki megnyitja az újat. **Az ószövetséget a maga sok külsőségével és emberi törvényeivel itt a bűjt mutatja be, mely mit sem használ, ha csak a testen gyakoroltatik, a helyett, hogy a szellemen gyakorolnák. Bűjtöljön a szellem és tartózkodjék a bűntől!** A kereszténységet annak képviselője, Jézus, vőlegényhez hasonlítja, mert fiatal még és sokat ígérő, a lakodalmi vendégek pedig, a keresztények, örvendenek azoknak az eredményeknek, melyeket a kereszténységnek el kellene érnie. Mindaddig, míg Krisztus, a Mester mint élő példa jár közöttük, könnyű nekik követni a tant, minthogy naponkint látják, miként gyakorolja azt az ő tanítójuk s így alkalmuk van, meggyőződni annak hasznáról. **De ha majdan a vőlegény tőlük elvétetik, a példa hiányzik, akkor ismét bűjtölni fognak a tanítványok,** azaz kénytelenek lesznek nélkülözni a példát és megerőltetni magukat, hogy erényesek és tiszták maradjanak a bűn közepette és saját példájukkal gyakoroljanak vonzást az emberiségre.

16-17.vers. Miként ésszerűen senki sem fordja új posztófolttal be a hitvány régi ruhát, sem pedig az új bort nem tölti régi, hitvány tömlőkbe, melyek nem alkalmasak annak megtartására, úgy nem fog senkinek sem eszébe jutni, az emberi törvények roskadozó fájába oltani Krisztus szellemi tanának fiatal ágacskáját. **A kereszténységnek ez a szűzies szelleme nem tenyészhetik előítélettel, elbizakodottsággal és önhittséggel telített szívekben, mert ez a gaz kétségtelenül megfojtaná őt.** Hanem szűzies, ezen hibáktól mentes szívekbe kell azt helyezni, hogy ott lényének veszélyeztetése nélkül gyökeret verjen és tovább képződjék. Így van az új kinyilatkoztatással, a spiritizmussal is. **Ezt sem lehet a dogmatikus kereszténység tömlőjébe tölteni mindkettőnek veszélyeztetése nélkül.** Akik őt befogadják, azoknak szellemileg egyszerűeknek (szűzieseknek) kell lenniük, és ha nem ilyenek, akkor keresztül kell menniük az újjászületésen. Ahogy ezt Krisztus monda Nikodémusnak, amit ez felfogni nem tudott. Hányan vannak ma hozzá hasonlók! Istennél azonban minden lehetséges, csoda nélkül. És kevés az olyan ember a földön, aki először volna itt, mert az ily gyenge szellemeknél nem igen lehetséges az, hogy egy emberéletben végezzék el ezt az osztályt úgy, hogy éretteknek találtassanak egy magasabb osztályba való belépésre.

21.vers. „Ha csak ruháját illetem is, meggyógyulok”. Ha ilyen hitetek volna, ilyen bizalmatok Istenben és önmagatokban, akkor kormányozhatnátok a természetet! Hitetlenség rombol, a hit épít.

34vers. „Az ördögök fejedelme által űz ördögöket”. Hiszen ha az ellentét engedelmeskednék valamely legmagasabb vezetésnek, akkor ő jó volna és hozzátartozói a rend gyermekei volnának. De mert engedetlensége által lett ellentétté, azért engedelmesség nem az ő természete. Ő csak öntudatlanul enged saját akarata ellenére, a természettörvény kényszere alatt, melyhez szerencséjére kötve van, fájjalja, hogy az nálánál erősebb és nem képes azt szétrombolni. Innen van, hogy egyik ördög nem befolyásolhatja a másikat, nem adhat neki irányt hiszen ők egy és ugyanazon fajtájúak. Ellenben Krisztus, a természettörvények hordozója, valamennyiüket befolyásolja; ha nem bírna ezzel a hatalommal, úgy nem volna képes őket megváltani. Hiszen **ezt tartoznának tudni a mostani írástudók! Avagy ők talán épp oly tudatlanok még, mint az 1900 év előttiéik, amennyiben ők ugyanazt állítják a megszálltaknak spiritiszta módon való gyógyítására vonatkozólag?** Hiszen nekik volna hivatásuk, kiűzni az ördögöket és ha igazak és őszinték akarnának lenni önmagukkal szemben, akkor rá kellene jönniük, hogy mégis csak kell valami okának lenni, hogy ők egyet sem képesek kiűzni, mikor pedig az emberiség ép ebben a században annyira meg van az ördögtől szállva. **Ők azonban, hasonlóan amazokhoz, nem akarják beismerni tehetetlenségüket s ezt leplezni akarva a megszálltságokat fizikai betegségeknek nyilvánítják,** melyeknek gyógyítása

nem tartozik az ő hatáskörükbe. Orvosok és természetbúvárok pedig azon törik a fejüket, hogy ugyan hol teremhet az az ismeretlen növény, mellyel gyógyítani lehetne ezt a járvány-szerűen fellépő titokzatos betegséget? Talán sikerül majd a természetbúvároknak, megtalálni azt a gyógyszert, melyet a papok elvesztettek. Az idő jelei hatalmasan szólnak ezen irány mellett. Úgy látszik, mintha a különféle hatalmasságok eltolódtak volna. Amit keresünk a szelleminél, azt megtaláljuk a világinál, amit keresünk a világinál, azt megtaláljuk a szelleminél. Amit keresünk a nagynál, azt megtaláljuk a kicsinynél, s amit keresünk az erősnél, azt megtaláljuk a gyengénél. Amit keresünk a tudósnál, azt megtaláljuk az egyszerűnél, s amit keresünk a gazdagnál, azt megtaláljuk a szegénynél és megfordítva. Csodálatos jele ez az időnek, a csodák csodája!

36.vers „Mikor látta volna pedig a sokaságot” miként dobálják azt a gonosz szenvedélyek hullámai a hitetlenség és tévhit tengerén, minden belső tartalom nélküli üres elvek fedél nélküli gyenge hajócskáján, miként csapnak össze fölötte és körülötte, és fenyegetik őt megsemmisítéssel a bűnök víztömegei, akkor könyörületességre indult rajtuk. **Ebben a képben meglátta ő a világot, milyen volt egykor és milyen most, hogy mind a mai napig annyira ugyanaz maradt,** hogy az Ő akkori régi szavai oly újak, mintha azokat ebben a korban, ehhez a nemzedékhez intézte volna. S ennyi nyomorúság fölötti szánalmában szól Ő mindazokhoz, akik Őt megértik, követik és szeretik:

37.vers „Az aratás bizony hogy sok”, azaz sok itt az alkalom azok számára, akik dolgozni akarnak a szellem hatványozásának és az ellentét megváltásának nagy művén. Sok mennyei fokozatot érhetnek el azok, akik működni akarnak az emberszeretet tágas mezén. Sok hálát arathatnak azoktól a szerencsétlenektől, akiket megmentenek, más hajóra visznek, ahol hajlékot találnak egy jobb meggyőződésben s egy megvilágított megismerésben, s ez által megvédve a gonosz szenvedélyek ellen, felismerhetik létük feladatát és megtanulják az igazi céljuk felé való evezést. **„De az arató, kevés”, panasolja a Mester, akik képesek volnának elvégezni ezt a munkát. Kevesen vannak, akik saját szellemi szilárdságuk és biztonságuknál fogva élő keresztény például szolgálhatnának embertársaiknak,** hogy meggyőzzék az evangélium hasznáról értelmetlen testvéreiket, s őket magukhoz vonzzák a megvilágított hitnek s az előre törekvő erénynek hajójára! S ennyi nyomorúság fölötti szánalmában inti őket: „Kérjétek azért a gabona aratásának Urát, a lények Teremtőjét, hogy bocsássa ki az aratókat az ő gabonájának aratására.” Jó, tiszta szellemeket, jobb rendszerbelleket, hogy itt legyenek emberekké s élő példát adhassanak azoknak, akik példa nélkül nem képesek felismerni azt a hasznot, melyet hoz nekik az evangélium, a szellem birodalmáról szóló tan!

TIZEDIK FEJEZET

És előszólítja magához őket, a földnek ama csekély számú jó szellemeit és tiszta médiumait, akik szeretik Őt. **Ad nekik hatalmat a gonosz szellem- és embertermészetek fölött,** melyek rossz villamosságuknál fogva okozói az összes szervi betegségeknek, s ad nekik bölcsességet és éleslátást, hogy felismerhessék a bajok okait. Ellátja őket tiszta delejjel, mely megvédi őket a gonosz befolyások elől és lehetővé teszi nekik a betegek jótékony befolyásolását, és szól hozzájuk következőképpen:

5-6.vers. „Az útra, mely a pogányok közé viszen, ne menjetek”, ne menjetek azokhoz, akik még nem képesek felfogni a szellemit, akik nem hisznek Istenben, akik önmagukat imádják és kik a sötétség gyermekei. **Hanem menjetek az eltévelyedett juhokhoz,** akik szívesen buzgólkodnának az igaz hitért, ezt azonban zavarodottságukban megtalálni nem képesek. Akik tanítóik ellentmondásai következtében nem tudván megkülönböztetni az igazat az igaztalantól, az istenit az emberitől, elvesztették hitüket, és most pásztor nélkül felekezet nélküliségben (habár nem is vallották magukat nyilvánosan azoknak) botorkálnak.

Támpont nélkül ide-oda düledeznek, és minden legkisebb légáramnál kísértésbe esnek és saját erejükből felemelkedni nem tudnak, hiányozván nekik a támasz, a hit és szóljatok hozzájuk:

7.vers. Testvérek! Az általatok különféle okokból kétségbevont, mert meg nem értett evangélium, melyet Isten, az Atya küldött nektek az Ő elsődje, Jézus által, az **az evangélium isteni igazság. A világ alapzata, a megismerés kulcsa, az örök élethez vezető út.** Abban van az összes emberek és szellemek üdve, és benne van az új kinyilatkoztatásnak, a spiritizmusnak megjövendölése is. Ha **nem akartok hinni a nektek ellenszenvessé tett igének,** melynek szellemét ti saját erőtökből meg nem értitek, melynek tanítóitok által adott szellemtelen magyarázata nektek ellenkezni látszik a természettörvénnyel, **úgy jertek, halljátok, és lássátok meg az ige beteljesülésének jeleit a mindenfelé megnyilatkozó szellem által.** A ti családi körötkhöz tartozó férfi- és nőtestvéreitek, barátaitok, rokonaitok és ismerőseitek, akiket ti jól ismertek s a kikiről tudjátok, hogy meddig terjed az ő műveltségi fokuk és mire képesek ők legjobb akarattal és legbuzgóbb törekvéssel. Akikről tudjátok, hogy épp oly tagadó álláspontot foglalnak el, mint ti, néha olyan állapotokat tüntetnek fel, melyek az ő jellemüktől teljesen idegen, sőt sokszor azzal egyenesen ellenkező dolgokat hoznak felszínre, mely állapotokat ők maguk előidézni nem képesek. **Amiben világosan felismerhető valamely idegen hatalom működése,** mely ezen eszközök által olyan igazságokat fedez fel előtettek, melyek gyakran teljesen bizalmas családi ügyekre vonatkoznak, gyakran pedig olyan rejtélyeket old meg, melyek megoldásával a tudomány sokáig hasztalanul vesződött s az ahhoz vezető kulcsot nem találta meg. Ezek az eszközök szólnak hozzátok különféle nyelveken, **feltárják előtettek a teremtés elveit, a természet sok titkát, a természeti jelenségek okait, amennyire azokat megérteni képesek vagytok.** Megmutatják nektek ezen tudomány hasznát, amennyiben annak segítségével kihasználhatjátok az előtettek eddig teljesen ismeretlen, általatok észre sem vett erőket sínylődéseitek gyógyítására. Megmutatják nektek lényegiségeket és munkálkodásokat alkatrészeit az által, hogy közvetítik számotokra azoknak nyilatkozatait, kiket ti már régen holtaknak tartottatok. De akik a túlvilágon élnek, rólátok megemlékeznek, benneteket körülvesznek, megvédenek, élénk részt vesznek szenvedéseitekben és örömeitekben. Benneteket szeretnek és figyelmeztetnek, hogy ti, ugyanúgy mint ők, halhatatlan szellemek vagytok magasabb célokkal, mint csak a testi létért harcolni. **Hogy van viszontlátás, törhetetlen igazságosság és viszonzás minden jóért és minden rosszért, mely elől egyetlen teremtett lény sem térhet ki,** mert ez az igazságossági törvény magába a lénybe, mint saját lényegének természete, bele lett oltva és benne örökké megmarad. **Ne engedjétek magatokat megteveszteni a nyilvánvaló tények láttára büszke tanítóitok többé vagy kevésbé üres kifogásaitól, hanem lássátok, halljátok, kapjátok; vizsgáljátok, ítéljétek, következtessetek magatok, és semmit ne kicsinyeljétek, amit a beteljesülés korszaka nektek kinyilatkoztat, s akkor feltárul előtettek a Jézus Krisztus evangéliumának haszna! Jertek és ismerjétek fel győző erejét az idő jeleinek, melyek rajtatok, embereken nyilvánulnak. **Tanuljatok meg szellemileg gondolkozni, és keressétek minden létezőnek okát ne a láthatóban, hanem a láthatatlanban!** Nyissátok fel szellemi szeméiteket és szokjatok hozzá a világossághoz, mely íme most újból megjelent, hogy betöltse fényével a világot!**

8.vers.. És miután ilyképpen szóltatok az emberekhez, használjátok fel adományaitokat, ti megvilágított, tiszta médiumok, akik megértitek, mi célból kaptátok és miképpen kell azokat használnotok; ingyen vettétek, ingyen adjátok!

9-10.vers. Ne kincshordozók legyetek, hanem erőhordozók, mert méltó a munkás az ő táplálására; ezt pedig mindig meg fogja kapni, mert a föld is táplálja azt, aki megműveli és visszaadja kamatok kamatjával, ami bele lett fektetve.

11.vers. Azért ne szórjátok a magot istentagadó emberi szíveknek rossz, terméketlen talajába, hanem tudakoljátok meg előbb, hogy méltó-e a talaj a ti magvatok befogadására és képes-e azt kicsiráztatni.

13-14.vers. Ne erőszakoljátok rá az emberekre a ti adományaitokat, hanem nyújtátok azoknak, akik keresik, hogy ezek élvezzék az áldást. Ha pedig valaki elfogadta az adományt, s azután ok nélkül elveti azt és titeket csalóknak szidalmaz, amennyiben ezzel hazudik legyetek nyugodtak: ez az átok maga áldást fog hozni nektek, mert aki azt rátok szórta, saját, a tudatlanság vagy rosszakarat révén gyűjtött kincséből tette ezt. Minthogy pedig a ti adományotok áldás vala, azért ez az átok az általa ért törvényben reátok áldássá kell, hogy legyen.

16-20.vers. Gondoljátok csak meg, hogy ti az ellentét közepette működtök, mely pedig a törvényt nem ismeri, benneteket tehát csak a saját megismerése szerint bírálhat és Ítélni meg, és hogy ti az ő törvényéből nem származtathattok le jogot a ti cselekedetetekre nézve. De hiszen tudjátok, hogy nem ti vagytok azok, akik itt működtök, hanem az igazság szelleme működik általatok, s ez meg is fog védelmezni benneteket, ha ellenségeitek az ő bíróságaik előtt panaszt emelnek ellenetek.

21-23.vers. Az anyagnak, az ellentéteknek világa nem haladhat előre forradalom, harc és háború nélkül, mert nem hisz az Isten uralkodásában, és csak rajta beteljesülő tények hatalma képes, sokkal később csak, meggyőzni őt annak áldásáról. **Azt a jót, melynek az ellentét oly erősen ellenállott, s mely az ő ellenállása folytán neki oly sok szenvedést okozott, csak akkor ismeri ő el áldásnak, amidőn az őt teljesen legyőzte** és aléltóságából felébresztette. Azért gyűlölik az ellentétnek, a rendetlenségnek gyermekei a törvénynek, a rendnek gyermekeit mindaddig, míg ezek közöttük laknak s az igazság fegyvereivel a haladásért küzdenek. Csak midőn a törvény, mely megállapodást nem ismer, őket legyőzte, midőn a haladás rajtuk már érvényesült s ők élvezik annak hasznát, akkor emelnek csak oltárokat a győzőnek. S ezt a harcot végig kell harcolnia minden egyes egyénnek a saját énjével, a családban, a rendekben, a felekezetekben, a nemzetekben és államokban; és ez a harc tartani fog mindaddig, míg a törvény teljesen le nem győzte az ellentétet és míg a megváltott emberi nemzedékben működő Jézus-szellem be nem vonul ebbe a megváltott, törvényessé lett világba.

24-25.vers. Azért ne kívánjátok, hogy veletek más történjék, mint Mesteretekkel, Jézussal, mert ti nem vagytok feljebbvalók nála. **Még Ő, az Isten elsődje sem volt képes meggyőzni mindenkit, s épp azok, akik tudományos képzettségüknel fogva leginkább érthették volna meg az ő szavait és tetteit, Őt félreismerték, gonosztevőnek, népámítónak, ördög eszközének mondták, üldözték, megfeszítették!**

26.vers. Azonban nincsen oly elrejtett és homályos dolog, mely, mikor eljön az ideje, nyilvánossá és világossá ne váljék. Ilyképpen fogja a tények hatalma is, mely velejár a világot kormányzó, továbbképződő természettörvénnyel, rávezetni az embereket, hogy belássák jogtalanságukat, megismerjék küzdelmük haszontalanságát és elismerjék az igazságot.

27.vers. Azért ti eszközei a szellemnek, **ne titkolózzatok a ti kutatásaitok** eredményeivel, hanem közöljétek azt, amit titkos kutató köreitekben tapasztaltok, a világgal, hogy ez tudomásul vegye és megtudja!

28-30.vers. És ne féljete a világtól, mert ha Isten akarja, úgy nincs neki hatalma még a test fölött sem, annál kevésbé a szellem fölött; hiszen tudjátok ezt rólunk, apostolokról, a mi történetünkéből! Egyetlen porszemmel sem képes az ember megifjítani a maga testét, és mégis arra tanít benneteket a mindennapi tapasztalás, hogy folyton fiatalodik, megújul és növekedik, hogy tehát szakadatlan elváltozásnak van alávetve. Az, aki irányítja az elváltozást, az irányítja sorsotokat is, s aki neki hisz és benne bíz, annak nincs mitől tartania.

32vers. Ezen vezetés folytán **jött Krisztus a földre, hogy elhozza az embereknek Isten igéjét.** Ő kilépett a maga őstörvényéből, bele az ellentét közepébe, és megmondta, hogy ki ő, mit akar és ki küldte őt. **Ő megmondta az igazságot nyíltan, tétovázás nélkül,** ámbátor tudta, hogy az ellentét dühbe fog gurulni, mert neki fáj az igazság s ő Istent csak feltételesen akarná elismerni. De ha ily formán két ellentét egymással összeütközik, akkor csak nem lehet béke! Azért monda Ő:

34.vers. „Én a kardot hozom”. Így van most is, mikor az ő igéje beteljesül a szellem által, mely a médiumok útján szól, ír és működik, a spiritizmus korszakában. **Ha a spiritizmus az ellentétből származnék, mely eltölti a világot, akkor a világ szeretné azt.** De mert nem az ellentét világából való, hanem kifolyása az östörvénynek, **azzal a hivatással, hogy betöltse a Jézus Krisztus evangéliumát: azért nem hozza meg ő sem a békét a világnak,** hanem a háborút, a viszályt, a szellemek harcát az egyéneken, családokban, népekben, és államokban.

35-37.vers. Minden, ami ellentétes, fel fog ellene lázadni, őt és képviselőit meg fogja támadni. Aki pedig jobban szereti az ellentétet, mint a törvényt, az nem érdemli meg a törvényt és az életet; aki a maga jutalmát az ellentétben keresi, azt meg is fogja ott találni.

39.vers. Az östörvényt alkotta Isten a szellemvilág részére, az örök élet világa részére. Az ellentétes törvény következménye a szakadásnak, a bukásnak, a megfordulásnak, és szolgálja az anyagnak, a halálnak világát.

40-41.vers Azért aki az evangélium betöltését befogadja az igazság szelleme útján, az befogadja azt, aki az evangéliumot elhozta, s ebben azt, aki őt elküldötte - az összes lények mindenható teremtőjét és Atyját. Aki befogadja a betöltés eszközeit, az befogadja azt a szellemet, mely őket vezeti s általuk működik; ez a szellem pedig él Krisztusnak, a Fiúnak erejében, és Krisztus él Istennek, a Mindenható Atyának erejében, akitől jó minden jutalmazás és megtorlás örökön örökké!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

3.vers. „Te vagy e az, aki eljövendő vala, vagy mást várjunk?” Micsoda beszéd ez Jánostól, aki hirdette Jézust, aki bizonyosságot tett Isten elsődjének lényegiségéről? Vajon János megvakult-e, avagy elfelejtette a menny hangját és látását? **Elfelejtette, hogy őt megkeresztelte? Szó sincs róla;** csakhogy ő nem volt irányítója a sorsoknak, melyeknek célját Isten, az Atya senkinek előre ki nem nyilatkoztatja, mert őt senki meg sem értené. János csak eszköz vala, akin be kellett teljesülnie annak s aki teljesíteni tartozott mindazt, aminek teljesülését Isten szükségesnek tartotta. Isten útjai egyetlen teremtett lény előtt sem világosak azonnal; mikor azok megnyílnak, céltalanoknak látszanak, sőt egyenesen kérdésessé teszik Isten bölcsességét, igazságosságát és jóságát; csak akkor lesznek azok világosak és csak akkor mutatkozik azok haszna, ha már látszik a következmény, mely csatlakozik az előzményhez s ezt teljessé teszi. Azért követel Isten feltétlen bizalmat és engedelmességet a teremtménytől, mert ez csak akkor képes Őt megérteni, amikor teljesítette mindazt, amit neki teljesíteni Isten megparancsolt. Csak akkor lesz világos előtte Isten bölcsessége és borul le a porba, imádvá ily nagyságot, bölcsességet és jóságot és felismerve a saját maga parányiságát és tehetetlenségét. **Hisz éppen abban van a szakadás gyökere, hogy a szellemek okoskodtak, hogy vajon jó-e is az, amit nekik Isten megtenni parancsolt! A maguk véges eszével oktalannak tartották, hogy oly aprólékos, kicsinyes dolgokat teremtsenek,** holott ők már nagyobb dolgokra is megéretteknak tartották magukat, tehát nem engedelmeskedtek, a teremtésben más irányt kezdtek, teremtettek nagyobbat, azaz súlyosabbat, sűrűbbet és nem tudták, hogy ennek a törvényben nincs még alapja s így szét kell bomlania. Csak az ő ténykedésük következménye, a bukás és teremtéseik bomlása mutatta meg nekik, hogy gondolkodásuk és teremtésük, hiú, engedetlenségük pedig bűn vala. Így tehát csak akkor ismerték fel a bűnt, amikor azt már elkövették és következményekkel járt!

Így történt ez Jánossal, akinek elküldte Isten a kétely szellemét, hogy őt rövid időre elfogalja. Hiszen Ő médium és mint ilyen képes volt szolgálni minden szellemnek, akit Isten elküldött megnyilatkozás céljából. És a kételkedésnek ez a szelleme intézte Jézushoz azt az ismertetett kérdést. S amikor ezt már megtette volt, akkor ezzel betöltötte a maga feladatát s elhagyta eszközét; s ami erre következett, az világosította meg a célt: mért kellett intézni Krisztushoz ezt a kérdést és mért kellett annak épen Jánosból kiindulnia, aki bizonyosságot tett

Krisztusról? **Első sorban azért, hogy alkalma legyen Krisztusnak rámutatni minél feltűnőbbre azokra a jelekre, melyekről ő felismerhető,** azon cselekedeteire, melyekre egyetlen ember sem képes, az emberek figyelmét oda irányítani az ő tanára, melyet tanítani senki sem tudott, mert senki sem bírt az ehhez szükséges hatalommal, erővel és bölcsességgel; mind ennek pedig az volt a célja, hogy az ő lényegiségét és isteni küldetését kellő világításba helyezze.

4-6.vers. Nem mondta ő: „Én vagyok a megígért Messiás”, hanem így szólt János tanítványaihoz s ez úton az összes emberekhez: **„Lássatok, halljatok, kapjatok; vizsgáljatok, Ítéljetek, következtessetek!” S így szólunk mi is mindazokhoz, akik befolyásolva a kétely szellemétől, kérdezik, hogy mit tartsanak a spiritizmusról,** mely íme most működik az emberek között Krisztus szellemében? Boldogok, akik benne meg nem botránkoznak!

7-10.vers. Azonkívül kellő világításba kellett helyezni Jánost is (akit szintén nem ismertek meg helyesen) azért, hogy ezen képen keresztül annál jobban ismerjék meg Krisztust. „Ugyan minek tartjátok Jánost?” Talán ingadozó nád ő, melyet minden szellő hajtogat? Olyan férfiú ő, aki nem elég erős ahhoz, hogy ellenálljon a ti kísértéseiteknek, hogy visszautasítsa a ti igényeiteket, akinek nincs elég bátorsága ahhoz, hogy nektek, valamennyiteknek, kivétel nélkül, megmondja az igazságot? **Avagy azt hittétek, hogy valami magas Írástudót vagy természettudóst találtok benne, aki fel van fegyverkezve minden, ezen osztályoknál otthonos büszkeséggel és saját nagyságukról táplált képzelődéssel?** A büszke és magukat magasaknak tartó szellemek nem laknak azokban a rétegekben, amelyekből leszállt hozzátok a Keresztelő, ahol alázatosság, megalázkodás, állhatatosság, nyíltság és igazságosság lakoznak, hanem olyan rétegekben, melyekben gőg, lázadás, tétovázás, csel és igazságtalanság uralkodnak. Avagy prófétát akartok látni benne, holott azt sem tudjátok, hogy miből áll a prófétának, és miből a végrehajtónak hivatala? Mindkettőt Isten küldte, de különböző célokra.

Isten a maga kegyelmében leküldött hozzátok a földre szellemeket, akik mint az ő eszközei kénytelenek teljesíteni azt, amit Ő az emberi nem haladása érdekében elhatározott. Így jött **Ábrahám, a szövetség megnyitója,** hirdetője egy általános, csak az ember szellemével felfogható összszellemnek, tanítója az Istenszellemre vonatkozó eszmének. Azután **jött Mózes, aki kiengesztelte a sok bűnözés által megtört szövetséget, aki megváltotta a szövetség népét a testi rabságból, ezen Istenszellem parancsolatainak elhozója.** Azután jött **János, aki lezárta az ószövetséget az alakiságok korszakát,** aki hirdette egy új szellemi korszak kezdetét. Ezek között jöttek időközönként a próféták, megerősíteni a szövetséget isteni figyelmeztetések és tanácsadások által. A próféták eszközök voltak alsóbb rendű küldetésekhez, ők jöttek azért, hogy kijavítsák azt, amit az emberek rontottak a szövetségen és hogy kisebb távolságokra megmutassák az utat. Ilyen állást töltött be valamikor János is, miként Krisztus mondja a

14. versben, hozzátéve, „és ha be akarjátok venni”, jól tudva, hogy sejtelmük sincs a szellemek újratestöltésének törvényéről, melynek ismertetése az evangéliumnak, bizonyítása pedig a spiritizmusnak lett fenntartva. Itt János nem volt próféta, mert ő nem jövendölt meg semmit, hanem lepecsételte a régit és rámutatott az újra, mely már itt volt s az emberek között járt s akiről Isten tett bizonyosságot, mondván: „Ez az én szerelmetes fiam, az én szellemem elsődje, az én birodalmam Messiása az ellentét megváltója”. **János megpecsételte a formát, rámutatván ujjával Jézus szellemére: „Lám ez az Isten báránya, ezt kövessétek:” mert ez nagyobb a réginél, melyet most megpecsételtek; - ez csakis anyag (víz), az övé ellenben szellem (tűz).** És Krisztus szólt: „Nagyobb ő prófétánál is”, mert neki adatott hatalom, megpecsételni az Isten szövetségét és róla mondja Malakiás próféta, hogy meg fog jelenni egy angyal(János), aki megkészíti az utat a Messiásnak és bejelenti az újszövetséget, mondván: „Nem sokára eljövend az Úr, akit ti kerestek (Krisztus) és a szövetség angyala (az újé) aki után vágyakoztok”. Igenis, János volt- miként Malakiás mondja- az a híd, melyen keresztül

bevonult Jézus az emberekhez. Gondoljátok csak meg, kedves emberek, hogy mit jelent ez! Nektek első sorban oly igazságosokká és tisztákká kell válnotok, mint Keresztelő János volt, csak ezen a hídon keresztül vonulhat be szíveitekbe a keresztény szellem s éreztetethi a maga megváltó hatását!

11.vers. S amidőn Krisztus bizonytságot tesz Jánosról, mondván, hogy nem támadott nagyobb Keresztelő Jánosnál az asszonyoktól születettek közül, s amidőn János maga bizonyítja magáról, hogy ő kisebb Krisztusnál, kinek ő nem méltó, hogy a saruját viselje, akkor e bizonylatokban **világosan ki van fejezve a Messiás lényegisége és emberré levésének módja.** S amidőn Krisztus azt mondja, hogy aki legkisebb a mennyeknek országában, nagyobb a Keresztelőnél, akkor egyúttal bizonyítja, hogy János nem érte még el az egygyélevést, az összhang tűzhelyét daczára annak, hogy ő prófétánál több és az asszonyoktól születettek között legnagyobb; hogy tehát ahhoz, hogy valaki elérje az üdvözítő összhangot, több kívántatik, mint az összes törvények betöltése a földön.

12-15.vers. Krisztus azonban azt is mondja, hogy János napjaitól t.i. az ószövetség lepecsételésétől fogva mindedig az újszövetségbe való belépésig a mennyeknek országán erőt tesznek. Isten kegyelme újból megnyílt és engedi magát vonzani. És hogy az erősek, akik képesek legyőzni és hatalmukba keríteni a bűnt, az Isten kegyelméből képesek magukhoz vonzani ezt az országot. **Mert az ellentét, mint lázadó, soha de soha meg nem igazulhat egyedül a törvény betöltése által, hogy visszatérhessen elvesztett hazájába, s elvesztett jogait visszanyerhesse. Ahhoz szüksége van Annak a kegyelmére, aki ellen fellázadt.** Kegyelmi tény nélkül kiengesztelődés lehetetlen. Csak aki hű maradt, igazulhat meg egyedül a törvény betöltése által; a lázadó ellenben rá van szorulva még a kegyelemre, a megbocsátásra, a kiengesztelésre. Ezeket pedig elhozta Krisztus az evangéliumban és az ő áldozatában. Őbenne lett megtestesítve a menyeyi Atya kegyelmének Isteni kiáradása, az Ő megbocsátása és kiengesztelődése, s az Ő evangéliumában lett ez törvénné. Az ószövetség összes prófétái egész Jánosig többé-kevésbé világosan jövendöltek erről a kegyelmi törvényről s ennek Krisztus által történő elhozataláról. Ez a törvény maga pedig (az evangélium) jövendől a maga beteljesüléséről, a spiritizmusról. Akinek van füle a hallásra, hallja!

16-19.vers. De mihez hasonlítsam e nemzetséget? Szól Krisztus tovább a föld embereire: **János betöltötte a formát s ezért kilökték őt. Krisztus betöltötte a szellemet s a világ nem akarja őt ismerni,** megtagadja és kigúnyolja őt! Azonban az ő beszédüknek (a világfiak beszédének), az ő esztelenségüknek igazoltatni, azaz nyilvánvalóvá lennie kell az utána következő által, az ítélet által. Mert mindig a következmény világosítja meg az előzményt, s az ember, mint mélyen bukott szellem sohasem ismerheti fel annak hasznát addig, míg az őt le nem győzte, és tökéletesen le nem gyűrte, csak a saját vesztségén okul és tanul.

20-24.vers. Azért nem megvetendők, hanem mélyen sajnálandók mindazok, akik látták és hallották a szellem megnyilatkozásának jeleit, sőt talán maguk voltak annak eszközei és nem akarták megismerni az ő élő nyelvét és a saját kötelességeiket! **Jaj nektek, akik eltaszítjátok magatoktól az igazság szellemét, aki íme bizonytságot tesz Krisztusról** és az ő evangéliumáról s előnyben részesítitek a hazugság és szemfényvesztés szellemét, mely ígér nektek álbirtokot és képzelt élvezetet, és felemeli szavát Krisztus és az evangélium ellen! **Jaj nektek médiumoknak, akik követitek a hamis szellemeket, akik kivezetnek benneteket a színpadra,** hogy a ti szellemi adományaitokkal, melyek fölött önállóan nem is rendelkeztek, pénzt keressetek s így az embereket félrevezetitek, hogy a fizikai és ne az erkölcsi dolgokban keressék az igazságot! **Jaj nektek, ti tudós férfiak, akik mint nem tudományos elvetitek a spiritizmusban rejló isteni elemet, egyoldalú rendszereket állítatok fel s ezekkel megtevesztitek a laikusokat!**

Jaj nektek, teológusok, akik elítéletek a spiritizmust, mint az ördög művét, anélkül, hogy azt behatóan megvizsgáltátok volna; gonoszul bosszantjátok ezzel a hívők azon millióit, akik annak valódiságáról meg vannak győződve! Ti nem azért vagytok itt, hogy ítéljetek, ha-

nem hogy a megváltás munkáját végezzétek. Keressétek fel ezt az ördögöt és tanuljátok meg tőle, hogy milyenek ne legyetek, javuljatok meg és javítsátok meg őt és törekedjétek az ördögtől annyira megszálly emberiséget attól megszabadítani, akkor áldani fog benneteket nemcsak az emberiség, hanem az ördög is. Jaj neked, te bölcsője az új kinyilatkoztatásnak, aki még mindig csattanó hatások után kapkods, eljátszol a kis gyermekekkel s elhanyagolod a nagy szellemeket; vigyázz, hogy ez a hatás meg ne vakítson, és szellemedet el ne homályosítsa!

25-30.vers. Hálákat adok Néked Atyám, Mennynek és Földnek Ura! Így kiált fel a Megváltó, hogy elrejtetted a világbölcsek és az értelmesekek elől a szellemiség lényegének megértését, nehogy ők azt teljesen meganyagiasítsák és **kinyilatkoztattad azt a kiskorúak és a laikusok előtt, akik gyűjtik, megbecsülik, hamisítatlanul megőrzik, szellemi tisztuláshoz felhasználják** s ily módon készítenek egy szilárd épületet, hogy abban osztályra és felekezetre való különbség nélkül téged imádjának szellemben és igazságban! Alulról fölfelé történik az építkezés, s a kicsinyek, a szerények ássák meg az alapot, illesztik egymáshoz a köveket s építik meg a béke templomát, hogy lakhassanak benne egykor a nagyok és a büszkék. Hogy erre képesek legyenek, megismerést kell kapniuk Attól, akinek az Atya mindent átadott: a világrend Messiásától, az őstörvény hordozójától, a világteremtés támaszától. És elhívja őket, magához, valamennyit, akik megfáradtak és megterheltettek a világ gúnyjával, akikről lemondott a tudomány, s akiket elátkoztak saját egyházatyáik és szól hozzájuk ilyképpen: „Jöjjetek énhozzám és én megnyugosztlak titeket”. És megmutatja nekik a szellem életét sok lefokozottságon keresztül azoknak megnyilatkozásaiban, akik valamikor mint emberek éltek itt különféle állásokban, és megadja nekik a tehetséget ahhoz, hogy megértsék a valódinak, az örökkévalónak világát, és felismerjék saját szellemi céljukat, mely kárpótolja őket minden földi szenvedésért és békét ad lelkeiknek.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

2.vers. „Íme, a te tanítványaid azt cselekszik, amit nem szabad Szombaton cselekedni”. Ezen szavakkal vonja kérdőre az ószövetség az újat, a forma a szellemet. A régi nem tudott arról, hogy őt már lepecsételte az Úr János által, az újat pedig megnyitotta az Atya Krisztus által.

7.vers. és Nincs tehát többé szigorú Úr, hanem irgalmas Atya, akit Krisztus képviselt, aki örömet talál az irgalmasság gyakorlásában már nem kíván megengeszteltetni állati áldozatokkal, hanem szellemáldozatokkal. Miként Krisztus, a szellem, feláldozta magát és szeretetből leszállt az ő magasságából a bukott szellemekhez a mélységbe, hogy elhozza a boldogtalan szellemeknek az Atya szeretetét, bocsánatát és kiengesztelését (az újszövetséget), ami törvényes kifejezésre jut az evangéliumban, mely képesíti azt, aki szerinte cselekszik, arra, hogy magához vonzza az Isten kegyelmét. A bocsánat lett kihirdetve, az átok megszüntetve; **elő se forduljon többé átkozás, különösen pedig alakiságok miatt ne.** És mégis elátkozzák az egyházak még most is az ő hozzátartozóikat, emberek az ő testvéreiket, formaságok és külsőségek miatt s ekképpen megszegik újból az Istennel fennálló szövetséget s eltaszítják így maguktól Isten kegyelmét és bocsánatát!

8.vers. „A szombatnak is Ura az embernek Fia”. A menny törvénye régiebb, mint a földé, a szellemek idősebbek az embereknél; a szellem fölötté áll a formának, mert szellem nélkül forma sem léteznék. **A formát a szellem teremti, élteni, mozgatja, vezeti.** Azért áll Krisztus, a menny szelleme, a földnek szombat-formája fölött, mert ő a földképződés Messiasa. **A testi ember azonban a formában él, ez az ő haladási eszköze, melynek segítségével szellememberré fejlődhetnek; ezért tartozik azt megbecsülni, de nem mint célt, hanem mint eszközt.**

10.vers. „Szabad-e Szombatnapon gyógyítani?” hasonlít ahhoz a kérdéshez: „Szabad-e jót cselekedni?” Mily balga kérdés! Ki tagadhatná ezt!?

16.vers. „És fenyegeti vala őket, hogy őt ki ne jelentenék”. Ő cselekedte a jót, nem azért, hogy azzal dicsekedjen, és másokat azzal elhomályosítson, hanem tisztán magáért a jóért. Jegyezzétek ezt meg magatoknak, ti médiumok, akik erővel bírtok hasonló dolgok műveléséhez! Azért kaptátok, hogy váltsátok meg felebarátaitokat bajaikból, nem a saját dicsőítésteekre, hanem annak a dicsőítésére, aki azt nektek adta. Értsétek meg hivatástokat!

23.vers. „Nemde, nem ez-e Dávidnak ama fia?”, azaz ember, mint mi vagyunk? Ember, igen, de olyan, akinek testében Messiás-szellem van, akinek hatalma van az összes emberek fölött, az isteni világrend szerint.

30.vers. „Aki én velem nincsen az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az tékozol”. Aki nem szeret, nem vonz és nyer meg szeretet által, hanem átkoz, gyűlöl, eltaszít: az Antikrisztus. Aki **tiszteli az összes emberek meggyőződését, senkire kényszert nem gyakorol** és hite miatt senkit nem szid, hanem enyhén és szelíden elnézéssel és jósággal tanácsol, segít és támogat, a legrosszabbikban is testvért ismer s így gyűjt magának testvéreket, az igazi keresztény. **Az ellentét tört, szaporított, szétszórt; a törvény gyűjtött, egyesített, alkotott.** Aki teremteni akar valamit, annak törekednie kell szellemének összpontosítására, erőinek összegyűjtésére. Akinek szelleme szórakozott, akinek ereje meg van törve, az nem tud teremteni semmit. Teremteni a szellemek természetében fekszik. Aki nem teremt semmit, az ellentétben van önmagával s a maga teremtőjével. A teremtés indítója pedig csak a szellem. Aki tehát ezt tagadja, az tagadja önmagát, a maga testvéreit s a maga teremtőjét. Ez tagad minden életet, mert szellem nélkül semmisen élne; tagad minden gondolkozást, mert szellem nélkül semmisen gondolkoznék; tagad minden létet, mert szellem nélkül nem léteznék semmi, és tagadva életet és mozgást, beleesik a semmiségbe és elvész önmagában.

34.vers. „A szívnek teljességéből szól a száj”. Amilyen a szellem, olyan a beszéde, amilyen a fa, olyan a gyümölcse. A gonosz nem képes létrehozni semmi jót, ez nem fekszik az ő természettörvényében. Hasonlóan a jó sem képes létrehozni semmi gonoszt, hacsak ki nem lépne a maga természettörvényéből. Amit a szellem szerez magának, az életben marad az ő részére, ő hordja azt magával, az benne lakik, s ez igazolja az ő minőségét. Amit ő gondol, akar, cselekszik, azt az igazságosság törvénye szerint tőle elvenni nem lehet; az okvetlenül az ő tulajdona marad, s ilyképpen érvényesül rajta a viszonzás törvénye.

38.vers. **Épp így mondják ma is a szellem tagadói:** „Akarnánk látni valami jelt”, akkor azután hinnénk Istenben és a halhatatlan szellemekben. S íme, **ők nem kapnak, azaz ők nem képesek megtalálni sem az önmagukban, sem a rajtuk kívül észlelhető sok jelben a halhatatlan szellemet s annak teremtőjét, s a legfeltűnőbb jelek dacára mondják:** Óh, az a tudattalan, mennyire megtéveszti az embert. Nos hát, ezek számára nincs eszköz, ők kénytelenek megvárni a következményt, mely kellő világításba fogja helyezni a jelent - és a beteljesülés után következik az ítélet. És minden Ítékezésnél vannak bírák és tanúk, vádlók és vádlottak, és Ádámtól fogva Ábrahámig, és Ábrahámától fogva Mózesig és Mózesőtől fogva Jánosig meg fognak ők jelenni valamennyien és meg fogják mondani: Mi szellemek vagyunk és mint emberek működtünk a földön szellemi értelemben. És Krisztus, a bíró azt fogja mondani: Igen, ez igaz! Ismerlek benneteket, ti voltatok a szántó munkások, akik ki lettek küldve, hogy készítsék el a földet; utánaatok jöttem én, hogy belevessem a magot az ilyképp elkészített szántóba és megtelt azzal a világgal. Ez a mag pedig a szellem volt, melyet átadott nekem az első szellem. És meg fog jelenni a beteljesülés szelleme s azt fogja mondani: „Úgy van, **Uram és Mesterem, te kiküldtél bennünket a maggal teleszórt világba, hogy learassuk a vetést.** Mi dolgoztunk a te erődben, a világ megtelt a mi jeleinkkel, megnyilatkozott benne az aratás szelleme, egyetlen darab föld sincs, ahol mi nem lettünk volna. S akiket megtévesztett a „tudattalan”, azok mind ezen bizonyítékok után tudatára fognak ébredni annak, hogy ők is szellemek, de elveszettek! Vigyázzatok tehát és törekedjete megérteni az időt és **szabadulni a hitetlen-**

ség szellemétől! Ha pedig már megszabadultatok tőle, akkor ne kívánkozzatok ismét utána, mert ő szenved, ha nem tud uralkodni és kénytelen tétlenségben eltölteni életét. Azért fájdalmasan lesi azt a kedvező pillanatot, amikor őt ismét bebocsátjátok. Csakhogy ekkor már okosan **nem egyedül jön, hanem hoz magával társakat, akik segítségére vannak uralmának megszilárdításánál. Ilyenek: a gőg, gazság, harag, érzékiség, élvágy, örület, öngyilkosság,** ezek azután visznek benneteket romlásba. Emberek! Ti folyton körül vagytok véve szellemektől, ti, reátok nézve, láthatatlan lények között éltek, kik, mert hozzájuk hasonlítottok, hatalmas befolyást gyakorolnak reátok. A megszálltságok igazak, léteznek azok valóban, bármennyire tagadják is az emberek. Léteznek azok a szellem, erő, anyag megnyilatkozásának minden lépcsőjén és minden fokozatán. S amidőn az ember megfordulása és megjavulása és más emberek erkölcsi és erőbeli befolyása által az ily megszálló szellem a maga áldozatától elválasztatik, akkor az bolyong a szellemvilágban, keresi érzéki vágyainak és gonosz kívánságainak kielégítését. Minthogy pedig **nincs anyagi teste, melynek révén vágyait anyagi módon kielégíthetné, azért kimondhatatlanul szenved ösztöneinek kielégíthetetlensége miatt.** És nem talál enyhülést másutt, mint ismét csak valamely ember megszállásában. Legkönnyebben valamely visszaesőben, akinél már otthonos volt, akivel könnyebben kapcsolódik, s ilyképpen segít neki minden gonosznak végrehajtásánál, és vesz maga mellé cinkosokat és segítőtársakat, hogy a gonoszt lehetőleg kiélesítse. Így folyton hanyatlik az ilyen megszállt ember! Így van ez az egyesnél épp úgy, mint az egésznél, az egyénnél úgy, mint a népeknél. Mert épp úgy vezetik a népeket, mint az egyéneket. S a jókat vezetik jó szellemek, a gonoszokat pedig gonosz szellemek, ez idézi elő az egyéneknél úgy mint a népeknél a haladást és a bukást. Boldog, akit megszáll valamely jó szellem, aki ráviszi őt minden erényre; de jaj annak, akit hatalmába kerít valamely rossz szellem, ez romlásba kergeti őt! Oka pedig ennek a kergetésnek úgy nagyban, mint kicsiben az ember maga, mert minden ember kovácsa a maga szerencséjének vagy szerencsétlenségének.

48.vers. „Kicsoda az én anyám, és kicsodák az én atyámfiai?” Az összes törvényes szellemek. „Az Atya elküldött engem az eltévelyedettekhez, hogy megmutassam nekik az Atyához vezető utat, s akik engem követnek, azok bizonyoságot tesznek arról, hogy ők az Atya gyermekei s így az én testvéreim”. **Így szól Krisztus a 49. és 50. versekben az összes bukott szellemekhez egyáltalában, és különösen mindazokhoz, akik azt hiszik, hogy létezik valami a földön, ami különös előnyre van jogosítva.** „Követni” annyit tesz, mint úgy eljárni, miként Krisztus eljárt. Az ő eljárásának leírását hátrahagytuk nektek a mi evangéliumi bizonylatainkban. Higgyetek ebben a hagyatékban, óh emberek, és gyakoroljátok magatokat Krisztus utánzásában, hogy egykoron Hozzá hasonlókká válva, befogadhatok legyetek az ő testvérei közé, tekintet nélkül a ti formai vallástokra! Krisztusnak, az embernek azonban nem voltak a szó emberi értelmében sem atyja, sem anyja, sem testvérei, sem rokonai. Krisztus, úgy mint Ádám, teremtett ember, csakhogy más módon született. Ő velünk szellemileg rokon Isten által, a mi Atyánk által, természete pedig fajilag rokon velünk azáltal, hogy az ő teremtett teste megszületett Mária testéből, a föld asszonyától, s az ő szűz, de emberi természetéből.

TIZENHARMADIK FEJEZET

„Akinek vagyon füle a hallásra, hallja!” A kép a szellemek tankönyve. A szellem örökké gyermek; neki nincs szüksége a világ mesterséges könyveire, **a mindenség az ő természetes képeskönyve, abból tanulja megismerni a teremtő bölcsességét.** Ahány tárgy, annyi kép; ahány kép, annyi fogalom; és minden egyes fogalom a világ számára egy-egy vastag könyv. Aki ért ahhoz, hogy egy ilyen könyvet könnyen felfogható képben nyújtson az embereknek, az a földön bölcsszámba megy, annak sikerei lesznek. De ezeket a képeket nem szabad szétbontania. Ha ezt teszi, akkor felkelti a világ ellentmondási szellemét, mert minden ember a saját módján akarja ezt az anyagot értelmezni és feldolgozni. Neki csak elbeszélnie kell, de nem oktatni, mert ezt nem tűri az ellentét. Azok ellenben, akik őszinte törekvésük

által eljutottak annak a megismeréséhez, hogy ők önmaguktól nem képesek megtalálni az isteni igazságot s így a nekik nyújtott anyagot célszerűtlenül dolgozhatnak fel, azok szakadatlanul azt kérik Istentől, hogy valamely, ő fölöttük álló bölcsesség által magyaráztassa meg nekik a képekben adott fogalmakat, s aki megtanítsa őket arra, hogy megérthessék azoknak a képeknek összes ecsetvonásait és színeit. Ki ismerheti tüzetesen valamely kép elemeit, ha nem önmaga alkotta azt? Ki képes helyesen megmagyarázni olyan dolgot, melyet nem ő hozott létre? Csak az alkotója valamely dolognak képes arról alapos magyarázatot adni és annak belső lényegét megértetni azokkal, akik az iránt őszintén érdeklődnek. Azért Krisztus, aki alkotott a mindenségben és a földön, így szólt hozzánk és azokhoz az összes emberekhez, akik az érzéki világban, a képek világában kutatják az okokat és megismerni akarják azokat az elveket, melyek kormányozzák az anyagot:

11.vers. „Néktek adatott, hogy a mennyek országának titkait érthessétek;” nektek megengedettett, hogy **oktatást nyerjete a dolgok elemeiről, a látható teremtés láthatatlan okairól. Mert ti meg tudjátok becsülni ezen oktatás értékét** s ezen megbecsülésnél fogva felkeltitek magatokban az ahhoz szükséges értelmiséget. Azoknak pedig, kik ezt az oktatást megbecsülni nem tudják, nem adatott, mert ezek csak a csodákat lesik, anélkül, hogy őszintén azok okait és célját kívánnák megtudni. Ezek felületeseek, nem képesek az érzéki fölé emelkedni, nekik a látszat minden, maga a világosság semmi, s így megmaradnak ők a látszólagosban, a valóság előttük fel sem tárulhat. Aki azonban belehatol a látszat belsejébe és annak okát keresi, az előtt fel fog tárulni a valóságoknak folyton nagyobb és nagyobb száma, az előre fog haladni egyik tudományról a másikra, az meg fogja találni egyik kincset a másik után és gazdag lesz igazi kincsekben.

15.vers. Mert vannak emberek, akik látnak és hallanak, de nem akarják megérteni, akik maguk médiumok, akik által a hatás megnyilatkozik. Ők ezt érzik és tudják, hogy nem ők a mozgatók, akik azt előidézik és mégsem akarnak hinni egy idegen mozgatóban, mert nem bíznak a saját szemeikben és füleikben, nem nyitják meg szíveiket a hatalmas érzelmeknek s inkább állítják fel a legképtelenebb és legtermészetellenesebb hipotéziseket, mintsem hogy befogadnák az igazságot. Ők remegnek az igazság előtt, húzódoznak ezen szellemi ébresztőktől s attól tartanak, hogy ez a fényszikra, ha azt bennük élesztik, olyasvalamit találna megvilágítani, amit ők inkább eltakarni és elrejteni kívánnának! Pedig ezek ki nem gyógyulhatnak szellemi bukásukból. Hacsak az, ami ebben a mély aknában el van rejtve, napvilágra hozva a megbánás parazsa által megoldva és megtisztítva és komoly, jó szándék segélyével új teremtménnyé át nem alakítva képes lesz megkezdeni egy újabb, vezeklési vagy munkálkodási időszakot.

16.vers. Azért boldogok mindazok, **akik látnak, hallanak és megértik, hogy elérkezett a beteljesülés ideje, és tanulmányozzák a jeleket, hogy belássák azok megjelenésének célját** s azokat önmaguk részére hasznosítsák. Mert a szellemek közül sokan ruhát változtattak és nem látták ezt az időt, és sokan közülük vágyakoznak ezután és testöltésért könyörögnek, hogy hasznosak lehessenek, pedig sokan közülük nem esnek bele ebbe az időturnusba! Azért, kedves emberek, ti, akik részesei vagytok ennek az alkalomnak, törekedjetek megismerni ezt a világosságot, mely nektek világít, becsüljéte meg és hálálkodjatok érte Istennek.

18.vers. Mert az **új kinyilatkoztatás magja elszóratik a föld egész szántóján, egyetlen zug sem megy feledésbe, mindenhová elér a szellem.** Itt jósol, ott oktat, itt fogalmat ad, ott magyaráz; itt int, ott fenyeget; itt tanácsol, ott kísért. Itt igenlőleg amott tagadólag működik, itt ünnepélyesen csendes, amott vad és toporzékol, itt elismeri Istent, ott megtagadja. Itt Istent dicsőíti, amott káromolja. Itt rombol, ott épít; itt megvilágít, ott homályosít, - és amilyen a talaj, aszerint érik a gyümölcs. Amilyen az ember szíve, olyan a szellem, mely őt élteti, olyan a fény, mely őt megvilágítja, olyan az értelem, mely őt vezeti, olyan az akarat, mely hajtja, olyan a tett, melyet végez s olyan a haszon, melyet hoz.

24.vers. És valamiként sokféle a teremtés, úgy laknak is a földön sokféle emberek, sokféle szívekkel, mint megannyi szántó a mag befogadására. Minden ember szívébe esik egy gabonaszem, hogy abban csírázzék és meghozza e világ nagy szántóján a maga gyümölcsét. Ekképpen nő a jó is, meg a rossz is, mindegyik annak az Egy Teremtőnek a talaján, és hát bölcs eljárás volna talán, eltávolítani a rosszat? Hiszen a jó számára rendelkezésre áll a trágya, hogy ettől annál erősebben tenyésszék. **Azért tehát ne panaszkodjatok a rossz miatt, hanem becsüljétek azt meg a hasznáért, és engedjétek neki helyet magatok mellett. Az aratás idején megtalálja mindegyik a maga helyét és a maga rendeltetését:** a jövendőzés a beteljesülésben, az oktatás a művelődésben; a fogalom az alakításban. A magyarázat a tudományban; az intés a megtérésben, a fenyegetés a szökésben. A tanács az áldásban, a kísértés az átokban; az igenlés az erőben, a tagadás a gyengeségben. Az ünneplés az összpontosításban, a vadság a szétszóródásban; az elismerés a megismerésben, a megtagadás a dőreségben. A dicséret a dicsőítésben, a káromlás a bukásban; a rombolás a visszaesésben, az építés a haladásban; a világosság a hitben, a sötétség a hitetlenségben. Minden és mindegyik halad a maga útján, turnusról turnusra, a munka nagy mindenségében. Nincs a bölcsök között egy sem, akinek az újhoz a régre, és a régihez az újra nem volna szüksége, mert minden ami létezik az régi és mégis mindig új. S így megifjodik a természet és a világ, és a szellem az, aki megifjítja! Akinek van füle, az hallja.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

2.vers. „Ez ama keresztelő János, ő támadott fel a halálból, és annak okáért cselekszenek őbenne e csudák”. Heródesnek ez a beszéde, az ő lelkiismerete hangjának ez a megnyilatkozása bizonyítja, hogy a szellemek **újra testöltésében való hit akkor már, habár csak homályosan, de benne volt az emberekben.** Mért volt bennük, és mért még homályosan? Benne volt és benne van minden emberben mint lényegtörvény, mely meghatározza az ő haladását, minden haladásnak pedig elváltozás képezi alapját. Többé vagy kevésbé homályosan van az emberben, aszerint amint az a bukott szellem több vagy kevesebb rossz tulajdonságot vetett le, s ezáltal többé vagy kevésbé tisztult, gyengébb vagy erősebb öntudathoz és lényegtörvényének megismeréséhez jutott. A tiszta szellem előtt ez világos, az meggy öntudatosan a haladás útján; míg ellenben a tisztátlan a sötétben tapogat, botorkál, tévelyeg.

3.vers. Heródesnek Jánossal szemben követett eljárása tekintetében utalok magyarázatom 4. fejezetének 12. versére.

28.vers. „Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek”, azaz adj nekem erőt bennem való jelenléted által.

30.vers. „Uram, tarts meg engem!” Bizony ezt kell kiáltanunk valamennyiünknek, mindaddig, amíg el nem értük az egygyélevés tűzhelyét (a Messiásokkal való egyesülést), amikor is benne élünk Isten erejében. Hasonlóan Krisztushoz; mert a mi saját erőnk nem lesz elegendő ahhoz, hogy a kísértések és gonosz szenvedélyek tengerén biztonságban tegyünk meg minden lépést. De a Mester szavai: „óh te kicsinyhitű, mért kételkedel?” megszívlelendő intést képeznek szándékunk megerősítése tekintetében. Megmutatja nekünk ebben, hogy erős hit nélkül, az Isten segédelmében való rendíthetetlen bizalom nélkül nem járhatunk ezen az úton, a kétely pedig bukásunkat okozza.

Kérjük tehát: „Istenünk, Atyánk, erősítsd a mi hitünket!”

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

2.vers. „Miért térnek el tanítványaid az ősök hagyományától?” A legrégebb isteni parancsolat kedvéért. Mert ők törvényes szellemek és tudják, hogy az emberek rendelkezése Isten törvényének (mely a mózesi tízparancsolatban jut anyagi kifejezésre) megszegése.

13.vers. „Minden palánta, amelyet az én mennyei Atyám nem plántált, kiszaggattatik”. **Mindazok a formák és dogmák, melyek ellenkeznek a természettörvénnyel, zavarják az**

életet, ölik a szellemet. Gátolják a haladást, mint burjánzó kúszónövények az igazi vallásosság fáján, melyeket ebbe rosszakaratú és esztelen kertészek oltottak, mint kártevő gaz, a szellemi korszak folyamán le fognak nyesetni. **Minden, ami a vallásosság köpönyege alatt világalomhoz, fényhez, címhez és papi hivatalokhoz tapad, emberi becsvágy műve s elpusztul az idők folyamán.** Sok mindenféle, ami valamikor időszerűnek látszott, az idők folyamán túlélte magát és megszűnik lenni szükségszerűség és hatalom. Az Istenfogalom örökévaló, a megváltás fogalma kereszténységi, az egygyélevés fogalma szellemi. Mindennek megvan a maga korszaka, a maga turnusa, a maga beteljesülése szellem-erő-anyagban. Minden megtalálja a megtámadhatatlan, elkerülhetetlen számtörvényben a maga eredetét, továbbképződését, egygyélevését. Így megtalálta az Isten kegyelemszövegsége (az ellentétnek egy őt megváltó természettörvénybe rekesztése) a maga törvényes keletkezését a mozaizmusban⁸, törvényes továbbképződését a kereszténységben és meg fogja találni a maga törvényes beteljesülését vagy egygyélevését a spiritizmusban. Az Isten eszmének (Ábrahám vallásának) gyökerén a mozaizmus a fa, a kereszténység a virág, a spiritizmus a gyümölcs, és az ítélet (az evangéliumi rosta) az aratás. Az Isten rostája szakadatlanul működik; minden születés és minden halál ennek a működésnek a következménye, és a nagy aratásig ki kell rostálva lenni mindennek szellem-erő-anyagban az élet vagy a halál számára.

24.vers. „Nem bocsáttattam én, hanem az Izrael házának elveszett juhaihoz”. Miképpen nem küldik a modern tudományok valamely kiváló tanárát az emberevők közé, hogy ezeket ama tudományokra oktassa, - mert hiszen ezek az ily tanok szelleme részére nem bírnak még kellő értelmiséggel - épp így Isten is a maga kiválasztottját nem küldte olyan néphez, mely őt a legjobb akarat mellett sem lett volna képes megérteni. Hanem elküldötte őt egy olyan szellemcsoporthoz, melynek egyforma bukásánál fogva hasonló feladatai, hasonló vezeklései voltak a földön, s itt olyan népet alkottak, melynél mindig hasonló szellemek öltöttek testet hasonló célokból, és melyben a legmélyebben vert gyökeret az Isteneszmé, **mely tehát leginkább volt képesítve arra, hogy megértse a kiengesztelés törvényének második fejezetét, a szellemi fogságból a szabad szelleméletre való megváltás fogalmát.** A Tizenkettő köre volt hivatva arra, hogy a legszűkebb, az egész izraelita nép pedig arra, hogy tágabb kört képezzen a megváltó keresztény tanoknak és erkölcsöknek a föld többi népei között való terjesztésére, ezeknek lelki üdvössége és civilizáló művelődése érdekében. Az üdvnek a zsidóktól kellett kiindulnia s a világ összes népeit áthatni és megváltani. Azért monda Krisztus:

26.vers. „Nem jó a fiaknak kenyeret (hivatásukat) elvenni, és az ebeknek (pogányok, Istentagadók) vetni”, akik azt meg sem tudják emészteni, kiknek az ily hivatáshoz nincsen semmi értelmiségük, mert hiányzik nekik még a szellem eszméje. Az asszony pedig prófétailag mondja a **27. versben:** „Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, a mik az ő uruknak asztaláról aláhullanak.” Mert az apró szellemek szorgalmasan tanulnak a nagyoktól és mohón nyelik el azt, amit ezek, a szellemre nézve gazdagok maguknak kicsinyelnek, és jóllaknak azzal, míg ellenben a jóllakottaknak mindig hamis étvágyuk van.

28.vers. Azért te éhes emberiség, akinek nincs megadva, hogy dúsan megrakott asztalok mellett jóllakhassál az Isten- és természettudományok tele tálaiból, legyen meg neked a saját akaratod szerint. Találjad meg azokban az általa megbecsült morzsákban az ízletes falatokat. Fogadd el és vonzzad magadhoz azokat az adományokat, melyeket az új kinyilatkoztatások korában neked nyújtanak, és nem fogsz többé éhezni és szomjazni álbirokra és képzelt élvezetre, áltudásra és álszenteskedésre, képzelt mennyekre és hamis üdvösségre! Meg fog gyógyulni a te lelked, mert az új kinyilatkoztatásból merített spiritizta tudományod segélyével rá fogod őt vezethetni az ő igazi elemére. Akkor dicsőíteni fogod Istent is az ő szeretet-adományaiért, a szellemek, a világok, és az erők Istenét, aki az egész mindenségnek egyetlen Istene, egy kedves Atya. Igenis! Amen.

⁸ Mózes vallás, zsidó vallás

TIZENHATODIK FEJEZET

1.vers. Ily módon fordul a „tagadás szelleme” a hívó emberhez és kérdi: „Hol van Isten? Miért nem ad jelt magáról? Miért bújik el? Miért nem írta fel a nevét az égboltozatra?” És kimondja a következtetést: „mert Ő nem létezik! Bizonyítják ezt azok a számos zavarok a természetben, annyi szerves lénynek a célszerűtlensége. Ez csak nem tanúsít bölcsességet; pedig Istennek mindenekelőtt bölcsnek kellene lennie, ha ő egyáltalában léteznék és nem volna minden a vak véletlennek műve!” És az „igazság szelleme” felel neki, mondván: **Te szegény, vak bolond! Menj és keresd meg Őt a te legközelebb szomszédságodban, tenmagadban, a saját szervezetedben. Hát nem érzed meg magadban az Ő nyomását, amidőn folyton kérdezed, hogy hol van Ő?** Honnan ez a nyomás, ez a kérdezés s ez a keresgélés Ő utána, ha nem volna Ő csiraképpen tebenned? Hiszen ez a nyomás az a jel, melyet Ő magáról ad s mellyel neked jelenti, hogy benned van. Te azonban Őt elnyomod, elfordítod, mindig elrejtéd annyira, hogy képtelen előállni és megvilágítani neked a láthatárt, melyen az Ő nagy neve fényes óriás betűkkel van felírva. Melyeket a te kezed sem nem készített sem odahelyezett, s melyeket nem a te erőd mozgat. Melyeket te minden tudományosságod mellett sem elolvasni sem megfejteni sem megmagyarázni, s még sokkal kevésbé meghatározni vagy képes. **Mert a te szemed homályos,** a te gondolkodásod szórakozott, beszéded zavaros, cselekvésed célszerűtlen, amit magad is bizonyítasz azzal, hogy azon folyton változtatsz. **Miként Ítélnél te a magad balgaságában Isten bölcsessége fölött?!** Légy türelmes és várj, ami következik, az kellőleg meg fogja neked világítani mindazt, ami létezik, mert a jövő jel (az emberfiáé) nagyobb léssen a mostaninál (a Szentlélekénél). Ne kívánd azonban, hogy abban a jövőben a Jónás jele valósuljon meg rajtad, mert ez az idegenszerűnek (heterogénnek) a kiválása szellem-erő-anyagban a föld megújulási folyamatánál.

17.vers. „Test és vér ezeket nem jelentette neked, hanem az én mennyei Atyám”. Mert test és vér nem gondolkoznak, tehát meg sem fontolhatnak. Kinyilatkoztatás annyi, mint valamely tudomány besugárzása az ennek befogadására alkalmas szellemben. A Fiút csak az Atya ismerheti, azért ezt a tudást más nem is sugározhatja beléje.

18.vers. „Te Péter vagy és ezen a kösziklán építem fel az én Anyaszentegyházamat;” mert ennek szilárdnak kell lennie s az ellentét képtelen legyen azt elpusztítani. Emlékezetes szavak ezek! **Krisztus azt akarta, hogy az Ő egyháza legyen szilárd, tartós, hogy egy, ellenállásra képes töltés legyen az ellentét berekesztése céljából.** A jövő épületének alapkövét Péterre, a sziklára helyezte, mert őt hitszilárd, tántoríthatatlan hűségű tanítványnak ismerte. **Péter utódainak lett volna feladata, erre a sziklára tovább építeni, magasabbra építeni.** Ők azonban ezt a munkát nehéznek találták, tehát megkönnyítették azt maguknak s építettek a szikla mellett homokra s így az egyház épületének nem volt szilárd alapja, az idő folyamán repedések és törések keletkeztek rajta, sok része le is vált róla. **Így az manapság rom, melyben már nem tanácsos lakni, az emberek azért mindig jobban és jobban kerülnek ezt a helyet és mindenféle komor mondják forognak fölöle a népek szájában. Az engedetlenség oka ennek a bukásnak.** Ha szót fogadtak volna a Mesternek és tovább építettek volna a sziklán, ha valamennyien úgy működtek s éltek volna, mint Péter. Akkor a keresztény egyház épülete az egekig nyúlna, a föld a szeretet paradicsoma volna és Krisztus szelleme lakoznék az emberekben, a mennyország tárva és az igazság megismerése általános volna. De Krisztus menyasszonya elpártolt tőle, megszegte vőlegényével szemben a hűséget, az Antikrisztus rimája lett és nagyot bukott. **Azért küld most Krisztus a Mester, új apostolokat a földre, hogy ezek, - miután a hazugság és csalás szelleme lerombolta a rozoga romokat, építsék fel Péter régi sziklaalapjára a keresztény szeretet új templomát és váltsák meg az egyházközségeket bukásukból, miért is szól hozzájuk: Át akarom adni nektek a mennyország kulcsait (a megismerést), hogy szellemileg tisztánlátókká legyetek s a kísértő meg ne téveszthessen benneteket. Akarok nektek nyújtani szellemi adományokat (médiúmításokat), aminőket én**

kaptam az Atyától, hogy azok segélyével működhesetek az én szellememben. Miképpen működtek egykor az én tanítványaim, és hogy azokkal megajándékozzátok a község testvéreit, akik valamennyien eltelve legyenek képességekkel. **Senkisék ruházhat át adományokat, csak az, aki erre képesítve van, akinek nincs semmije, az nem is adhat semmit;** de aki átruház, annak szellemileg tisztán kell meglátnia, hogy kire ruházza át az adományokat tisztán látni pedig csak tiszta szellem képes. Aki tehát a Jézus Krisztus evangéliumának s az ezzel összefüggő adományoknak végrehajtója akar lenni, annak előbb tiszta szellemmé kell válnia, különben nem lakozhatik benne Krisztus ereje, mely kötöz és oldoz igazság és igazságosság szerint, a Mester szellemében, Isten őstörvénye szerint.

20.vers „Ne mondjátok senkinek, hogy én vagyok ama Jézus Krisztus”, és hogy az én szellemem működik bennetek, mert nem fogják azt nektek elhinni; hanem hadd szóljanak a tettek. Csak azok kapják az evangéliumot közvetlenül, akik az evangéliumhoz hozzá lettek kötve énáltalam, akik azért öltöttek testet, hogy önzetlenül szolgálják az én evangéliumomat. A többiek kapják meg tiáltalatos. Valamint egykor, Krisztus fellépésének idején az apostolok és a nép tanítók, tanulók és hallgatók voltak, épp úgy most is az evangéliumnak a spiritizmus által való beteljesülése idején is vannak tanítók, tanulók és hallgatók. Tanítók a szellemek, tanulók a szellembúvárok és hallgatók a világ. A médiumok a közvetítők, a Krisztushoz való hasonlóság a cél, önmegtagadás a munka, üdvösség a jutalom. „Távozzál el tőlem, Sátán!” Így szóljatok ti is, midőn közeledik felétek a kísértés és felajánlja nektek cserébe a szabadság örök életéért a szolgaság földi életét, és megteveszteni törekszik benneteket kötelességeitek teljesítésében, melyeket elvállaltatok emberré levésetek alkalmával, és utasítátok őt el magatoktól; mert ha szívesen megnyitjátok neki fületeket, akkor talán az ő szavai valóban okosaknak tetszhetnének nektek, és ti valódinak tarthatnátok az anyagit. Azért zárjátok el előle fületeket és nyissátok ki szellemi szemeiteket, s akkor meg fogjátok látni, hogy az, aki szereti a csalóka életet, meg fogja azt találni a testöltésekben, az időlegesben, mely nem lehet marandó, melynek meghalnia kell. Aki azonban ezekből a testöltésekből, ebből az életből fel akarja magát küzdeni a szabad szelleméhez, és kivetkőzni ebből az álélvezetekkel járó áléletből, az okvetlenül meg fogja találni az igazi örök életet a szellemnek, a valódinak, az örökké marandónak országában.

26.vers. A szellem feladata: előhaladás az ősszellem felé, célja: azzal való egygyélevés! De mindaddig, míg az anyagiban forog, csak ennek bírása után törekszik, ellentétben van a saját céljával, egyenetlen önmagával, egyenetlen a maga testvéreivel és egyenetlen a maga teremtetőjével.

28.vers. „Vagynak némelyek ezek közül, kik itt állnak, kik a halált meg nem kóstolják, az új szövetség megpecsételéséig”, monda Krisztus az Ő apostolainak s a jelenkor némely érett szellemének, aki önmegtagadással él az evangéliumnak és szolgál a beteljesülésnek. Mert ez legyőzi az anyagot a szellemmel, a bűnt az erénnyel, és nem lesz többé szüksége az anyagi testöltésekre, hanem mint szabad szellem tör az egygyélevés felé.

TIZENHETEDIK FEJEZET

2.vers. A spiritiszta korszaknak volt fenntartva megérteni a megdicsőülés ábrázatának (a transzfigurációnak) jelenségét. Az evangélium csak megemlíti azt mint tény, de nem magyarázza meg, mert az emberszellem akkor még nem volt annyira előhaladva, hogy azt mint természettörvényi fizikai jelenséget tudta volna elgondolni. A szellemnek a fluidokban való motorikus működése még ismeretlen volt előtte, azért az ily működés megnyilatkozását csodának tartotta. Az embernek előbb a természettannak és vegytannak felfedezése és művelése útján meg kellett tanulnia azoknak a törvényeknek a megtalálását, melyek kulcsként kell hogy szolgáljanak neki ilyen és hasonló tények megvizsgálásánál. **A szellemek materializációjának lehetősége ma a spiritizmus által bizonyított tény. A szellemtan természettörvénynek hirdeti a csodát, szellőzteti ennek a titokzatosságnak a fátyolát, elúzi az ily szellem-**

nyilvánulásoktól való félelmet a szellemnek az emberekkel való élénk, sokoldalú közlekedése által, mely ezeket magasabb megismeréshez juttatja. De hát mit jelentsen ez a kép, és mért lett az apostolok közül csak háromnak megmutatva? Az a kép ábrázolja a tökéletes megváltási törvényt, melynek tényezői: parancsolat, vezeklés, kegyelem. Vagy: hit, remény, szeretet; avagy: képződés, továbbképződés, egygyélevés; haladás az emberállapotból a szellemállapothoz, s innen az összellemmel való egygyélevéshez, mely bizonyosságot tesz öröla. „Ez az én szerelmetes fiam, kiből én megnyugodtam, őt hallgassátok;” mert csak ő az egygyé lett Fiú taníthat meg benneteket arra, miképpen juthattok az emberállapotból a szellemállapothoz, az ellentétből a törvényhez, a halálból az élethez, hogy Egygyé legyetek az örök élettel. **Péter, a hit apostola, személyesíti az erőt, Jakab a remény apostola a türelmet, János a szeretet apostola e kettőnek diadalát a megdicsőülés hegytetején.** Ez pedig az Isten országa, melyet a testben levő szellem képtelen meglátni s melynek már a sejtésénél felkiált: „Uram! Jó nekünk itt lagnunk!”, melynek fénye azonban őt teljesen lesújtja és megremegteteti ezen országban s ennek napjának, az ősvilágosságnak magasztossága előtt. Ez a kinyilatkoztatott bizonyosság volt az apostolok Isten Fiában való élő hitének a beteljesülése. **Hit nélkül nincs tudomány!** Krisztus születése magyarázza meg az ő megdicsőülését, a megdicsőülés az ő feltámadását és megfordítva: egyik jelenség betölti a másikat. **Mózes és Illés szellemének megjelenése bizonyítja a szellem halhatatlanságát, azt a képességét, melynél fogva anyagi formákat ölthet és szervezeteket élthet.** Megállapítja, hogy a testöltési törvény a továbbképződés eszköze ahhoz, hogy a lélek szellemivé, az anyag lelkivé fejlődjék. Bizonyítja, hogy a testek megdicsőülése, az emberi nemnek a test képében (idegszellem vagy perisprit) való feltámadása evangéliumi igazság. Az evangélium hirdeti ezt a törvényt, a spiritizmus betölti és a halottak feltámadása megpecsételi azt. **Miért jelenik meg Keresztelő János szelleme Illés alakjában? Mert Illés volt okozója Jánosnak. Illésből, a büntetés angyalából lett János, a vezeklés angyala, mert a vezeklés a büntetés következménye, azaz a büntetés vezekléssé hatványozódik.** A törvény megszegése vonja maga után a büntetést, a büntetés a vezeklést, a vezeklés pedig a kegyelmet.

19.vers. „Miért, hogy ki nem űzhettük azt?” Mert hiányzott nektek a hit, az erő. Csak az erősebbik tudja legyőzni az erőset. Azért könyörögjetez hitért, és szoktassátok szellemeteket hozzá, hogy szigorúan tartózkodjék a büntől, s így gyarapodjék világosságban és erőben és túlsúlyt nyerjen a gonosz erők fölött! Nekünk volt ugyan hitünk, de nem elég önbizalmunk, amidőn velünk volt még a Mester s mi gyenge gyermekeknek érezvén magunkat, mindent Őreá hagytunk. A mi időnk ugyanis még nem érkezett el, mi nem voltunk még megpróbálva. Csak amikor Ő már elvitetek tőlünk és mi magunkra voltunk utalva, nőtt meg a Szentlélek elnyerése után a mi önbizalmunk s ezzel a mi médiumításaink ereje.

22.vers. „S amidőn így jártak vala” annyit tesz: Midőn a Mester bennünket szellemi dolgokban különösen oktatott; mert Ő mindig iskolát tartott velünk s előadott nekünk földöntúli tudományt, jószolt nekünk jövődöbeli dolgokat s ápolta a mi médiumításainkat s a szellemközlekedést⁹.

25.vers „És megelőző őt Jézus” bizonyítja a Mester távolbalátását és a dolgoknak Istenhez hasonló módon való megértését.

27.vers. „Hogy őket meg ne botránkoztassuk, azért fizess;” világosan mutatja, hogy Krisztus nemcsak nem szegült ellen az állami törvényeknek, hanem még az ellenszegülés látogatát is elkerülte. Krisztus teljesítette azt, amit testileg teljesíteni nem is tartozott, s ezzel példát adott követőinek arra, miként kell a világot legyűrni az ő jogtalanságának eltűrése által.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

⁹ szellemekkel való kapcsolattartást

1.vers. „Kicsoda a legnagyobb a mennyeknek országában?” A gyermek! Micsoda gyermek ez? Akinek atya nincs, az nem gyermek. Minden gyermek, kell, hogy higgyen egy atyában s ennek magát alárendelje. **Az a gyermek, aki okoskodik az atya művei fölött, kiemelkedett a gyermekállapotból, de hát mi akar ez lenni?** Őmaga nem lehet atya, mert atya csak egy van az összes teremtett lények számára s ez elérhetetlen a maga hatalmában, erejében, bölcsességében és tökéletességében! Hol van tehát annak az eszményképe, aki kilépett a gyermek állapotból? **Abban a bálványban, melyet a kilépett önmagából teremtett: önmagának imádásában.** Azért az, aki kilépett a gyermekállapotból, nem képez többé két egyezőbből alakult egységet, hanem egy egyenetlen kettőst, ő ugyanis úr és szolga egy személyben. Egyik parancsol a másiknak s egyik sem engedelmeskedik, hanem mindenik bolyong egyedül. Így tévelyeg ő a mindenségben és a világokon, mindenütt uralkodni akar, de senki sem engedelmeskedik neki. Mindenütt teremteni akar, de minden összetörik a kezében. Azt akarja, hogy dicsérjék, ünnepeljék, imádják őt, a világ pedig kineveti kigúnyolja, szidja őt, mert a világ is ugyanazt akarja s így őt el nem ismerheti. Így kapja meg az elégtételt a saját álláspontja szerint. Aki maga nem ismer el semmit, azt mások sem ismerik el, az áll a világon egyedül, reménytelenül. **Ellenben aki marad az Atya gyermeke, az megmarad az Ő hatalmában, erejében és szeretetében, megmarad az Ő országában, kenyerében és jogában. Az örököl az Atyától folyton.** És mert az Atya örökké teremt, örökké újat hoz létre, azért a gyermek sohasem szűnik meg örökölni, **szakadatlanul kap és örököl Tőle örökkön örökké.** Az pedig, aki kilépett a gyermekállapotból s elszakadt az Atyától, nem örökölhet az Atyától, azért a testvérek vagyona áhítozik; s minthogy ezek azt neki át nem engedik, azért ő erőszakra és cselre vetemedik, csalóvá, tolvajjá és rablóvá lesz. Mindez pedig azért, mert saját lábára állt s azt hitte, hogy neki az Atyára nincs már szüksége. Ezért mondja a Mester:

3.vers. „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek s olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, engedelmesek, szerények, alázatosak, semmiképpen nem mentek be a Mennyeknek országába, mert aki megalázkodik, az felmagasztaltatik”. De miképpen egyetlen lázadó sem térhet vissza hazájába a király kegyelme nélkül, **épp úgy van az olyan gyermekkel is, aki fellázadt az Atya ellen és tőle elszakadt.** A hazába való visszatérés meg van neki tiltva, a törvény betöltése nem jár azzal az erővel. Ily elszakadt gyermekre nézve nem elegendő teljesíteni az Atya parancsolatát, s ettől várni a viszonzást. Nem ám, mert az a viszonzás, melyet neki a törvény nyújt, csak jutalma az ő munkájának és csak zsoldossá teszi őt. Holott a megbocsátás által, mely az Atya kegyelméből folyik, ő gyermekké lesz s egyúttal országnak, kenyérnek és jognak örökösévé! Ezért mondja Krisztus folytatólag:

5.vers. „Valaki egy ilyen gyermeknek — aki híven és szívesen követi az Atyát — gondját felveszi az én nevemben, nékem veszi fel gondomat” mert én is hű engedelmes gyermeke vagyok az Atyának s az Ő megbízásából jöttem, hogy megoltalmazzam az egyszerűséget.

6.vers. „De aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék” Jobb volna annak, ha soha testet nem öltött volna, mert a szellemek birodalmában meg fogja ismerni szükséges voltát annak a védelemnek, melyet mint ember kikacagott, és keresni fogja azt, de nem fogja megtalálni mindaddig, míg maga is egyszerűvé nem lett. Mert az idősebb gyermekek megvédik a fiatalabbakat, ez egyik parancsolata az Atyának.

7.vers. „Jaj e világnak a botránkozások miatt!” **A világ minden botránkozása onnan származik, hogy önálló akar lenni. Folyton függetlenségre törekszik, pedig jaj volna neki, ha azt elérné!** Amit nem fognak, annak el kell dőlnie, és ha kiesne a maga függőségéből, akkor nagyot esnék és okvetlenül szétmorzsolódnék. „Mert szükség, hogy legyenek a botránkozások”, mert e világ lakói kiléptek a gyermekállapotból s egyik a másik rovására törekszik örökölni és önállósághoz jutni, ami pedig csak a másik szabadságába kerülne. Minthogy pedig senki sem akarja a maga szabadságát és vagyonát a másik kedvéért feláldozni, azért egyik

botrány a másikat éri. „De jaj annak, aki által a botránkozás léssen” és embertársa rovására keresi az önállóságot; tolvaj az és rabló. És ha Istentől való függetlenséget kívánna, akkor gyilkosságot követne el önmagán, a saját életén, minthogy önmaga által élni egyetlen másodpercig sem bírna. **Azért kedves emberek, törekedjete megérteni Istentől, a ti Atyátoktól való függéseteket s a ti gyermeki viszonyotokat, törekedjete azt ismét elnyerni.** Akkor meg fog szünni a ti háborúskodásotok s a ti bajotok és fel fog elöttetek csillámlani egy jötevo világosság: a testvérszeretet világossága a földön!

8.vers. Távolítsd el az okot, hogy ne legyenek következményei.

10.vers. Minden embernek van védangyala, aki őt irányítja, befolyásolja és rendeltetéséhez vezet, anélkül azonban, hogy lenyűgözné az ő szabad akaratát. Mert a szellemek valamennyien egyetemlegesen vannak összekötve és lekötelezve, és sokszor öltenek testet ily céllal. Testvéri szeretet az ő törvényük. Az ember erkölcsi fokozata határozza meg azt a rangot vagy magasságot, melyet az ő védőszelleme elfoglal a tisztaság foklétráján. Azért mondja erre vonatkozólag Krisztus: „Ezeknek a kicsinyeknek (jámbor, egyszerű embereknek) védangyalai mennyországban mindenkor látják az én mennyei Atyámnak orcáját”, ezek mennyei szellemek. Míg ellenben erkölcsileg mélyebben álló emberek védő szellemei lehetnek elhalt családtagok szellemei, akik a tisztaságnak egy bizonyos fokát elérték már. **Senki sincs elhagyatva és védelem nélkül a világon. A testből kivetközött szellemek a mindenségben sincsenek felügyelet és védelem nélkül.** Egyik irányítja és segíti a másikat, valamennyien egymást, és valamennyit Isten. Egyik szolgál a másiknak, valamennyien egymásnak, s az elsőtől az utolsóig Istennek. Isten kormányoz, a gyermekek irányítanak és dolgoznak, minden egyetemleges, minden függ attól az Egytől - Istentől. És Isten megvilágosítja mindnyájukat, szereti mindnyájukat, és kegyelmében részesíti mindnyájukat!

11.vers. Azért kiküldi Ő a maga angyalait, hogy üdvöt hozzanak a boldogtalanoknak. **E célból jelentek meg a patriarchák és a próféták, Mózes és Krisztus, és Krisztus után a mártírok. Most pedig az igazság szelleme,** mely behatol mindenhová és felkeresi mindenütt az elveszettet és törekszik ezt megnyerni s örvend ha megnyerte, és elhozza az Atyának s ők örvendenek a Mennyben. Mert az Atya nem akarja, hogy csak egy is elveszen ezen kicsinyek és gyengék közül. Legyetek azért gyermekek és tanuljatok a ti Atyátoktól, törekedjete magatoknak egymást megnyerni, segítsetek és bocsássatok meg egymásnak. Oszlassatok el mindent ami gonosz, csak a jót kösséte meg mindenütt és erősítséte meg az Atyátoktól való függés kötelékét az imával. Erősítséte azt mindig jobban, hogy őhözvá vonzzon benneteket; mert hiszen Krisztus mondja nektek:

19.vers „Valahol ketten vagy hárman, ilyen földi gyermekek, függőségük megismerése után, egybegyűlnek az én nevemben, hogy kérjenek valamit az Atyától, ott vagyok közöttük”. Igenis, **Krisztus, a Mennyei Atya hűséges gyermeke, támogatja az ő kéréseiket és kieszközli az Atyánál azok teljesítését, mert ő örökölt az Atyától, nemcsak kenyeret és országot, hanem testvéreket is.** S amidőn ezek a kicsinyek őt nevén szólítják és kérnek az övéből, akkor ad nekik, amennyire szükségük van, mert ő az elsőszülött és mint ilyen kapta az Atyától a parancsolatot, hogy karolja fel a legkésőbb szülötteket, irányítsa és vezesse, gyógyítsa és tanítsa őket. Ő ad nekik egy üdvös tant, mondván:

22.vers „Nem mondom neked, hogy hétszer csak, **hanem hetvenhétszer is bocsássatok meg**”. Mért? Mert az, aki megbocsát, nagyobb, mint az, aki bocsánatot nyer, és minél többször és minél többet bocsát meg az ember, annál nagyobb ő. Azért bocsássatok meg igen sokat és igen sokszor, hogy ti apró emberek nagy szellemekké legyetek és elismerésben részesüljete a Mennyben.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

4.vers. „...ATeremtő kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket.” Isten kettős lényeket, duálokat teremtett. Adó és elfogadó szellemeket férfit és nőt egy testben, két lényt egy

fluidban, egy alapon. A szakadás szétrepszttette őket és mindegyikük külön alapra helyezkedett. Ilyképpen törvényes a duál, ellentétes a szakadás. Ezt mondja Krisztus e szavakkal:

8.vers. „Nem úgy volt eleitől fogva”. Férfi asszony nélkül, adó elem elfogadó nélkül nem tökéletes egész, nem képes teremteni (sem nemzeni, sem szülni). Az emberek nagyon mélyen bukott, eredeti minőségükből elfajult szellemek. **A szellemi duálszeretetet érzéki nemi szerelemmé fajult el bennük. Azért kellett kapniuk földi törvényeket, elfajultságuknak megfelelőket, mert a menyieket teljesíteni nem voltak képesek,** amit Krisztus e szavakkal fejez ki: „Mózes a ti szíveteknek keménységeért (bukástok, szellemi elfajultságtok miatt) engedte volt meg néktek, hogy elbocsássátok a ti feleségeiteket”. Nemcsak az a házasságtörő, aki elválík ágy- és asztaltól, hanem aki összekülönbözik szeretetlenségből és türelmetlenségből, az szívében máris megtörte a házasságot, mert az megrontotta az egyetértés alapját. Alap a szellemben beleteremtett lényegtörvény, szakadás a szellem által okozott ellentét. Értsétek meg, óh emberek!

12.vers. Vannak némelyek, akik megértik, mert magasabb vidékekről jöttek ide testet öltetni s onnan hozták magukkal ennek megértését. Némelyek elsajátították annak megértését amazok szavából és tanításából, némelyek pedig saját jámbor, igazságos buzgalmuk útján belülről jutottak annak felfogásához. Épp ezek dolgoztak legerélyesebben, mert nekik sokat kellett megoldaniuk, míg képesek lettek tisztán felfogni saját lényegtörvényük hangját; de nyertek is ám ezek sokat, ez a hang elvezeti őket lényegük Megteremtőjéhez, az ősvilágosságához. minden tudományok ősforrásához!

17.vers. „Nincsen senki jó több az egy Istennél”. Minden teremtett lény tévedhet, tehát nem feltétlenül jó: csak ami megmarad Istenben, az egység őstörvényében, az örökké jó. Így a jó nem önmaga által, hanem Isten által jó.

20.vers. „Mi fogyatkozás vagy on még bennem?” Sejtette tehát, hogy a törvény szoros megtartása mellett is hiányzik benne valami, bukásának tehát tudatával bírt. Midőn azonban meghallotta a Mester szavát: „Add el minden földi javadat és kövess engem”, akkor elszomorodott; ily áldozat meghozatalához nem volt neki ereje. Ő jobban szerette a világot, mint Istent. **A szellemiben való hite nem volt még annyira szilárd, hogy képes lett volna azért feláldozni a földi dolgokat.** Ez biztosabbnak látszott neki, amaz bizonytalannak, mert hitének gyenge világossága még nem világította azt meg neki annyira, hogy képes lett volna azt a maga valóságában felismerni.

24.vers. És Krisztus oly keményen ítélte meg őt, hogy a tanítványok megrémültek és mondák: „Kicsoda üdvözülhet tehát?” Mért ítél Krisztus oly keményen? **Mert az oly akarat, mely a maga erején túl tör, egyúttal góg is, s ezt a törtető gógöt, ezt az öntúlbecsülést, mely mindennek keresztülvitelére képesnek tartja magát.** Azért ítéli el oly szigorúan, mert ez minden megigazulást a saját erejétől vár anélkül, hogy csak eszébe is jutna a lehetőségek forrása, a „kegyelem”, melyre rámutat Krisztus ezen szavaival:

26.vers. „Az embereknel ez lehetetlen, de az Istennél mindennek lehetségesek” t.i. az Ő kegyelme által, mely megadja az embereknek az eszközöket a törvény teljesítéséhez. Isten tudja, hogy a bukott szellemnek nincs meg az ereje ahhoz, hogy egy ily rövid emberéletben, a fenforgó körülmények között szabadulhasson összes, oly mély gyökeret vert ellentétes tulajdonságaitól. **Ad neki tehát több testöltést, különféle helyzetek és körülmények között, melyek előmozdítják az ő haladását,** s így fog az, aki földi javakkal volt megáldva és szívósan ragaszkodott kincseihez - miután a szellemvilágban felismerte és belátta ezen elmuló javaknak hívságát, melyek szellemének haladását akadályozták - hozzájutni oly testöltéshez, mely valami vagyontalan világpolgár rendeltetésével jár. **Az akadály mely szellemét a földhöz az anyagihoz az elmulóhoz vonzotta Isten kegyelméből megszűnik,** és ha ezután felismeri az ily rendeltetés üdvös voltát s nem tekint irigységgel és gyűlölettel a vagyonosokra, hanem felhasználja a szellemére nézve annyira kedvező alkalmat, mely őt a mulandó fölé emeli. Akkor az ő földi életének nagy hasznát fogja venni s ő ily módon megtisztulva nem fog

többé a próbák ezen világára szorulni. Csak ezen és hasonló módon kaphat segílyt a gyenge szellem, ez a segíly pedig csak Isten jóságos kezében van. Mert Ő küldi a szellemeket életbe és halálba, haladásuk végett, az Ő szeretete és bölcsessége szerint.

27.vers. „Mint léssen azért dolgunk?” így szól az Ó-szövetség,- mely a szoros törvénybetöltésnek keresi a jutalmát - az Újhoz. És Krisztus megmondja a **28. versben**, hogy az apostolszerű példa követésének mi a jutalma. A **29. versben** pedig megmondja, hogy milyen viszonzásban részesül az, **aki nem számít semmiféle jutalomra, aki a jót tisztán a jóért cselekszi, aki mindent még ami neki legkedvesebb is, áldozatul hoz felebarátai megváltása érdekében hasonlóan Krisztushoz**, a lemondás mesteréhez. Kijelenti, hogy mi vár a szeretetnek ily tanítványára, mondván: „Örököstársa léssen az én örömeimnek”. A Krisztus követésének jutalma a hivatal. A szeretet pedig, mely odaad mindent, és nem vár érte semmit, maga után vonja a gyermekállapotot, a **gyermek pedig nem zsoldosként nyeri jutalmát, hanem örökölni fog örökké**. Innen van, hogy sokan, akik elsősorban hivatalt és uralmat keresnek, az utolsó örökösök lesznek, míg ellenben azok, akik teljes alázatossággal csak az Atya szeretetét keresik, az első örökösök lesznek. Mert a hú gyermekek mindenre nézve közösségekben vannak az Atyával.

HUSZADIK FEJEZET

16.vers. „Sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak”, mondja Krisztus, és szemlélteti ezt a mondását egy képben, az **1-15. versben**. Mit akar Ő mondani ezen képpel? Miképpen akarja ezzel magyarázni az Ő beszédét? Íme, hallgassátok! Krisztus sohasem szólott egyoldalúan, így ennek a képnek is két oldala van, egy általános és egy különös. „S amidőn Isten a szellemek megteremtése utáni reggel kiméne”, hogy szétküldje őket arra a munkára, melyre őket teremtette, akkor rámutatva a „Három” őstörvényére, szóla hozzájuk imígyen: „Lám, én teremtetem számotokra az élethez szükséges erőket és anyagokat. **Menjetek tehát és dolgozzatok azokban az én parancsolatom szerint és tökéletesedjete** a ti munkátok által a „kettő” törvénye (a lényegtörvény) szerint. És ha törvényesen betöltitek (a ti törvényes teremtéseitekkel kitöltitek) a kört az egyestől a hármasig, úgy ti lesztek birtokosai és haszonélvezői ezen körbetöltés által létrejött teremtéseknek” (Ez az elsödszellemlnek garasa, díja.)¹⁰ „És ők megszerzödtek (megegyeztek) az Atyával” arra nézve, hogy ezen díjért **követik az Ő törvényét s elmenének és teremtenek pompásat Isten szemeláttára**. És minden oly szép volt, oly kellemesen csengő, oly összhangzatos ebben a körben. S íme ki hinné, némelyek közülük büszkék lettek az ő teremtéseikre, gögösek az ő tudásuk által, hivalkodva az ő erejükkel, nem engedelmeskedtek az isteni törvénynek. Ellene működtek a körforgásnak¹¹, megzavarták az összhangot, kiléptek a Kettő (a dualizmus) törvényéből. **Őnállóak és függetlenek akartak lenni, ezáltal összevisszaságot idéztek elő s így nem voltak képesek teremteni**, ebben a hamis helyzetben magukat fenntartani. Kiváltak a munkából, s álltak tétlenül a teremtés nagy mindenségében, és szükségét szenvedve lesték az eseményeket. **„És három órakor kiméne az Úr” és hirdeté a kegyelem igéjét**, melynek neve: az ellentétnek berekesztése a természettörvénybe”. Ez az új kegyelemtörvény munkára utalta őket, mellyel követni tartoztak a törvényes rotációt (forgást), jóvátenni a szakadást, s az Úr monda nekik: „Ami igaz, néktek megadom”. Nem határozta meg a díjat, hanem a maga kegyelmét helyezte nekik kilátásba, hogy ami neki igaznak fog látszani. Azért az ellentétnek a természettörvénybe való berekesztése Isten kegyelme, mely nélkül a bukott szellem nem képes betölteni a törvényt. Minthogy az ő akarata ellentétes lett és nem találja meg önmagában azt az erőt, mely a törvény jóakarátú követéséhez szükséges, azért kellett őt a kényszer erejével ható természettörvényhez kötni. Azaz kényszerhelyzetbe hozni, hogy képes legyen jóvátenni a szakadást és bukásából felemelkedni. **„És Ő kiméne hat órakor”, amidőn a zűrzavar megszűnt s a bukott szellemek**

¹⁰ A teremtésre vonatkozó számtörvények értelmezését részletesen a „Szellem, erő, anyag” c alapmű tartalmazza

¹¹ =rotáció, törvényes fejlődés

közül sokan bűnbánólag haladtak a törvény útján, és ismét talált némelyeket, akik nem adták fel az ellentétes mozgalmat s akiket konokságuknál fogva az uralkodó természettörvény a második napkörből (a paradicsomból) is kirekesztett. Munkára hívja vala ezeket is és kegyelmének ígéretével kiküldé őket még messzebb, más szőlőhegyre, a bolygók megépítéséhez s ennek a hívásnak neve: „a kirekesztettek kiengesztelő továbbképződése”. Hogy pedig egység legyen a munkában, azért a mindenség különféle világépítésein (szántóin) dolgozó szellemcsoportokat egymással viszonylatba kellett hozni. „És kiméne az Úr kilenc órákor” és küld vala új munkásokat, az embrió-szellemeket a munkatelepekre, hogy segítsenek a kint levőknek. „És tizenegy órákor ismét kiméne” és látja vala, hogy ezen legifjabb segédmunkások közül is ott álltak többen tétlenül, akik követték az ellentétes mozgalmat, törvényes rendeltetésükből kitértek és most hajléktalanul és elárvultan vártak valami rendeltetést. És az Úr elhívá ezeket is, s ennek a hívásnak neve: „A zűrzavarból (chaos) való háromszoros kibontakozás”. S elküldé őket az alvilágokon való testöltésekbe s ad vala nekik rendeltetéseket, melyek ott lesznek teljesítendőek és megvigasztalá őket kegyelmének reményével és jövőendő megváltásuk Ígéretével. S ők valamennyien dolgoznak bukásuk jóvátételén, keresztyülménvén a vezeklő állomásokon, a mély-érzékítő a fél-érzékítőhöz, hogy azután ily módon átszellemülve az Atyával való egygyélevés felé törekedjenek. **Ez a duálegyesülés képezi a bukott szellemek „evangéliumi garasát”, melyet naponkint (a paradicsomba való belépés által) elnyernek.** De ezen kikötött díj után ki kell küzdeniük még valamit, az Atyával való egygyélevést, melyet elértek a Messiások. S ezek, akik megteremtetésük reggelétől fogva dolgoztak (a hű embrió-szellemek), de a Messiásokkal való egygyélevést még el nem érték, és még a paradicsomokban tartózkodnak, melyeket a kegyelmi eszközök segítségével még a legutolsóknak is el kell érniük. Ezek azok, akik a szellemek Urához így szólnak: „Mért nem kapunk mi többet, akik pedig reggeltől fogva teljesítettük a törvényt”? És az Úr válaszok nekik: „Vajon nem tudjátok-e, hogy a törvény megnőtt, s az én kegyelmem által tágult, hogy azok is eleget tehessenek neki, akik a ti munkálkodásotok idején aludtak (a fluidokban megdermedve feküdtek). Ezek pedig abban a kevés órában, miután megismerésre ébredtek, több és nehezebb munkát végeztek, mint ti az egész napon át; mert ti mint szabad szellemek dolgoztatok erőben és világosságban, **ők ellenben súlyos testi bilincsekkel sűrű anyagi világokon és légkörökben, erőtlenességgel és sötétséggel küzdve. Azért adom nekik azt, ami nekem igaznak látszik: az én kegyelmemet!** Hiszen ti folyton birtokában vagytok annak, amit nektek haszonélvezetül adtam (a ti paradicsomaitoknak), de ezek se legyenek rosszabb helyzetben, mert ők sokat koplaltak és sokat szenvedtek s az én kegyelmem segítségével kiérdemelték ezt a díjat¹². Ti nem egyesülhettek az én szeretetemben azok nélkül, mert minden énbőlőlem származott s énbennem kell mindennek megint egyesülnie. És ha így beszéltek, akkor az én szeretettörvényemet csak félig teljesítettétek, hátra van még a másik fele, gyakorolni a testvérek iránti szeretetet, magatokat értük feláldozni! A kiengesztelő áldozat-törvényben ti valamennyien egyetemlegesen vagytok lekötöztetve arra, hogy egymást támogassátok, segítsétek, kiegészítsétek, mígnem valamennyien egyek, az én fiam, lettetek és az én erőmben mozogtok”. **„Ha tehát ezt akarjátok, akkor nem szabad kímélnetek semmiféle áldozatot, melynek árán bukott testvéreiteket megválthatjátok és megtisztultan nekem elhozzátok.** Ők vannak hivatva bizonyosságot tenni felőletek, hogy velük szemben teljesítettétek az én kegyelmemet, s akkor lesztek csak ti is teljesek énbennem. Azért lesznek az utolsók elsőkké, mert nekik kell bizonyosságot szolgáltatniuk az első teljesítéséről, hogy ily módon mindenütt nyilvánvaló legyen az én kegyelmem”. Ez annak a képnek általános oldala. **A földi szellemek, vagyis emberek kis csoportjára vonatkozó különös oldalának** pedig következő a magyarázata: Midőn a föld elérte kialakulását s alkalmas volt emberek elszállásolására, akkor **megengedte Isten, hogy a föld körében dolgozó szellemek rajta testet öltsenek azon célból, hogy az anyag segítségével haladjanak az**

¹² A paradicsomi bűnbeesés és vezeklés és isteni helyreállítás művének kozmikus vázlatát látjuk itt leírva, mely részletesen a „Szellem, erő, anyag c. könyvben található.

állatemberből az észemberhez és megtalálják a látható természetben a Teremtő nyomát, és felismerjék és becsülni tanulják az Ő jóságát. És szóla „három” órakor, amidőn az ember képes volt már szellemet elgondolni, **Ábrahám szája által s elküldé az embereket az Istenben való hit szőlőjébe**, és megegyezett vele és létesítette a körülmetélésnek szövetségét, a hitszövetséget, mint a hit által való megigazulás jelét és megígérte neki díj képpen örök birtokul Kánaán országát. És hat órakor **szólt Isten Mózes szája által s elküldé az embereket a parancsolat szőlőjébe és megkötötte vele a munkaszövetséget**, annak jeléül, hogy cselekedetei által igazul meg az ember, és **megígérte nekik a Messiást**. S azután eljött **Keresztelő János és megpecsételte az ószövetséget**, rámutatván ujjával az ígéret beteljesülésére, Krisztusra, a Messiásra. És **szót Isten kilenc órakor Jézus szája által s elküldé az embereket a vezeklés szőlőjébe**, mondván: „Vezekeljétek, elközelített a mennyeknek országa”, s alkotott az emberekkel Krisztus áldozata által, mely minden állati áldozatot megszüntetett, **egy újabb szövetséget, a kegyelemszövetséget**, és tesz vala nekik ismét ígéretet arra nézve, hogy ez a szövetség a szellem által fog betölteni. **S íme, ez az Ígéret beteljesült és a szellem megjelent!** És általa szól Isten az emberekhez most, a tizenegyedik órában sok médium szájával, mindenféle nyelven és mindenféle jelek által s elküldi őket a Jézus Krisztus evangéliuma beteljesülésének szőlőjébe, mondván: **„Meg akarom adni nektek Krisztus által azt, ami igaz. Fel akarlak szabadítani benneteket az anyag alól** a szellem feltámadása (a halálból való feltámadás) végett, ha hisztek a szellemben”. S íme, sokan voltak Ábrahám idejében, akik vesződtek az egy Istenben való hit szőlőjében, de nem voltak képesek felfogni ezt az egységet és hit tekintetében üresek maradtak. És sokan voltak Mózes idejében, akik vesződtek a parancsolat szőlőjében és nem voltak képesek megtalálni a megváltás reményét és reménytelenek maradtak. És sokan valának Krisztus idejében, akik vesződtek a vezeklés szőlőjében és nem voltak képesek felfogni az Isten szeretetének kegyelmét, mely közöttük működött és maradtak megátalkodottak és szeretetlenek. **És sokan lesznek az evangéliumnak a spiritizmus által való beteljesülése idején értelem és tudományosság tekintetében kiváló emberek, akik nem fogják a szellemet megismerni és szellemtelenek fognak maradni.** Ellenben sok egyszerű és jelentéktelen ember fogja őt megismerni s ezek a tudósokat és jelentékenyeket túl fogják szárnyalni, mert hivatva sokan vannak hitre, reményre, szeretetre. De kiválasztva a hitnek, a cselekedeteknek és a kegyelemnek komoly gyümölcseihez még kevesen lettek, mert óriási még a vakok, süketek és a megátalkodottak serege. „Óh, bár csak látnának szemikkel, hallanának füleikkel, értenének szíveikkel, hogy segíthetnék rajtok!” mondja az eggyélett szellem, Krisztus.

18.vers. S amidőn elvégezte vala ezt a hasonlatot, akkor azonnal szólott a kiengesztelés áldozatáról, melyet Ő fog hozni a régi törvény betöltése végett, és az Újszövetség életbe léptetéséről az Ő dicsőséges feltámadása által (halálból, vagyis az összes testet öltésekből a szabad szellemi létre való feltámadás által), ami az emberek „garasát” (díját) képezi.

20.vers. Ketten pedig a tanítványok közül egy kéréssel fordultak a Mesterhez, nem értvén meg, hogy a felelet már benne foglaltatott a Mester hasonlatában. A jó Mester azonban nem akarván őket helytelen nézeteik tekintetében felvilágosítás nélkül hagyni kérdezte őket:

22.vers. „Vajon képesek vagytok-e betölteni az Újszövetséget?” S ők felelének: „Igenis, Uram!”

23.vers. Erre Krisztus magyarázta nekik: „Betölteni kötelesek vagytok, mert e célra lettetek kiválasztva, de díjatok megállapítása az Atyára tartozik, Akivel kegyelemre szerződtek”. Árassátok el a világot az evangéliummal, és ha ezt akarjátok, akkor fel kell magatokat áldoznotok. **Nem szabad, hogy uralkodjatok, hanem hogy szolgáljatok.** El kell tűrnötök a világot és szolgálni tartoztok egyik a másíknak és valamennyien valamennyinek s ezáltal Egynek, a ti Atyátoknak. **Épp úgy, mint ahogyan megjelentem én, tűrni és szolgálni Istennek, a világnak és nektek s adom oda életemet sokak megváltásáért, akik hisznek az én életemben, az én feltámadásomban és szeretnek engem”.**

30.vers. A vakok (laikusok) kiáltották: „Te Dávid fia”, te Isten Messiása! **A látók (tanítók) pedig nem bírták őt megismerni és ördögnek tartották!** Így van most is az evangéliumnak a spiritizmus által való beteljesülése idejében, amikor a szellem elárasztja a világot és mégis olyan sokan vannak a szellemtelenek. Oh jóságos Megváltó, könyörülj rajtuk és nyisd ki az ő szemeiket!

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

10.vers. „**Kicsoda ez, akit üdvözölnek hozsannával?**” Ez az, aki megsegít és megvált az ember-igából a szellemi szabadságra. Ő a vakoknak felnyitotta szemeiket és megmutatta nekik a szellemet a betűben. A süketeknek megnyitotta füleiket és képesítette őket arra, hogy meghallják saját lényegtörvényük hangját; a bénákat járásra képesítette s elvezette őket a haladáshoz, a belpoklosokat megtisztította s az erény felé terelte. A halottakat szellemi életre ébresztette, a szegényeknek hirdette a mennyországról szóló evangéliumot és gazdagította őket mennyei tudománnyal! **És Jeruzsálem, az értelmiségnek és Istenről szóló tudományosságunk tűzhelye nem ismerte őt s nem értette meg, miként lehet egy ily látszólag alacsony tiszteletben részesíteni.** Miként lehet a kiválasztott nép annyira elvakítva, hogy ily dísztelen alaknak Istent megillető módon hódoljon. Nem tudta, hogy nem a nép kiáltotta: „Üdv neki, Dávid fiának! Üdv nekünk Ő általa, az Isten Messiása által!”, hanem, hogy megnyilatkozott ebben a népben a szellem, a lényegtörvény, a haladás, az erény, az élet, a mennyei tudomány, melyeket ez a segítő ébresztett fel benne!

12.vers. S amidőn odaért a templomhoz, hogy felkeltse a sötétségnek ott lakó szellemét, akkor az el volt reteszelve s előtornácaiban a sötétség alakjai végezték az ő üzelmeiket. És „a felvilágosodás szelleme” nem volt képes átlépni a küszöbön mindaddig, amíg Krisztus, ezen szellem hordozója, el nem úzte az éjszakának árnyékait s utat nem tört az igazság világosságának, hogy ez belevehessen egy sugarat, mely villámhoz hasonlóan keresztülcikázta ezt az éjszakát.

15.vers. **Ekkor eljöttek hozzá „a sötétség szellemének” szolgálói és felszólították őt,** hogy utasítsa rendre a népet, mely hálával és ujjongva fogadta a sugarakat, melyek ebből a világosságból az ő kedélyébe hatoltak. S ő válaszolt nekik a zsoldáros szavaival, mintha mondani akarná: „Nem látjátok-e, hogy ezek apró gyermekek, tanulatlan emberek, akik nem az emberi ész által, hanem saját lényegtörvényük által szólnak ilyeneket. A test nem tud arról, amit a szellem szól, neki abban nincs része. **De ki tudná a szellemnek parancsolni, hogy hallgasson, amidőn Isten erejében mozog?** Hiszen ő az élet kedvéért lett teremtve és megnyilatkozik ébredésekor s elkiáltja, miként minden emberfia: „Atya, Hozsánna!” **És hát nem éppen így van ma, amidőn a spiritizmus Krisztus szellemében vonul be a hitetlenségnek és a tévhitnek, a bűnnek és a romlottságnak világába. A divatos egyház és tudomány templomába, melyeknek képviselői és hívei őt nem ismerik és csodálkoznak azon, hogy miként képes a keresztény civilizáció ily divatját múlt, ósdi jelenséget ilyképpen üdvözölni: „Segíts meg bennünket! (Hozsánna), szabadíts fel és ments meg minket az új, hamis Istentől (és a hamis tudománytól) s add nekünk a mi régi Istenségünk, az egyetlent, az igazat, akit annyira modernizáltak és civilizáltak, hogy már rá sem ismerünk. Segíts meg és vezess vissza bennünket a régi igazsághoz, melyet az új hazugságok tömkelegében már meg sem tudunk találni, s add vissza nekünk a mi régi emberi jogunkat, melyet a régi Istentől nyertünk, melynek az úton-útfélen burjánzó jogtalanság mellett részeseivé nem lehetünk. Szabadíts meg bennünket a divatos gonosztól!”** **És a spiritizmus felemeli fejét és suhintva az igazság ostorát, megtisztítja az egyházat a hazugságtól és az üzérkedéstől: és megmutatja az igazi tudománynak az ezen szentélybe vezető utat azon művekben, melyeket cselekszik.** Meggyógyítja a testet és a lelket, tanítván és bizonyítván, hogy a szellem az élet és képviseli az okot, a test pedig csak eszköz és képezi a következményt. És megmutatja az embereknek az ő valódi rendeltetésüket, létezésüket és felelőségüket példák által, melyeket a szellemek nyilat-

kozatai tárnak fel, akik mint emberek éltek vala itt a földön. És az emberek közül sokan megismerik és megértik a szellemet, mely szól hozzájuk, és felkiáltanak: „Dicsértessék a szellem, aki íme, eljő az Úr nevében és betölti az evangélium ígérését”. És találnak vigaszt és bölcsességet és megtérnek és megtanulnak imádkozni és gondolkozni, és találnak erőt az erény gyakorlásához, Isten bölcsességének megértéséhez. **És Róma, az újdivatú keresztény egyház régi anyja, a modern materializmus szülője, megfenyegeti a szellemet s odakiáltja neki: „Hallgass és némulj meg!** És íme, az átok nem használ semmit, a szellem folyton elevenebb lesz s az emberek az ő életéből szívnek hitet, szellemtudományt és lelki erőt, és az ősrégi lassankint ismét divattá lesz. Vajon minő tanulságot merítsen az emberi nemzedék ebből a jelenségből? Minden egyes ember űzze el a sötétség szellemét, mely elhomályosítja az ő megismerését, hogy behatolhassanak a spiritizmus fénysugarai az ő lényébe s ezt megvilágítsák és megmelegítsék, nehogy fennakadást szenvedjen az ő szellemi művelődése. Szelleme fejlődhessék és tovább képződhessék a végtelenségben a teljes szabadságig, és csecsemőként szívjon magába az ősvilágosság emlőiből igazságot, jogot és világosságot!

19.vers. A fügefa képe pedig megtanítja az embereket arra, hogy ki kell gyomlálniuk magukból azt, ami külsőleg annyira elhatalmasodik vak levelek és virágok alakjában. Belsőleg azonban nem tartalmaz semmit, ami a közjó érdekében élvezhető volna. **Hogy kiirtsanak magukból mindennemű fukarságot és önzést, mely mindent csak magának tart meg, és mit sem ad belőle testvéreinek, hogy ezek erősödhessenek az ő gyümölcseitől.** Hogy kiirtsanak magukból minden türelmetlenséget, mely nem képes elviselni a vezeklés terhét és a világ igényeit! És ti is, ti eszközei a szellemnek, halljátok és jegyezzétek meg ezt magatoknak, nehogy elrejtsetek a ti adományaitok gyümölcseit. Nehogy vonakodjatok azokat élvezés céljából rendelkezésére bocsátani a világnak szellemének táplálása végett, abban a véleményben, hogy a világ nektek nem hisz, benneteket nem dicsér, műveiteket nem becsüli, benneteket kigúnyol, megrágalmaz, üldöz. **Ne higgyétek, hogy ezeket az adományokat magatok részére, a magatok meggyőzése és táplálása céljából kaptátok.** Ti sem vagytok több a mezei fűnél, az útszéli fánál, melyeket nőni hagy az Isten az emberek hasznára. És hát nem-e taposák el az emberek a fűvet és nem-e dobálják meg kövekkel a fát? És a fű eltűri ezt és Isten erejéből ismét kinő, és a fa nem morog, és tűri, hogy leverjék a gyümölcsét isteni erő pedig meggyógyítja az ő sebeit, úgy hogy ismét hoz újabb gyümölcsöt! Ekképpen tűrjétek el ti is az emberek durvaságát, és ne higgyétek, hogy ők nem becsülik a ti gyümölcseiteket, hiszen épp e gyümölcsökért ütnek benneteket. **Ne higgyétek, hogy nem vagytok képesek őket meggyőzni, hisz éppen azért taposnak rajtatok, hogy megismerhessék annak a talajnak a minőségét, amelyen ti nőttök.** Nem egyformák az emberek. Az egyik megtalálja Istent már a legkisebbikben is, a másik pedig meg nem találja a legnagyobbikban sem. Azért ti, akik már megtaláltátok Őt, könyörögjétek az emberek megvilágításáért Hozzá, a minden dolgok adományozójához. És ha megteszitek ezt bizalommal az Ő mindenhatóságához, akkor teljesíteni fogja Ő a ti önzetlen kéréseteket s általatok fogja eszközölni azoknak megvilágítását, akik méltókká lettek a világosságra. És ha lábbal taposnak is rajtatok, mint a mezei fűvön, és ha sebeket ejtenek is rajtatok, mint az útszéli fán, azért ti mégsem fogtok megszűnni, növekedni és gyümölcsöket hozni. Meg fogjátok szégyeníteni ellenségeiteket, akik meg fognak győződni arról, hogy ők nem képesek parancsolni azoknak az erőknek, melyek tibennetek működnek az ő javukra.

23.vers. „Micsoda méltósággal cselekszed ezeket s ki adta néked a méltóságot?” Így vonják kérdőre a szabadalmazott rendek a lángelmét, azért, hogy Őt megzavarják. És ha ez a lángelme nekik egyenesen válaszolna, akkor azt mondanák, hogy eszét vesztette, vagy pedig törvénysértéssel, vagy káromkodással vádolnák, s ehhez képest bánnának vele vagy büntetnék őt. **A lángelme azonban, éppen, mert lángelme, nem válaszol nekik egyenesen s így szól hozzájuk: Lássatok, halljatok, kapjatok; vizsgáljatok, ítéljétek, következtessetek. És ha az első háromnak elvégzése után a másik hárommal mégsem bírtok, akkor nem ér a ti**

szabadalmatok semmit, és megszegyenítve álltok majd minden gondolkozó előtt, akit pedig ti akartok megvizsgálni! Ami valamikor időszerű és szükséges volt, az most már túlélte magát és megszűnt szükségyszerűség és hatalom lenni. A föld a gondolkodási szabadság fokozatába lépett és csak **azt fogja elismerni bölcsnek, aki az általános gondolkozáson felül gondolkodik, aki annak termékeinél magasabbakat termel. És a szellem az, aki gondolkodik és meggondol, nem pedig a szabadsalom!** A szabadsalom iránti előítélet kivezőfélben van, mert ez mesterséges eredmény, melynek önálló élete nincs, mely csak akkor él, ha megtűri őt az általános gondolkodás. Csak akkor mozdul meg és terpeszkedik szélesre, ha olyan kérdést intéznek hozzá, mely kérdésessé teszi a szabadalmat. **Akkor tombol és szószokol és irkál jegyzékeket és sylabusokat és rendkívülieket és kánonokat és ediktumokat és feddéseket.** Azt hiszi, hogy ezzel a zsvajjal képes elcsitítani és megbénítani a gondolkodási szabadságot! De a „szabad gondolkodás” szelleme azt kérdezi: „Ugyan hát képes volna a halott megsemmisíteni az elevent?” S ezzel elfordul ettől a halottól, otthagyja azt fekve, maga pedig növekedik ettől a trágyától.

42.vers. Mert igazság ez: „Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje. Az Úrtól, aki a világ sorsát intézi, lett ez, és csodálatos dolog mielőttünk”. Amit leginkább elnyomtak s amiről azt hitték, hogy csaknem egészen el van fojtva, az, mielőtt még arra csak gondolni lehetett, megérkezett hatalmasan előre törtetve és letaposta a maga elnyomóit és boldogította a világot saját hasznával. Amit bebörtönöztek kiéheztettek és elátkoztak, amit legyilkoltak és elégettek s aminek a hamuját a tengerbe szórták, **az százszorosán lépett fel újból és széttörte a börtönöket a gyilkoló fegyvereket a kínzó eszközöket a máglyákat.** Az átoknak fejébe nyomta a bohóc-sipkát - és most a világ nevet rajta s a tenger visszaadja azokat a hamvakat, és a halottak feltámadnak, beszélnek és megmondják, hogy a lángelme (a szellem) halhatatlan, hogy azt nem lehet sem elnyomni, sem elszónokolni, sem elfirkálni, mert ez azért lett teremtve, hogy növekedjék és fejlődjék a saját üldözőinek sírhalmain és meghozza az örök élet gyümölcseit.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Igen, igen, sok szolga lett kiküldve, körüljárják ezek az egész földtekét, behatolnak minden népbe, minden családba s elhívják a vendégeket a lakodalomba. Mert minden le lett már ölvé s elkészítve **Ábrahám, Mózes, a próféták, Krisztus, az apostolok és a vértanúk által. És a meghívottak, zsidók és keresztények egyaránt, egyik ezt mondja, a másik am azt, és mindegyik jár a maga útján.** Nem azon az úton, melyet amazok megkészítettek, nem a hitnek, a törvénynek, a megtérésnek, a vezeklésnek, a kegyelemnek, az istenfélelemnek; hanem a **hitetlenségnek, az ellentétnek, a lázadásnak, a megátalkodottságnak, a bukásnak, a bűnnek, a káromlásnak útján.** Nem akarnak tudni semmit a mennyei üdvösséghez, a szabad szellemi léthez való meghívásról, hanem keresik a maguk üdvösségét egyedül és kizárólag a földön, földi javakban, a maguk szabadságát, pedig Istentől való függetlenségükben és az ember önrendelkezésében. Kigúnyolják és üldözik az Isten szolgáit (a szellemeket és a médiumokat) s íme üldözésük közben beleesnek a saját zavarai gödrébe, s ebben megrekednek és nem bírnak belőle kiszabadulni! A pogányok és a vadak pedig, a sárgák és a feketék, követik a szellemek hívását, és hisznek Istenben és a halhatatlanságban, jó, igazságos emberekké és törvényes szellemekké lesznek, megváltatnak a halálból és testöltésből s eljönnek a lakomához (egyesülés, duálegység) a tiszta szellemek birodalmába (az embriószellemek paradicsomaiba vagy szülőhelyeire).

S egy, aki azt hitte, hogy neki kizárólagos szabadalma van ezen ország bírására, eljött hívatlanul hivatali ruhájában, oldalán az aranykulccsal. Azt mondta, hogy ő a király kamarása, aki hívatlanul bármikor beléphet, s odaült a király széke mellé a legelső helyre. S amint belépett a király, végignézett a vendégeken és meglátta a szabadalmazottat egé-

szén fent ülni hivatali ruhájában, mely tündökölt hét színben: az engedetlenségnek, a gőgnek, a gyűlöletnek, a háborúnak, a büntetésnek, a bujálkodásnak, a halálnak színeiben, és szólt hozzá. Barátom, hogyan jöttél te ide, az engedelmességnek, az alázatosságnak, a szeretetnek, a békének, a könyörületességnek, a szűzies szellemi házasságnak és az örök életnek birodalmába mikor pedig nem is viseled az ártatlanságnak és a tisztaságnak ruháját? Vajon nem tudod-e, hogyan kell itt megjelenni? S az dadogott és nem tudott valami helyes választ adni, hivatkozott a maga szabadalmára, szövetségre és áldozatra. És szól a birodalom Ura: „Én atyja vagyok sok gyermeknek, de nem tudok arról, mintha egyiknek a másik fölött valami különös szabadalom útján előnyt adtam volna. **Én valamennyit egyenlőnek teremttem, egyenlő tulajdonságokkal ruháztam fel, egyenlő jogokban, egyenlő kötelességekben, egyenlő szeretetben részesítettem;** amit te magad külön magadhoz kapartál, azt én a magaménak el nem ismerem, annak az értéke itt az én országomban ismeretlen. Teljes tudatában vagyok az én szövetségemnek és a meghozott áldozatnak, de kérdés, hogy te mind a kettőt teljesítetted-e?” Erre az elnémult — és megragadta őt egy erő, a hasonlók vonzásának ereje és visszaveté őt az élet országából a halál országába. S midőn itt feltámadt, borzasztó átokra fakadt s ez az átok megijesztette országának összes gyermekeit és sokat közülük kiűzött a házból. És nagy része a háznak áll elhagyottan, és bevonult abba a sötétség és lakják a baglyok. S ott, ahol senki sem gondolta volna, felkél a nap, dereng a hajnal, a szellemi világosság nappala!

15.vers. És a sötétség barátai, látva e napnak elérkezését, összedugják fejeiket és tanácskoznak, hogy miképpen lehetne ezt a világosságot elhomályosítani álhittel és álszenteskedéssel, áltudománnyal és álbirtokkal, de nem tudnak egymással megegyezni. Az áltudomány támadja az álhitet, s az álszenteskedés el akarja nyelni az álbirtokot; és mialatt ők egymással hadakoznak, világos nappal lett. A szabadság, igazságosság és erény napja kibocsátja sugarait, és megvilágít mindenkit s megadja mindenkinek a magáét, amire szüksége van az élethez, a szellemnek úgy, mint a testnek s egybeolvaszt vallást és tudományt. És a sötétség barátai elbáméskodnak ennek a napnak az erején és felkeresik az árnyékok!

28. Vers. „Melyiknek lesz a felesége a hét közül?”

29. Vers. „Tévelyegtek”, monda Krisztus, ha az anyag feltámadásáról szóltok. Az anyag holt, ha nem élteti és mozgatja azt a szellem; ez annál ki - és bejár és fejleszti azt s ebben a fejlesztésben találja meg a maga továbbképződését számtalan formában és nemzedékben. A szellem sokszor megy át a halálba s ugyanannyiszor abból fel is támad újból az életre, a maga tisztulásának szükségéhez képest. De ha teljesen megtisztult s az időbeli életre már nincs szüksége, akkor éli az örök életet, felülemelkedve anyagon, formán, halálon és időn, időtlen vagy örök, mint szabad szellem. Mint ilyennek pedig nincs neve, nem vesz feleséget és nem adatik házasságra emberi fogalmak szerint, hanem mint angyal fog haladni szabadon az összes angyalokkal, az összes szellemekkel, az összellemmel való eggyélevés felé.

32.vers. Isten, az összellelem, Atyja az összes szellemeknek, az Ő részére élnek ők valamennyien, mert Belőle, az örök életből lettek, és Reá nézve meg nem halhatnak, habár gyakran öltöttek anyagi testet és meghaltak önmaguk részére bűneik miatt. De ne felejtsetek, hogy ők valamennyien egyetemlegesen vannak összekötve a mennyei testvérszeretet köteléke által, és akárhányszor szakadjanak is el egymástól a testöltéseken keresztül tett zarándokutjajakon, mint szellemek újból találkoznak - mint barátok és ellenségek, örömré és bánatra, jutalomra és büntetésre! Nem rettenetes ez arra nézve, aki azt hitte, hogy a test halálával meghalt minden gonoszság?!

37.vers. „Szeressed a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és szeressed felebarátodat, mint tenmagadat”. **Ezt a parancsolatot tartásatok meg, minden mást, mint emberi parancsolatot égessetek el!** Ha pedig tudni akarod, hogy ki a te felebarátod, akkor tekintsd az összes embereket, bármily színhez, fajhoz, felekezethez, társa-

dalmi osztályhoz tartozzanak, bárminő tulajdonságokkal bírjanak ők valamennyien a te testvéreid, vezeklő szellemek, úgy, mint te!

45.vers. „Ha azért Dávid, a nagy király, nevezi őt Urának, mi módon fia?” Nem mondja meg világosan Dávid, a nagy látnok, hogy Krisztus a királyok királya, a világ Messiása? Avagy Dávid hazug volt? Keresd meg Őt, Izrael. Az ő ígéretében, mely most teljesül be, a spiritizmusban meg fogod Őt találni! Ismerd meg Őt, te emberiség, a szellem bizonyosságot tesz róla mindenütt! Az Ő országa ugyan nem e világból való, de sátrát itt ütötte fel és meglátogatta az embereket, (mindenféle kísértések által), követel elismerést hitben, hódolatot tettekben és nem fukarkodik kegyelmével azoknál, akik őt szeretik!

HUSZONHARMADIK FEJEZET

2-7.vers. „Írástudók és farizeusok, vének és atyák” alatt egyáltalában azokat a személyeket kell értenetek, akik kormányozzák az emberiséget, akik egyházi és világi törvényeket alkotnak, magyaráznak és végrehajtanak. Az egyházi az állami és közösségi szervezetet kezelik, az emberiség szellemi és anyagi haladását befolyásolják, szabályozzák, és hivatalosan megállapítani törekszenek, szóval akik előírják az embernek, hogy milyen legyen. Ők mindenütt fent ülnek, s az ő tetteiket hirdetik a nyilvános lapok, azért arra törekszenek, hogy azok külsőleg tetszetős alakkal bírjanak, vagy legalább tetszetős alakban közöltesenek. Szeretik, ha nem a nevükön szólítják őket, hanem a címükön, s éppenséggel nem ellenzik, ha ezt valamivel magasabb fokozatúnak tüntetik fel. Miképpen tetteik legtöbbje csak külső hatásra van számítva, épp úgy van az általuk alkotott törvényekkel is: külsőleg jóknak látszanak azok, gyakorlatban azonban többnyire keresztülvihetetlenek. Külsőleg igazságosoknak látszanak, ez az igazságosság azonban ritkán jut végrehajtáshoz. Szóval minden, amit tesznek-vesznek, olyan, hogy azt külsőleg gáncsolni alig lehet, belsőleg azonban igazságtalan és fájdalmas! S ez az, amitől Krisztus óvja nemcsak tanítványainak kis körét, hanem ennek útján az összes embereket, hogy ne legyenek ilyenek, mert:

8.vers. „Egy - úgymond a ti Mesteretek Krisztus, ti pedig valamennyien testvérek vagytok”. Ő adta nektek a parancsolatot az evangéliumban s az igazi példát az Ő életével. Ő magyarázza azt nektek most a szellem által és magyarázza minden hívő léleknek a maga lényegtörvényének (lelkiismeretének) hangja által. **Ő volt a legelső példa, utána jöttek az apostolok s az összes jámbor**, isteni szellemmel megáldott emberek egészen napjainkig. Kövessétek ezeket és cselekedjétek ugyanazt!

9.vers. „És senkit a földön Atyának ne nevezetek, mert egy a ti Atyátok, aki mennyben vagyon” Isten, teremtője az összes szellemeknek, akikből lesznek az emberek, Őbenne ti mindnyájan testvérek vagytok.

10.vers. Keressétek **haladásotokat szolgáló felvilágosodást és tudományt az ősvilágosságban, Atyátok bölcsességében**, Aki hozzátok juttatja azt Jézus által és a tiszta szellemek, a ti testvéreitek által, akik szolgálnak Neki és nektek. Mert ők szelídek és alázatos szívűek, ezt bizonyítja a velük való közlekedés¹³. Ezek **nem fogadnak el világi címeket, még csak tanítóknak sem nevezik magukat, annál kevésbé atyáknak**. Hanem Krisztus, a Tanító és Mester szolgáinak vallják magukat, akiből merítenek bölcsességet és Isten gyermekeinek, az emberek testvéreinek vallják magukat.

12.vers. Íme, ezek, akik semminek sem tartják magukat, ilyen felséges szellemek! A spiritizmus megerősíti Krisztus szavait: „Valaki pedig magát felmagasztalja, megaláztatik, és aki magát megalázza, felmagasztaltatik”, olyan szellemek nyilatkozataival, **akik itt a földön magas méltóságokat és hivatalokat viseltek, de nem éltek keresztény életet, s akik azután a túlvilágon egészen tudatlan, kicsi, gyenge szellemek**, sokkal tudatlanabbak, mint aminők a földön voltak. Valamiként az igazi bölcsét a földön bolondnak tartották és mint ilyennel

¹³ Szellemi kapcsolat

bántak vele e világ megismerése következtében, éppúgy kezdődik a bolondságnak ezen időszak a föld **gógös iskolai bölcsessége** számára a túlvilágon, eme világ megismerése következtében.

13. vers. És miképpen Krisztus megkezdette tanítói hivatalát nyolcszoros „üdvözléssel”¹⁴, épp úgy befejezi azt miután mindenképpen törekedett e méltóságviselőket a helyes útra terelni, miután minden ily irányú törekvése sikertelen maradt, nyolcszoros, „ jajjal”. **S ez a „jaj” él az emberek és a szellemek világában, neve pedig: „állandó viszonzás”**. Az ellentétnek az ellentétből, a bajok milliányi formáiban és nemeiben, amíg az ellentét meg nem fordul és törvényé lesz, Krisztus parancsolatát betölti, és Isten kegyelmét megszerzi.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

2.vers. „Nem marad itt kő kövön, ...mely le nem romboltatik”. Miként Krisztus szavainak mindig kettős értelme volt, amennyiben a jelenre és a jövőre, az időlegesre és az örökkévalóra, az emberire és a szellemire vonatkoztak. Hasonlón szólott ezen alkalomból nemcsak a templom épületéről, hanem egyúttal itt különösen a régi szövetségtörvény épületéről, mert erre ezentúl nem volt már szükség. Az beteljesült az új szövetségtörvény által, annak összes parancsolatai benne foglaltatnak ebben az egy parancsolatban: **„Szeresd Istent mindenek fölött, és felebarátodat, mint tenmagadat”**. Az összes áldozatokat felöleli az egyetlen áldozat: „Krisztus”; az összes áldásokat egyesíti magában egy áldás: „a keresztség és a szentlélek elnyerése”.

3.vers. És Krisztus a tanítványok azon kérdésére, hogy: „mikor fog az történni és mi lesz a jele!” válaszol e szavakkal:

4.vers. „Meglássátok, hogy valaki titeket el ne hitessen”. Mondotta pedig ezt az összes emberekhez, akik hisznek az Ő nevében: „Hallani fogjátok a viszály lármáját, mint következését a haragnak, a háború zaját, mint következését a gyűlöletnek. **Minden szellem letagadásának zsvaját, mint következését a gógnek; az elnyomatás jajveszékését, mint következését az irigységnek.** Az éhszükség kétségbeesését, mint következését a falánkságnak, az örület kiabálását, mint következését az iszákosságnak, a betegségek és gonosz járványok jajgatását, mint következését a fajtalanságnak!”

8.vers. Az igazak nyomorúsága pedig akkor fog kezdődni, amikor ők ez ellen kikelnek s a világnak megmondják, hogy: „mindezen bajok következései annak, hogy megszegték Krisztusnak szeretetparancsolatát, és hogy a világnak meg kell változnia”.

9.vers. Ekkor ez az egész világon elterjedt szörnyeteg fog hadat üzeni, őket gyűlölni és üldözni az evangéliumnak miatta.

10.vers. S ekkor sokan meg fognak botránkozni, hogy annyit kell szenvedniük az igazság miatt és mindinkább be fognak kanyarodni a modern világ medrébe. **Itt találkozni fognak a hitetlenség és a tévhit hamis prófétáival, akik jósolni és sokakat elhítenni fognak a gógnek, az álszenteskedésnek, az uralomvágynak, a hamis szeretetnek, a hamis szabadságnak, a hamis birtoknak, a hamis művészetnek, a nagyravágyásnak, az érzékiségnek, a pénzszeretnek, az élvvágynak, a káromlásnak szellemében.** Szaporodni fog az igazságtalanság, és nem fog hinni egyik a másiknak, elvész a kölcsönös bizalom s elhidegül mindenfelé a szeretet. Ezen nagy kísértés közepette bizony erőseknek kell lennetek, hogy abba bele ne essetek, mert íme, máris divattá lett az a világon s a Krisztus jövődölése máris beteljesült; mindent elnyomni törekszik, ami nem az ő módjára ruházódik.

13.vers. „De aki végig megmarad, s el nem térítetteti magát az evangélium alapjáról, az üdvözülni” mondja Krisztus az igazak bátorítására.

14.vers. És hát milyen csodálatos mégis, hogy a papok, kik közül sokan maguk sem hisznek az evangéliumban (minthogy nem szerinte élnek), hirdették és terjesztették azt. És

¹⁴ Hegyi beszéd- nyolc boldogság

hogy daczára a legrosszabb példaadásnak, az abban való hit mégis gyökeret vert és fenntartotta magát mindaddig, míg betöltve nem lett a szellem által. Amikor azt újból hirdetik az összes szellemek, úgy a mennyieiek, mint a pokoliak, hirdetik szóval, írással és tettekkel a spiritisztikus időszak médiumai! S amiként kivonult az ellentét emberi alakban azért, hogy karddal szerezzen érvényt az isteni szellemmel felruházott apostolok és tanítványok által önmegtagadással hirdetett evangéliumnak, nem annyira az evangélium kedvéért, mint haszonlelésből. Épp úgy megtölti a világot most mint szellem, hogy a magasztos szellemek értelmi nyilatkozatait megerősítse fizikai bizonyítékokkal kevésbé a jó cél érdekében, hanem többnyire azért, hogy tombolhasson és feltűnést keltsen. Ő tombol és hadonászik, szemtelenkedik és tagad s ezzel a tombolásával és hadonászásával, szemtelenkedésével és tagadásával bizonyítja, anélkül, hogy maga tudna róla, a lélek halhatatlanságát. A durva anyagból való feltámadását, azt a képességet, melynél fogva alakokat ölthet, és az emberekkel sokféle módon közlekedhetik. Bizonyítja tehát az alapot, a Jézus Krisztus evangéliumának alapigazságát, a saját maga megtörtént feltámadását és megnyilatkozását a halál után. Bizonyítja az evangélium többi igazságait is, melyeket Krisztus az ember felelősségéről, a halál után való megjutalmazásáról vagy megbüntetéséről kinyilatkoztatott. Bizonyítja azáltal, hogy többféleképpen tudomására hozza az embereknek a maga sokféle szenvedő állapotait, mely tükörben nem egy ember megláthatja a maga jövőjét. A Jézus Krisztus evangéliumának ezen újabb kihirdetésében fel fogják ismerni az emberek a szellem általános megnyilatkozásából a hamis próféták szellemét is, és be fogják látni, hogy az ő szenvedésük csakugyan a Krisztus szeretetparancsolatának megszegésében gyökeredzik, s akkor sokan fogják keresni a megtérést.

16.vers. Aki azonban egyszer már elhatározta, hogy megtér és törvényessé lesz, az kerülje ám az összes divatos bűnök örvényét és siessen csakhamar fel az erény hegycsúcsára! S aki ezen elért már egy kis magaslatot, mely nyújt neki némi kilátást magasabb megismerésre és erőre, az meg ne forduljon ám azzal a szándékkal, hogy még egyszer tanácsért forduljon az immár elhagyott völgyhöz! S aki már működik a szellemi kutatás mezején, hogy gyűjtse az isteni igazság magvait, az vissza ne térjen ám megkeresni az ő régi iskola-bölcsességének köntösét, hogy ezt ismét felöltse!

19.vers. Jaj pedig azoknak, akik még terhesen járkálnak és nem születték meg a megtérésre való elhatározást, vagy azt, ha megszülették is, még mindig a kétely és az állhatatlanság emlőin szoptatják, hátra maradnak ezek a haladásban!

20. vers. És ezekért imádkozzatok, hogy az ő **futásuk a bűn elől ne legyen az ő földi napjaik telén, amikor már öregek, betegesek és munkaképtelenek lettek**, még kevésbé pedig a Szombatnapon, mikor a test már a sírban pihen, és a szellem javulatlanul hagyta el azt; mert ez nagyon meg fogja siratni, hogy oly sokára gondolta meg magát! Kedveseim! A Jézus Krisztus evangéliumának beteljesülnie kell az utolsó betűig - s ennek napjai elértek! Látjátok a bűnt, mily hetéken és szemérmetlenül lép fel a világon, mintha ez egyedül az ő részére teremtett volna. De látjátok azt is, hogy ezek mellett igazságos, istenfélő, szerető emberek is vannak a földön, és nézzétek csak, mily nehéz helyzetük van ezeknek a bűn közepette. De Krisztus megvigasztalja a jó, törvényes szellemeknek ezt a kis seregét, mondván: „a választottakért megrövidítetnek ezek a napok”. **Istennek e könyörületessége nélkül senki sem üdvözülhetne, mert valami túlságos hosszú ideig senki sem bírná elviselni a romlottságnak és a teljes elfajultságnak ezen állapotát**, még ennek az állapotnak a megteremtője, az ellentét maga sem.

23.vers. Azért tehát maradjatok meg állhatatosan, ti jó szellemek, akik testet öltöttetek azért, hogy megvívjátok a harcot ezzel a szörnyeteggel, s el ne térjeteek egy hajszálnyira se Krisztus szeretetparancsolatától, és ne ítéljétek meg az evangéliumot a tudatlan és rosszakarátú szellemek és hamis próféták szavai szerint, hanem **ítéljétek meg ezeket az evangélium szerint!** Ne engedjétek magatokat megtévesztetni csattanós hatások által, mert ilyenek csak azoknak a felébresztésére valók, akik nem hisznek sem Istenben, sem halhatatlanságban, sem

a lélek felelősségében. Figyeljétek és magyarázzátok meg azokat, mint az Isten irgalma által megengedett kegyelmi szereket, mint a megátalkodott bűnösökhöz intézett rideg felhívást, melynek feladata, hogy őket Isten megismeréséhez vezesse. De ne helyezétek azokat föléje a teljesen hatástalanoknak látszó mennyei kinyilatkoztatásoknak és tanításoknak, hanem keressétek az anyaginak magyarázatát a szellemiben, a természetinek az emeltyűjét az erkölcsiben, a földiekért a viszonzást a túlvilágon.

25.vers. Azért Krisztus eleve megmondta azt nektek, hogy majdan a beteljesülés idejében ne ingadozzatok a kettő között, és többre ne becsüljétek a hatást az oknál, a látszatot az igaz világosságnál!

26. vers. Látni, hallani, tudomásul venni mindent szabad, de követni nem, mindaddig, míg azt az evangélium alapján meg nem vizsgáljátok, meg nem ítéltétek és fölötte nem határozotok, mert tudjátok meg:

28.vers. „Valahol leend a dög (a bűn), oda gyűlnek a saskeselyűk (a szellemek)” megragadják és széttépik azt, hogy azután darabonként elvigyék. Így jár el a „megváltás szelleme”. **Belemegy a bűn közepébe megragadja, és kíméletlenül ostorozza,** hogy részletekben az erény útjára vezesse. S aki kétségbe vonja és támadja az ő megváltói küldetését, azt a saskeselyűk nem képesek elvezetni az erényhez és a tisztább megismeréshez, hanem annak be kell várnia azt, ami ezután következik és betölti a jelenlegit.

29.vers. Az ezután következő jel nagyobb lesz még a jelenleginél, és senki sem lesz képes annak ellenállni. De Krisztus megígérte azt, én ezt az Ő ígértét az emberiségnek átadtam, és egy nálamnál magasabb szellem korszerűen megmagyarázta azt a „**Szellem, Erő, Anyag**”-féle kinyilatkoztatást tartalmazó könyvben. **Ám alkossák meg erről az emberek fogalmaikat, de ne késedelmeskedjenek!**

32.vers. Mert az evangélium fűgefája a leveleket már meghozta, most hajtja virágát; vajha jó sok maradna meg belőle az erény édes gyümölcse számára!

34.vers. De valamennyi nem fog megmaradni, és a megmaradottak közül is némelyek mint félig érett gyümölcsök fognak lehullani, mert az a nemzedék, mely nem akarja meghozni a keresztyén hit és élet érett gyümölcseit, nem fog elmúlni az aratásig. Melynek érkezését lehet ugyan számíthatni, de tudni azt az órát, melyben az aratás ura a gyümölcsöket össze fogja gyűjteni, nem lehet, mert az Atya Isten már Mózesnek megmondta: „Nem engedi, hogy az emberek az Ő arcába nézzenek, hanem csak a hátára”. Ezért nem képes az ember még azt sem helyesen megismerni, ami van, csak mikor Isten neki hátat fordított, az esemény már bekövetkezett s ismét egy másik esemény van jelen, csak akkor világosítja meg a második az elsőt.

42.vers. Azért, kedves emberek, kell hinnetek. Mert amíg tapasztalásból tudhatnátok meg a hasznosságát és célszerűségét annak, amit hinnetek kell, addig veletek együtt nemzedékek múltak el és ti egészen más körülmények között, tudja Isten hol, újból születtetek. Ezért olyan nagyon igaz a jó Mester figyelmeztetése: „**Vigyázzatok, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok;**” épp úgy, mint ahogy nem tudjátok azt a percet, melyben lehull az érett gyümölcs a fáról, ha ismeritek is az érés idejét.

46.vers. És Istennek milyen **nagy jósága van a vallásszabadság és a szabad akarat tulajdonságának ebben a törvényében! Ő tetszésére bízza mindenkinek a törvény teljesítését,** s nem mondja meg neki, mikor fogja tőle számon kérni a teljesítés gyümölcseit, hogy annál nagyobb legyen a szellem öröme, ha már teljesítette azt elhivatásának idejében. Naponként, óránként, percnként aratja és takarítja be Isten a gyümölcsöket - élet és halál részére. Ami meg nem érett a menny számára, annak ismét le kell mennie a földre, ott meghalni mindaddig, míg teljesen le nem küzdötte a halált, míg teljesen meg nem érett az örök élet számára. Míg a bánat meg nem olvasztotta a konokságot, az erény le nem gyűrte a bűnt, míg a szeretet el nem pusztította a gyűlöletet, az alázatosság le nem fegyverezte a gögöt. Míg a türelem meg nem hozta a maga áldozatát, míg a bocsánat el nem nyomott minden viszályt s a hit sugarai

meg nem világították a szellemet s ez fel nem ismeri a maga törpeségét és dadogva könyörög: „Uram, Istenem! Én bűnös ember vagyok, bocsáss meg nekem, és légy kegyelmes irántam!” Igenis, Atyám, bocsáss meg! Ámen.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

I.vers. Miféle mennyország az, melyet Krisztus itt a szüzekhez hasonlít, és miért szól ő tízről? „Tíz” alatt ért ő zsidó felfogás szerint egy osztatlan egészet a mennyei számtörvény szerint egy elvont (absztrakt) egységet, mely áll három konkrét egységből, melyek mindegyike szintén három egységet foglal magában s azzal az abszolút Eggyel, amelyből keletkezett s amelyben benne van, képez tízet: $3+3+3+1=10$. (Lásd: „Szellem, Erő, Anyag” 1. számú tábla). Ezt az osztatlan egészet, ezt a teljességet, hasonlítva az emberhez, aki a maga lényegiségében háromból, főrészeiben pedig kettőből áll - t. i. a külső (halandó) és a belső (halhatatlan) emberből. **Krisztus is a szüzekről szóló hasonlatban két részre vagy pártra osztja, melyek egy és ugyanazon cél felé törekszenek, csak hogy mindenik különböző módon** (épp úgy, mint a belső és a külső ember) és vonatkoztatja azt az ő (keresztény) községének egységességére. **A nagy keresztény község, épp úgy, mint az egyén az ember, két főrészből vagy pártból áll, és pedig: a harcoló és a fohászzkodó, vagy a külső és a belső, avagy a cselekedet és a hit-pártból. A harcoló egyház tagjai azok,** akik mindent egyedül a cselekedetek által akarnak elérni, s azon fáradoznak, hogy minél többet cselekedjenek, abban a reményben, hogy annál több jutalmat és üdvösséget nyernek. („Köszönöm Neked, Istenem, hogy nem vagyok olyan, mint más emberek”). Ez a külsőségeknek, a képmutató Istentiszteletnek, a formakereszténységnek pártja. **A „fohászzkodó” egyház tagjai azok,** akik, habár szintén gyakorolják magukat folyton jó cselekedetekben, de súlyt nem fektetnek erre, megigazoltságukat nem ezek által várják, mert megismerésük szerint az ember sohasem képes a saját cselekedetei által megigazolni, nem lévén az ő ereje elegendő ahhoz, hogy a törvényt tökéletesen, és helyesen töltsse be. Ezek titkon végzik cselekedeteiket, nem beszélnek azokról és nem is gondolnak arra, hogy azokért jutalmat nyernek, hanem reménységüket egyedül Isten kegyelmébe helyezik. („**Isten legyen irgalmas nekem, szegény bűnösnek!**”) Ez a bensőségnek, a tiszta Istentiszteletnek, a szellemi kereszténységnek pártja. **Ez képviselve van az összes keresztény és nem keresztény vallásfelekezetekben, csak kár, hogy oly elenyésző csekély számmal!** Mindkét párt keresi az egyesülést a vőlegény-Jézussal, a föld Messiásával (általában a messiásokkal). A mindkét pártbeliek mennek elébe léleklámpásaikkal, melyek megtöltvük cselekedeteik világító anyagával és várják, hogy a Messiással találkozzanak, Őt bírassák, és vele bemehessenek az Országba. (A paradicsomokba, ahová a Messiás vezeti őket). **Az egyik pártbeliek azzal a teljes bizonyossággal,** hogy cselekedeteik világító fénye elegendő lesz arra, hogy élükön a Messiással elfoglalják a megígért országot; **a másik pártbeliek bizonytalansággal és azzal az aggódó félelemmel,** hogy cselekedeteik világító ereje elégtelen lesz, s ők eleshetnek az ígértől, bár el vannak látva a hit olajával és a Mennyei Atya kegyelmébe és irgalmába vetett reménységgel! **Akik biztonságban érzik magukat a tekintetben, hogy a cselekedet által megigazolva részesei az országnak, azokat nevezi Krisztus balgáknak,** míg azokat, akik bizonytalanságban érzik magukat, akik a cselekedeteket elégteleneknek tartják, („Uram, mi haszontalan szolgák vagyunk, mi csak azt cselekedtük, amit cselekedni tartoztunk”) **okosokként dicséri.** Mert ezek jól megtöltötték edényeiket hittel és a kegyelem reményével, melyekkel szükség esetén táplálhatják léleklámpásaikat, nehogy a döntő pillanatban nélkülözni legyenek kénytelenek a világosságot és elessenek az ígértől. Valamint a hit jó cselekedetek nélkül halott, épp úgy halottak a kegyelem reménye nélkül végzett jó cselekedetek is. Csakhamar elalusznak ezek, mert csak a földön világítottak. **Aki azonban hittel végzi a cselekedeteket, titkon és a kegyelembe helyezi reménységét, annak lesz világossága akkor is, amidőn elaludt a földi lámpás és az ígérteljesedésbe megy a túlvilágba vezető úton.** Ez nem fogja elmulasztani a vőlegényt, mert az mindig jelen van

annak a számára, aki Őt hitbeli világosságánál, tiszta megismerésénél fogva meglátni képes, s ez nem fog elesni az Országtól, mert Isten Országá örökkévaló! Mindenesetre ezek az okosak, mert az ember nem tudja, miként lesz az ő elszenderülése után, ő nem ismeri Isten igazságosságát, mely oly nagyon különbözik az emberekétől! Helyesen teszi tehát, ha ellátja magát, és nem költözik át a kegyelem reménysége nélkül, amelyet pedig a hit segítségével ébreszthet magában. Senki sem tudja az ígéretek beteljesülésének óráját, épp úgy, mint senki sem tudja átköltözésének óráját. Mindkettő gyakran sokáig elhúzódik. **És az ember oly szívesen feledkezik meg erről s a világi dolgokkal való elfoglaltsága mellett szellemi félálomba merül,** nem törődve a lelki üdvéről való gondoskodással. **Mínthogy pedig abban a véleményben, hogy erre még mindig ráér, egészen belemélyed a világi dolgokba, s a szellemet elvonja a maga valódi hatáskörétől.** Azért azután rögtönözve villámszerűen jelenik meg az az óra és elhangzik a figyelmeztető szózat: „az Úr, az Úr!” S ez a hangos figyelmeztetés felébreszti őt világi álmának ábrándjából, s íme, az ő léleklámpása teljesen üres, az élet olaja kiegészít és a hit olaja nincs meg! A cselekedetek ott maradnak a földön és kegyelemre semmi remény! Most kezd hitet keresni a hívőknél, hogy táplálhassa az ő hitetlen léleklámpását; **ezek azonban nem adhatnak le a magukéból semmit, mert az embernek soha sincs fölöslege hitből, ezt pedig sem örökölni, sem megvenni, sem eltanulni nem lehet, csak az emberben magában elevenedhetik az meg szorgos ima által:** „Uram, erősítsd az én hitemet”. És szól az időhöz: „Idő! Állj meg, amíg megtanulom hinni azt, hogy én magamtól nem vagyok képes semmire sem, és hogy az én igazságosságom hiu ábránd”. Az idő azonban nem állhat meg egy másodpercig sem, a világra jár mindig, a rendeltetés homokszemei szakadatlanul gurulnak az emberi tartályból a szellemibe s a szellemiből az emberibe. Ez a folyamat pedig élet és életet feltartóztatni nem szabad, mert különben elveszne minden! Aki el nem készült arra, hogy kövesse az örök élet folyamatát akkor, amikor ez neki kínálkozik, azt hátrahagyja, s az tovább is benne marad az időleges élet idejében. Nem tud szabadulni haláltól és testöltéstől mindaddig, amíg be nem látja ennek hiábavalóságát, amíg meg nem fordul és meg nem barátkozik az Örökkévalóval. Azért, óh ember hidd, hogy te por és hamu vagy, hogy semmire sem vagy képes önmagádtól és hogy az a lángocska, mely benned lakik, csak a hit által éghet örökké! **A hitet pedig nem lehet megtanulni a halálos ágyon, azt meg kell gyújtani már az ember születésekor,** s annak az emberrel kell megnőnie egy nagy reménylánggá, mely az ő lelkében az Isten kegyelméért lángol.

14.vers. Azért sáfárokodjék az ember az Istentől reá bízott szellemi adományaival, hogy ezek gyarapodjanak nála a földön s ő gazdagon jusson át a halhatatlanság országába s ott hiányt ne szenvedjen! **Különféleképpen lettek az adományok a szellemek között kiosztva, hogy a mindenség nagy épületében összhangot képezzenek.** Ápolja és gyarapítsa mindenki a magáéit, de ne élesítse és használja fel azokat csupán földi dolgokhoz, mert akkor nem hoz át semmit, csak az üres adományt minden szellemi gyümölcs nélkül. Krisztusnak eme szavai fontosak minden emberre nézve, de különösen az evangélium betöltésének eszközeire nézve. **Azért ti médiumok, sáfárokodjatok, sáfárokodjatok, amennyire csak tudtok, a ti médiumi erőadományaitokkal és törekedjétek arra, hogy azok adományozójának jó sok kamatot hozhassatok sok jó hívő lélek alakjában,** akiket médiumításaitok gyakorlása által meggyőztetek s egy magasabb emberi rendeltetésben való hithez vezéreltetek! Tűrjétek el a világot, hogy egykor majd Isten is eltűrjön benneteket; **tápláljátok a világot a bennetek működő erővel.** Itassátok a ti szeretetetekből, hogy ez édes legyen neki, ruházzátok fel, elnézéssel takargatva meztelenségeit! **Ne hagyjátok éhezni,** mikor a világosság és igazság kenyeréért rimánkodik; hanem adjátok oda neki a bennetek lévő egész világosságot és egész igazságot, abban a mértékben, amelyben azt elhordozni képes! **Ne hagyjátok szomjazni,** mikor az igazságosság vize után eped, hanem részesítsétek a bennetek lévő teljes igazságosságban! És ha meglátjátok az ő megismerésének meztelenségeit, akkor takargassátok azokat a ti felvilágosodottságotok mindazon ruháival, melyek rendelkezésükre állnak. És ne keressetek ma-

gatok számára tetőt és oltalmat a világkísértések és világbűnök viharai elől, hanem védjétek és óvjátok a világot és túrjátok el az ő viharait őérette, akkor bennetek leszen az örök élet és nem fogtok hiányt szenvedni semmiben, mert az örök élet mindent magában foglal. Örökké azonban csak a szellem élhet, az ember kénytelen meghalni; azért el lesznek különítve a juhok a kosoktól, a szellemek az emberektől, - amazok az élet, emezek a halál számára. Törekedjétek tehát levetni azt, ami benneteket halandó emberekké tett és felvenni azt, ami benneteket halhatatlan szellemekké tesz, az által, **hogyan eltűritek az emberállapotot, miként Krisztus, a szellem, eltűrite azt, mint emberfia!** Ő fenéig üritette azt és tudja, mit tartalmaz, azért képes Ő megítélni az embereket.

HUSZONHATODIK FEJEZET

2.vers. „És az emberfia elárultatik, hogy megfeszíttessék”. Ki képes megmondani ma, hogy mi történik vele holnap? Senki sem tudhatja azt határozottan. Ezért ismerjétek fel Krisztusban az Istenhez hasonló Messiást, aki tudott mindent, ami az Ő számára készül, ami az ő küldetéséhez tartozik. **Hiszen már régen, testöltése előtt, aláírta Ő, hogy azt teljesíti.** A mennyben az régen törvény volt már, az összes próféták és látnokok látták ezeket a képeket, mint töredékeit ennek a törvénynek és jóslatok azokból.

10.vers. „Miért háborgatjátok ez asszonyt?” Így szól Krisztus mindazokhoz, akik nevetnek, vagy bosszankodnak, **mikor azt látják, hogy valamely hívő lélek a maga együgyű gyermekes módján, ilyen, vagy amolyan szertartásos forma szerint dicsőíti Istent és nem gondolják meg, mily mélyen hibáznak ők, akik minden forma fölött állóknak képzelik magukat,** dacára annak, hogy maguk is a formában (a testben) élnek. Mért nem nevettek azon, ti bölcssek, hogy minden embernek más arca van és hogy nem létezik a földön két teljesen egyenlő arc? Hiszen éppen ti vagytok azok, akik nem engeditek magatokat belekényszeríteni az egyenlő hitnek, egyenlő nézetnek, egyenlő gondolkodásnak és életmódnak egyenruhájába! **Mért nevettek, és gúnyolódtok tehát azon az anyokán, aki a rózsafüzérrel imádkozik, aki a kereszttőn letérdel, valamely védő szellem segítségét kéri, hogy ez vigye el az ő könnyörgését Istenhez, minthogy önmagát sokkal gyengébbnek érzi,** semhogy a maga vágyakozásával közvetlenül férközhetnék Őhöz! Teszi ezt abban a véleményben, hogy így cselekszik legjobban. Isten pedig nem a cselekedet formáját tekinti, hanem az abban rejlő szándékot. A magas tiszta szellemek nem engedik, hogy őket imádják, de elviszik az együgyűnek imáját Istenhez s itt szószólói az ily lelkeknek, Isten pedig megengedi, hogy ezeket oltalmazzák. **Nem a forma szenteli meg a cselekedetet, hanem az ebben levő szándék.** Itt a szellem szól a szellemhez és Isten, a Szent, megszenteli a lelkeknek ezt a füstjét, és miután azt meghallgatta és megszentelte, visszabocsátja hozzájuk, hogy egyik, vagy másik formában beteljesüljön az embereken.

Egy és ugyanazon ember sokféle ruhát vehet fel, és mégis mindig ugyanaz az ember marad. **A forma az emberé - az ő tetszésétől és nevelésétől függ; a szándék ellenben a lényeg kifolyása, mely a formában lakik, s ez a kifolyás tesz bizonyosságot Istennél a lényegről.** Azon legyetek, hogy ez képes legyen Istentől megszenteltetni, akkor a lényeg el van ismerve, a forma betöltve!

15.vers „Ők pedig rendelének neki harmincz ezüstpénzt”. Zakariás, a látnok, már régen előrelátta ezt képben. A törvény képekben él, s a törvény gyermekeinek Isten megmutatja ezeket a képeket, ha azt akarja, hogy erről jósoljanak, s az ily jóslások Isten törvényes rendeleteiről szólnak. De hogyan lehet ezeket összeegyeztetni a véletlennel, melyben hisznek az emberek, akik azt állítják magukról, hogy semmit sem hisznek?

18.vers. „Az én időm közel vagyok”. Krisztus tehát ismerte a maga idejét, melyet betöltenie kell, és ismerte azt a művet is, mellyel azt betöltenie kell, amit pedig egyetlen ember sem ismer, hacsak Isten azt neki ki nem nyilatkoztatná.

25.vers. „Én vagyok-e az, Mester?" Az ellentét, aki már annyi meggyőző bizonyítékot kapott Jézusnak Istenfiúságáról, **még kételkedett abban, hogy Ő Istenhez hasonló módon előrelátja a dolgokat és próbára tette a Mestert.** De Krisztus leálcázta őt e szavakkal: „Te mondád", példaadásul a többieknek - és az ördög megy a maga útján. Oh, bár inkább ne lett volna emberré! Szabadságában állott visszautasítani a testöltést, nem vállalni az árulás miszsióját, az ellentét azonban szívesen és örömet tesz kirohanásokat a törvény ellen, ez az ő természetében fekszik és Isten ezeket a természeteket is felhasználja a maga céljaira. **Ilyképpen szolgál az ellentét is a maga módján a világok nagy Urának, abban a hitben, hogy rombol.** És íme, a rombolásból építés lesz, és az a szegény nem tudja, mit mivel! Krisztus ismerte Júdást kezdettől fogva, mert Júdás elsőd szellem volt, Krisztussal valamikor egyenlő. Mily mélyen állott most Alatta, mint áruló és gyilkos a Megváltóval, az életet adóval szemben! Nos, emberek! Tekintsétek meg magatokat ebben a tükörben. Ugyan hogyan álltok ti Krisztus tanához és a Mesterhez? **Vajon nem áruljátok el életetekben ezerszer az ő szeretetét?** Vonjátok le ebből azt a tanulságot, hogy mily szánalmas szerepet játszik az ellentét a világon!

26.vers. Igenis, jöjjetek, egyetek valamennyien az Újszövetség kenyereiből és igyatok valamennyien az Újszövetség borából, hogy megszabaduljatok az anyagtól és átszellemüljétek. **Fejlődjétek jó szőlővesszőkké Krisztus, az eleven szőlőtőke segítségével.** Mert csak, ha vele vagytok szövetségben és csak ha az Ő gyökerein növekedtek, lesz erőtök a bűnnel való harchoz és hatalmatok ennek legyőzéséhez! Ti vagytok a bűn és tenmagatokat kell legyőznétek, ti vagytok a halál és magatokat kell ébresztenetek, magatokhoz vonzván a felújító erőt, mely kiárad Krisztusból (a szőlőtőkéből) és megtermékenyíti a ti lelkeiteket. Hogy meghozzák az élet gyümölcsseit, melyek szelleme bizonyosságot teszen arról a tőkéről, amelyen nőtt.

Az erő tanúskodik a gyümölcsről, a gyümölcs a tőkéről, a tőke a talajról. Ha szellem az eredmény, akkor a törzs a törvény és az alap az élet. Ha test az eredmény, akkor ennek törzse az ellentét, alapja a halál. Aminek halál az alapja, annak meg kell halnia. Ami letörik a törzsről, az elszárad és nem hoz életre gyümölcsöt. **Aki kilép a szövetségből és szakít Krisztussal, az nem remélhet életet, az száraz ember marad** és áldozata lesz az enyészet égési folyamatának. De aki betölti a szövetséget és megmarad Krisztusban, az szellemmé lesz és örökké él!

33.vers. „Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom". **Merész beszéd, ha jól volt is gondolva!** Merész annál inkább, mert olyan ember beszéde, aki eggyé lett az Úrral, az Ő elveivel, óhajaival és törekvéseivel. Akinek eddigi tapasztalataiból tudnia kellett, hogy Isten rendelése mindaz, ami történt, történik és történni fog, hogy ez a rendelés törvényes kényszerhelyzet, melyből kibontakozni embernek nincsen ereje. Igazság az, hogy ha elesik a király, széttűllik a sereg, bomlik az ország; s aki szerette az Urat, csüngött a hazán, ugyan nem fog az megbotránkozni azon a sorson, mely érte Urát és hazáját? Nem fogja ez elkeseredett hangulatában elátkozni azokat az okokat, melyek előidézték ezt a sorsot? **Hatalmas hadvezér mellett harcolni öröm, bizonyos büszkeséget kelt, körülveszi az embert bizonyos dicsfényel. De az ő oldalán elesni, lekicsinyeltetni és megaláztatni, az fájdalmas,** az haragra lobbant annál inkább, ha tudja az ember, hogy ennek az Úrnak van annyi hatalma, hogy győzhet, ahányszor csak akar. Hogy legjobb esetben is elkerülheti a legyőzetést, s ezt mégsem teszi meg, sőt szembe száll az ellenséggel, hogy neki önkényt megadja magát! Ez bizony fellázíthatja a szolgát, mert ő mint ember, nem lát túl azon a körön, melyben áll. Az ember gyakran fejt ki életében olyan akaratot, hogy dicső tettek ismeretlen magaslataira küzdje fel magát és megszerezze bátorságának a babért. És íme, amidőn már annyira előre nyomult, hogy kinyújtja érte kezét, akkor hirtelen letaszítja őt egy ismeretlen hatalom a saját törpeségének mélységébe, hogy felismerje a maga tehetetlenségét. Hogy bánja meg a maga túlbecsülését és remegjen az előtt a mindenható kéz előtt, mely a maga, mindenkor általános akaratának érvényt tud szerezni a kicsinek, az egyéninek figyelembe vétele nélkül. És

annak a Legmagasabbnak akarata volt, nem a tanítványokat megverni, hanem csak a Mestert, hogy a tanítványokból tanítók, a világból egy nagy iskola, az emberekből pedig tanítványok váljanak Krisztusnak, az ő Mesterüknek dicsőségére!

39.vers. És a Mester tudta ezt, és tudatában az őt fenyegető csapásnak szólt Jézus, a Mester, Istenhez: „**Atyám, ha lehetséges, múljék el e pohár éntőlem**” és a benne levő szellem kiegészítette ezt így: „**mindazonáltal ne úgy legyen, mint én akarom, hanem amint Te**”. Így beszéljétek ti is, kedves emberek, ha azt tapasztaljátok, hogy igazságtalanul kell elszenvednetek szégyent és gyalázatot! Mert hiszen nem tudjátok, hogy nem-e mind ennek tudatában indultatok el földi zarándokutatokra azért, hogy előbb elkövetett hibákért vezekeljétek, minélfogva azt csak saját javatokra szenveditek el, hogy vezekeljétek és szellemeiteket megtisztítsátok. Vegyetek példát Krisztusról. Neki nem volt mit levezekelni, Ő a legtisztább, elszenvedte ezt a megszégyenítést irántatok való szeretetből, hogy megváltson benneteket a bukásból, hogy elhozza nektek az evangéliumot, hogy nektek mintaképpül szolgáljon s az Atyával kiengeszteljen! **Gondoljátok meg, mily nehezetekre esik nektek elszenvedni ily szégyent, amikor pedig ti vezeklésként szenveditek el.** Milyen nehéz lehetett még annak elviselése Krisztusnak, Akinek nem volt mit levezekelni, Aki szeretetet vetett és gyűlöletet aratott. Aki jótékonyságot gyakorolt és háládatlanságot tapasztalt, Aki életet hozott és jutalomképpen mártírhálált szenvedett! És mégis készséggel követte törvényét és .monda: „Itt az óra, keljétek fel és menjünk”.

52.vers. És milyen intelmet adott Ő Péternek, amidőn védelmezte őt: „**Tedd el a te szablyádat helyére**”, mert aki azt kirántja azért, hogy vele engem, az én egyházamat védje meg, az által fog elveszni! Az én egyházam Isten, ezt az Atyát én hoztam meg az embereknek, Benne találjanak vigaszt, erőt, megváltást; ezt az Atyát nem kell karddal megvédeni, mert Ő a mindenhatóság, Őt nem kell az emberekre erőszakolni, mert Ő lakik minden emberben, mint csirája a nagy szellemnek, aki arra van hivatva, hogy a legmagasabb szellemben éljen. Ez az Atya intézi az emberek összes sorsfordulatait szeretettel. **Nincs szüksége az ő kardjaikra, melyek csak gyűlöletre vezetnek.** A szellemet nevelni és a formából megváltani akarja Ő, míg ellenben az ember neveli a formát, hogy megölje a szellemet! **Az az ember, aki kardot ránt azért, hogy testvérére ráparancsoljon, gonosz lény és meg fog szégyenítettetni,** mert ez harcol Isten ellen, a szeretet ellen, saját létének oka ellen!

64.vers. „Ez idő után meglátjátok az embernek fiát ülni az Istennek hatalmas jobbja felől és eljöni az égnek felhőiben”. Ez az emberfiának Ígérete, a spiritizmus betöltése, ez a harmadik rész, a szövetségnek vége. És íme, „a szellem” ígéretének betöltése itt van, a saskeselyűk megérkeztek! Aki nem vesz részt a betöltésben, az meg fog maradni „az emberfia” ígéretének betöltése idejére, s akkor majd a harmadik fogja számon kérni a másodikat, épp úgy, mint ahogy a második számon fogja kérni az elsőt, mert a szövetségben egyek ők.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

4.vers. Isten minden szolgálatot megjutalmaz; ilyképpen **Júdás, az áruló is megkapta az ő szolgálatának jutalmát. Ez pedig kifejezésre jut eme szavakban: „Vétkeztem, hogy elárultam az ártatlan vért”. Íme itt a jutalom mutatkozik a felvilágosodás kegyelmében,** ez a kegyelem a megismerésben, ez meg a bűn beismerésében, ami pedig jelentékeny haladás ily kemény, ellentétes szellemnél! **Megbánás és a bűnnek nyílt beismerése képezik az első lépést a vezekléshez, mert a megbánás hajlandóvá tesz a vezeklésre.** Ha az ellentét, aki mindig Istennek ellenére dolgozik, ostromot indít a saját törvénye ellen, ha eljut a saját jogtalan tettének megismeréséhez: akkor már megkezdte a visszatérés útját és a törvénybe való belépést. Erre azonban csak bűnhődés és vezeklés képesíti őt. **De a vezeklést meg kell előz-**

nie a bűn megismerésének s az elkövetés beismerésének, a megismerés pedig a felvilágosodás eredménye, mely meg csakis az ősvilágosságtól, Istentől származhat s azért isteni kegyelem. A beismerés pedig ennek erőt képviselő eredménye. A hibának nyílt beismerése sok önfegyelmezési igényel, és némely szellemek évszázadokig, sőt évezredekig vesződnek, míg megtalálják az ehhez szükséges erőt! Csak türelem, szeretetáldozat képes megtörni a megátalkodott szívet, megpuhítani a merev szándékot, felkelteni a bánatot. Ebből láthatjátok, kedves emberek, hogy Isten kegyelme rendelkezésére áll a leggonoszabbnak is, aki pedig éppenséggel nem mondhatja, hogy azt megérdemelte! Nem létezik örök kárhozat! Isten szeretete a gonoszt jóra változtatja, a meredekeket kiegyenesíti, sziklákat megpuhítja és vizeket áthidal, a bukást haladáshoz vezet, letöri a hegyeket és kitölti a mélységeket, ördögökből angyalokat csinál s angyalokból gyermekeket!

11.vers. „Te vagy-e a zsidóknak királya”, azaz a megígért Messiás, akiben reménykednek a zsidók? Krisztus nem felelt tagadólag e kérdésre, hanem azt válaszolta. „Te mondd” ez pedig elég világos beszéd. Sokan a farizeusok és a vének közül meg is ismerték őt, és Júdás beismeréséből szintén hallották azt, de az önzés hatalma erősebb volt az érvelésénél! A gőg mindig behunyja szemét az ellenbizonyíték elől, mert nem akar elismerni és megtörni maga felett semmit, az osztályszellem mindig lábbal tapossa a lángelmét.

22.vers. „Feszíttessék meg”. Még ha a legnemesebb volna is, mert ellenünk van! Így szól az osztályszellem és szövetkezik a legalacsonyabb elemekkel önző céljainak elérése végett. Semmi sem olyan aljas neki, hogy azt ki ne zsákmányolná a maga önző céljaira, melyeket mindenkor körül tud venni a szentségnek valamely látszatával. És melyek részére mindenkor fel tudja lelkesíteni a népeket „a szentegyház számára, a szent haza számára” és más hasonló frázisokkal, hogy ezekkel megszentelje azokat az ördögös eszközöket is, melyeket céljának elérésére foganatba vesz. Háborúkat és forradalmakat támaszt ezen vagy amazon szent ügyért, valósággal azonban a saját ördögös ügyért, hogy feltartóztassa az emberek haladását és üdvét. Azok az elvakított, fellázított népek pedig vak fanatizmusukban a megváltó igazság szelleme, a saját üdvük ellenére kiáltják:

25. vers. „Az ő vére mirajtunk és a mi fiainkon”. És folyik a testvérek vére az egész földtekén, egyszer ezen, egyszer meg amazon népnél, és a bosszú paripája lihegve száguld egyik országról a másikra, egyik egyházból a másikba és azok, akik azt kibocsátják, örvendeznek és híznak tőle. Azok a szegények pedig, akiket elgázol ez a paripa, megfizetik ezt a hízást a saját pénzüikkel, saját szabadságukkal, egységükkel, üdvösségükkel, megmaradnak szegény szolgálóknak, gyűlölik egymást, amennyire csak lehetséges és megsiratják, hogy nem képesek szabadulni ettől a gyűlölettől, ettől az egyenetlenségtől és boldogtalanságtól? Mért? Mert ők naponkint megfeszítik a szeretet evangéliumát, nem ismerik el Krisztust és az ő példáját, vezetve vak vezetőiktől nyugtalanul bolyongnak a szeretetlenségben, míg bele nem esnek valamennyien a tökéletes feloszlás nagy vermébe és fejeik fölött fog lejátszódni a kiegyenlítés folyamata. Tele van a világ esztelenséggel, a mézárulásban keresi a békét, holott ez a béketűrésben található. A bölcsességet a hitetlenségben, holott az a hitben fekszik, keresi a szabadságot mások elnyomásában, holott az emezek megváltásával jár. Oh, emberiség! embereld meg magad és folytass keresztény életet, abban megtalálod mindazt, amiért küzdesz: szabadságot, bölcsességet, békét!

43.vers. „Bízott az Istenben, szabadítsa meg most őt”. Hát kiben bízzék az ember? Képes ő ébreszteni a föld erejét, mely őt táplálja? Képes ő parancsolni a napnak: süss ide és ne oda? Vagy az esőnek: ide essél az én szántómra? Avagy a szellemnek: ne gondolkozzál? Ki képes őt megvigasztalni, mikor gyászol, erősíteni, mikor küzd, ki szolgálthat neki igazságot, ha a világ ellenségeskedik vele? Hát van még Istenen kívül olyan lény, aki erre képes? Kérdezd meg magadtól, aki saját erődre támaszkodsz, hogy ez képes-e mindezt neked nyújtani és tekintsd példának Júdást! Ugyan ki támassza őt életre, miután felakasztotta magát? S ő mégis él és létezik!

46.vers. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Tehát Isten elhagyta őt, - e szerint ő maga nem volt Isten, hanem függött Istentől. És miután Isten megvonta tőle azt az erőt, melynek segélyével, miként máskor, átmehetett volna az isteni extázisba, megérezte emberként azokat az összes fájdalokat, melyeket ember, különösen pedig a Jézus finom érzékenységgel bíró ember csak megérezni képes, és Isten megéreztetette vele ezeket. Neki, mint emberfiának fel kellett dolgoznia legutolsó számát, mely bele volt írva az ő rendeltetési törvényébe. **Neki fenéig kellett ürítenie az emberi szenvedések serlegét, hogy képes legyen ítélkezni az emberi nemzedék fölött.** A földi élet volt az ő gyakorlati iskolája, melyben az ő bírói tisztéhez szükséges terhelő és mentő részleteket tanulmányozta, ténylegesen átérezte lelkileg és testileg. **És semmi sem lett neki elengedve a próbatételnél. Le kellett azt neki tennie az emberi tevékenység összes tárgyaiból, s ez neki nehezére esett, mert elvonatott tőle az az isteni erő, mely neki segítségére volt mindennek elviselésében.** Az ember Jézus megsokallta már az életet, sokáig várakoztatott magára a halál, melytől a megváltást várta. Azért könyörgött oly bensőségesen: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engemet?" Majd meghasad az ember szíve, ha beleképze magát abba a kínba, melyet elszenvedett ártatlanul a legtisztábbik, pusztán szeretetből, azért, hogy megváltsa és megmentse legnagyobb ellenségét, az ellentétet! Igen ám, de ki ismeri ennek az egész összefüggését, ki képes ezt a törvényt felfogni, leszámaztatni s annak igazságosságát belátni? **Kedves emberek! Ez a törvény és mindez a szenvedés alapját bírja a szellemek egyetemlegességében, az erők szoros összetartozásában, az őforrás egységében, a cél egyenlőségében** „Zárszavamban" meg akarom kísérelni annak megmagyarázását. Vajha sikerülne!

48.vers. És miután Krisztus az említett módon fájdalomban felkiáltott az Atyához, akkor le is járt az ő ideje, s a megfeszítők egyike kapta azt a sugallatot, hogy őt megitassa, és ez az ital meghozta neki a halált! **Mért nem az elsőt itta meg? Mert követte azt a belső hangot, mely nem engedte meg neki, minthogy ily módon előbb halt volna meg.** Pedig **Neki, a nagy törvényszellemnek nem volt szabad a legparányibb mértékben sem áthágni a törvényt,** annak számát megtörni, a megváltást korábban kierőszakolni; Ő kénytelen volt törleszteni az egész számlát s ebbe a törlesztésbe belepusztulni! Vegyetek példát magatoknak, óh, emberek! Krisztusnak minden szenvedésben tanúsított kitartásáról és tudjátok meg, hogy mindegyikteknek egy ilyen számot kell betöltenie. El ne pusztítsátok tehát előbb azt a testet, mely egy pontosan meghatározott időre adatott nektek a ti rendeltetési számotok feldolgozása céljából, természetellenes életmód vagy erőszakos öngyilkosság által! Mert számot kell adnotok arról, hogy töltöttétek be azt a feladatot, melyet Isten veletek adott az életbe és mellyel a nektek kimért életidő szoros kapcsolatban áll.

51.vers. „És íme, a templomnak kárpitja kettéhasadt". Most tehát két egyház volt: a régi és az új. Az ószövetség szétszakadt, mert az újban beteljesült. **Tehát nem létezett többé függöny, mely elválasztotta volna az embereket Isten, a legszentebb Atya kegyelmének misztériumától.** Hanem hozzáférhetővé lett ez a kegyelem a föld összes népeinek a Jézus Krisztus evangéliuma és ígéretei által. Nem kellett már szabadalmazott papság, mert mindenki lehetett pap, tanító, **Nem kellett már hús- és véráldozat, mert Krisztus áldozati halála által minden hús- és véráldozat fölöslegessé vált** nevelő, aki érezte magában, hogy képes a Szentléleknek eszközül szolgálni. Nemcsak Júdea és Jeruzsálem egyedül, hanem az egész föld lett hivatva Isten szolgálatára, az Újszövetség betöltésére. **Minden emberi szív ki volt választva arra, hogy a legszentebbeknek temploma, misztériuma legyen.** A régi formák és parancsolatok korszaka elmúlt, s a szellemi munka új korszaka kezdődött. A felvilágosodás, szabadság és egyenlőség szellemei keltek fel az előítéletek, a szellemi szolgaság és a rangkülönbségek sötét sírjaiból, hogy kövessék az Egységnek feltámadott szellemét, aki szeretetével legyőzte a világot, és hogy annak zászlaja alatt a maguk lehelletével elárasszák a földgolyót! S ők megjelentek és megjelennek naponként a világ színpadán. S a világ megérzi az ő jövő lehelletüket és befogadná ezeket a szellemeket, ha nem volna megszállva a kapzsiság és ura-

lomvágy szellemétől, mely általa kiáltja: „Feszítsétek meg őket, feszítsétek meg őket!”. S ekképpen a keresztnek e világán az ellentétek önmagukat feszítik meg, szeretnének a keresztől szabadulni, de erre képtelenek mindaddig, míg azt fel nem veszik és el hordozzák Krisztust követvén. Aki nem akarja viselni, azt majd kitanítja a jövő arról, hogy hibázott, s akkor ő fogja hirdetni „Valóban, Krisztus szavai isteni igazság valának”.

66. vers. „S ők megerősíték a koporsót, a követ megpecsételvén és őrzőket vetvén mellé”. Épp így őrizik és megpecsételik ma is a médiumokat és a segédeszközöket, és ezen őrizetek daczára a szellem életre kél és megnyilatkozik az embereknek. Nem akar a világ hinni, mindenről meg akar győződni, - de mit használ neki a meggyőződés? Ennek sem hisz, ha nem az ő ízlése szerint való, s épp úgy meghamisítja a meggyőződést, mint a papok és írástudók Krisztus idejében. Mire valók tehát a kísérletek? **A tagadás oka nem a meggyőződés hiánya, hanem az, hogy a szellemek nem akarják követni az isteni törvényt, oka az ellentét, aki ellensége az igazságnak. Az a szellem, aki hinni akar az igazságban, megtalálja ennek bizonyítékát a legkisebbikben is, aki pedig nem akar hinni benne, az nem találja meg a mindenségben sem!** A megfordult ember mindent ellentétesen lát: az igazságot hazugságnak, a világosságot sötétségnek, Istent ördögnek nézi. Ezt magával hozza az ő álláspontja, melynek alapja a bukás; amíg meg nem fordul, s a megfordulással nem tér más alapra, addig nem képes felismerni az igazságot és megmarad minden meggyőződés dacára a tagadásban.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

5. vers. Ti ne féljétek a szellemektől, hiszen ők a ti testvéreitek! Hanem jertek ide és lássátok, hogy a Jézus Krisztus evangéliuma nem teljesül-e a ti időtökben, hogy nem támadt-e fel Krisztus és megjelenik mindazoknak, akik Őt szeretik, ezek örömeire. És megnyilatkozik rémületére azoknak, akik Őt már régen halottnak tartották, akik az Ő tanát már a babona zsidok kamrájába dobták, az Ő műveit megcáfolták, a szellemet letagadták s az Ő feltámadását a húsból természetellenesnek törekedtek bizonyítani! Ezek remegnek és megvesztegetik a világot mindenféle könyvekkel és iratokkal, melyek tudományosan hangzanak, és divatos nyelven szólnak, s ők gondoskodnak arról, hogy a káromlásnak az a nemzedéke, melyről Krisztus szól az én evangéliumi bizonylatomban (12. Fejezet 31—32. vers) el ne múljon és az anyag világa számára megmaradjon a mag. De akik nem engedik magukat megvesztegetni ettől a csecsebecsétől, akik hisznek Krisztusban, a Megváltóban és teljesítik az Ő evangéliumát, azokat meg fogja Ő világosítani, azokat el fogja Ő látni mennyei bölcsességgel és tudománnyal, s azok fognak Tőle nyerni kegyelmet kegyelem után s ebben fogják felismerni, hogy igaz az Ő szava, midőn monda:

18. vers. „Teljes hatalom adatott nekem mennyen és földön”. S e szavak megmagyarázzák nektek azokat a műveket, melyeket az Úr végzett és melyeket a világ mind a mai napig csodáknak nevezett. **Azonban ennek a miszticizmusnak a fátyola kell, hogy szétrepedjen, épp úgy, mint ama titokzatos függöny a jeruzsálemi templomban!** A spiritizmus megmagyarázza nektek a csodát mint „természettörvényt” s én itt röviden meg akarom nektek magyarázni az én Uram csodáit. **Mit nevez az ember csodának? Azt, amire nem talál természetes magyarázatot, ami nem az általa ismert természettörvények szerint megy végbe, amit olyan erők hoznak létre, melyeket ő nem ismer.** Az erők és fluidok világa az ő számára láthatatlan. **Ő nem ismeri a mindenség vegyi folyamatait, nem ismeri a szellemek mozgató erejét, megteremtésük célját, teremtőkéességüket, hatáskörüket és sokféle rendeltetésüket. Ő nem ismeri sokféleségét az anyagoknak, melyek az ő anyagból készítve, elváltozásokban betöltik a mindenséget. Ő nem ismeri az erők egymásba kapcsolódását és kölcsönös kiegészítését a világegyetem nagyszerű mechanizmusában. Ő nem ismeri azt a matematikát, melyre ez épít, sem azt a bölcsességet, mely ezt a sokféleséget egységesen vezeti.** Azért csoda neki minden; minden fűszál, minden harmatcsepp, minden szál haj az ember fején - **ő nem képes ezeket létrehozni.** Az ő összes tudása darabos, minden következtetése feltevés, összes

tehetsége semmi! **Ő nem tudja, mi az oka minden életnek, s ez az ok az őszellem, Isten.** Ezen oknak van egy következménye, s ez a következmény az „élet”. Istenből és az életből származtak az eleven szellemcsoportok, akik élnek ebben az életben, szönek az anyagokban ezen ok akarata szerint s ezen akarat neve „törvény”. **A szellemek szövését nevezzük „teremtésnek” és ez a teremtés eltölti a mindenséget s ennek a teremtésnek a szellem ad életet, alakot, mozgást.** Így tehát semmisen történik szellemek nélkül! **Ott vannak ők a vízben, a ködben, a harmatban. Ott vannak a levegőben, a szélben, a viharban; ott vannak a földben, a földön s a föld körül. Ott vannak ők a tűzben, a fényben és napsugárban, a növények és az ásványok országában, minden elemben. Az összes gázokban és fluidokban az éltetők és mozgatók. Ők képezik a világra ingáját, a másodlagos értelmiséget, akit Isten, az ősertelmiség mozgásba hozott, a maga akaratával, a maga törvényével irányít. A legcsekélyebb eltérés ettől az akarattól bukás.** Minden bukásnak pedig megvannak a maga következményei a saját terhének mélysége és súlya szerint. Minden következmény egy kört képez, és minden körnek megvan a maga színe, fénye és árnyéka, megvannak a neki megfelelő erői és fluidjai és a hozzá mért (adekvát) szellemei. **Ilyképpen megtalálja Istentől, az ősvilágosságtól kezdve minden a maga kifejezését szellem-erő-anyagban, minden a maga módja szerint, a maga következményi fokozatához képest. És minden körnek vannak sarkai, ezek feltételeznek fokozást és lefokozást a saját körükben.** Ha Egyek is a maguk körében, azért mégis annyira különbözők, mint törvény és ellentét, de létezésükben, dacára ennek, egymásra vannak utalva. **Az ellentét nem élhetne a törvény nélkül,** mert ő olyan, mint egy rothadt mocsár, melynek mint éltető elemre, üde vízre van szüksége, hogy legalább mocsár maradjon s a saját rothadásába bele ne fulladjon és egészen ki ne száradjon. A törvényes ész pedig munkát végez a törvénytelen ész körül. A vele való érintkezés által edződik s így legyőzi az ellenséget, megerősödik és nő és halad a maga célja, az ősz felé. Igen, igen! **A szellemeknek „istenekké”, azaz gyermekekké kell lenniük, eszes gyermekekké, az ősz dicsőségére, meg kell érteniük az őszet, vele Eggyé kell válniuk. Ez az ő céljuk.** S ők valamennyien küzdenek és harcolnak e cél eléréseért, mind-egyik előbb akarja azt elérni s az egyik nem engedi előnyomulni a másikat, türelmetlenek, irigylük azokat és haragudnak azokra, akik csak egy talpalatnyi földdel is közelebb férkőztek ehhez a célhoz! Ekképpen viaskodnak a szellemek ezek által az anyagok, és minden küzd és harcol azon a nagy harctéren, melyben keringenek a világok és fognak harcolni mindaddig, míg ők, a harcosok le nem győzték magát a harcot a szeretet mindenhatóságával. A bűn! a bűn! Ez az oka minden viszálynak, minden bajnak, minden halálnak. Ilyképpen harcol a felfelé való fokozás a lefokozással szellem-erő-anyagban és **a felfelé való fokozásnak a lefokozást hasonnemű szellem-erő-anyagban kell legyőznie, a hangzavart összhanggá változtatnia.** És látjátok, kedves emberek, ebben a megfordulásban van a csoda, és Krisztus gyógyításainak ebben van az alapja! **Minden betegség megzavarása a természet összhangjának, törvénysértésből keletkezik, minden törvénysértés bűn és minden bűn maga után vonja a maga gonosz füstjét. Ez a füst egy fluidum, vagy, a ti divatos tudománytok nyelven szólva, gáz, elem.** És az emberi bűnöknek ezen gonosz elemei társulnak a gonosz szellemek rokon elemeivel vagy fluidjaival és megmérgezik a földet, a vizet, a levegőt, behatolnak a növényi, állati és emberi szervezetekbe és növekednek és meganyagiasodnak ezekben és betegségek alakjában lesznek láthatókká. Azonban minden méregnek van ellenmérge, és a „hasonlóság törvénye” mindenütt érvényes, változatlan természettörvény. Így a felfelé fokozás természetes ellenmérge a lefokozásnak hasonnemű szellem-erő-anyagban. **Ez a mennyei természettudomány.** És Krisztus a menny Ura a világrend Messiása, ezzel rendelkezett, és gyógyította (például a kén felfokozásával) a kénsszel (fluidum) ugyanezen anyagnak lefokozását a bélpoklosságot. Jódsszel vagy fluidummal ezen anyag lefokozását a gonosz járványokat, stb. És Ő, a teremtő vegyész Mestere a maga **hajlíthatatlan akaratával képes volt ezeket a fluidfokozásokat, amikor csak akarta, kellő mennyiségben oda vonzani és azok-**

kal a beteg testi szervezetet annyira átítatni, s a lefokozás felszívódását oly erővel végrehajtani, hogy a gyógyulás rögtön bekövetkezett. Képes volt erre annál is inkább, mert Neki mint látnoknak a testek és lelkek tüzetes ismerőjének nem maradhattak rejtve azok betegségeinek okai. Ő ismerte a dolgok elemeit s azért tudta, hogy a lefokozott szellem-erőanyag képtelen ellenállni az ő felfokozásának, hanem kénytelen neki engedni. Így történt a megszálltságoknál is. Melyik ellentét-szellem lett volna képes ellenállni Krisztusnak, a Messiás-szellemnek, midőn Ő parancsolta: „Távozzál!” Hasonló eredményeit az akaraterőnek látjátok az embereknél is, és különösen a delejezőknél és a médiumoknál. A gyengébb akarat mindig kénytelen engedni az erősebbnek, így kell mindig győztesnek maradnia a lefokozásnak a lefokozás fölött. Ekképpen győzött Krisztus szelleme az Ő teste, az anyag fölött, szétbontotta ezt atomjaira és feltámadt az anyag fluid alakjában. **Ő ismerte megsűrűsödésének vegyi folyamatát, következésképpen annak szétbontását is. Ez egy folyamata a materializációnak és a tisztításnak, melyhez kisebb rangú szellemek is értenek. Krisztus, a Messiás-szellem, rendelkezett az összes alsóbb rendű szellemek fölött.** Ő, a másodész szelleme, rendelkezett az összes harmadrendű szellemek, az úgynevezett „Szent Lélek” fölött, le egészen az elfajult észig, vagy esztelenségig^{15*}. Innen van és nem is csodálatos, ha Krisztus azt mondja a „természetszellemeknek”: **„Teremtetek kenyeret kenyér fluidokból!” És azután: „Adjátok a víznek a bor erejét és színét a mindenség alkoholjából és tüzéből!”.** Utóbb meg: **„Szálljatok le, ti szellemei a viharok, és pihenjétek meg, ti szellemei a vizeknek s engedjétek bennünket békében evezni!”.** Vagy pedig: **„Teremtsétek meg, ti szellemei a földnek, az érmet és juttassátok azt Péterhez egy hal útján.** Vonjátok el a fa gyökerétől az életet, hogy az tovább ne élősködhessenek!” „Ha van hitetek és nem kételkedtek, úgy mondhatjátok e hegynek: emelkedjél fel és vesd magad a tengerbe, és meg fog ez történni. És bármit kérjétek a ti imátokban, ha hisztek, meg fog az nektek adatni”. Ily hit képezi alapját minden tudománynak és erőnek, s ebben a kettőben van a csoda. Miképpen a szolga engedelmeskedik a maga urának és cselekszik annak kívánsága szerint, épp úgy engedelmeskedik minden szellem a Messiás-szellemnek, vagy szeretetből, vagy félelemből. Mert a messiások hordozói a természettörvényeknek, melyeken belül végzik a szellemek munkájukat. A messiások az urak, a teremtők, a mindenség támaszai, a szellemek a munkások; és engedelmisség által igazul meg a szolga és lesz belőle az igazságosság törvénye által annak idején úr. Krisztus tudott menni a levegőn, a vízen épp úgy mint a földön; Ő képes volt eltüntetni a maga súlyát, vagy megterhelni azt, ahogy akarta, mert **Ő rendelkezett az összes természettörvények fölött.** Aki azonban másnak akar parancsolni, az kell, hogy előbb önmagának tudjon parancsolni. Aki engedelmisséget követel, az tudjon maga is engedelmeskedni, és **Krisztus kezdettől fogva mestere volt az engedelmisségnek az Ő Atyjával szemben.** A csodákat azonban nem szívesen művelte. Csak az ige kedvéért tette azt, szeretetből az emberek iránt, akik gyengék voltak ahhoz, hogy egyedül az igének higgyenek. Ő a fősúlyt a tanításra és a tiszta életre helyezte és a csodák által csak igazolni akarta, hogy a tan Istentől való, és hogy e tan megvalósítása okvetlenül ily eredményeket hoz létre. Kedves emberek! **Itt nem volna helyén a bőbeszédűség; tudakozzatok, nézzétek meg és tanulmányozzatok a spiritiszta kornak számtalan jelenségeit, meg fogjátok azokban találni a Krisztus csodáit ezerszeresen.** Mert a második csoda „a beteljesülés”, nagyobb és

¹⁵ * Ez az igazság, ez a törvény tárult fel a hívő százados előtt (8. Fej. S. versben) mint olyan dolog, mely nem is lehet más-kép; teljes meggyőződéssel mondja: „Uram, nem vagyok én arra méltó, hogy az én házamba jöjj, hanem csak szóval parancsolj, és meggyógyul az én szolgám. Mert én ember vagyok (bukott szellem; bukásának tudomásával is birt) még pedig olyan, aki Fejedelemség alá vettetett (melynek Te nem vagy alávetve, minthogy Te a menny Messiása vagy, Fejedelemség az összes világi Fejedelemségek fölött) és vágnak az én hadnagyságom alatt vitézek; és ha azt mondom egyiknek: Eredj el, elmegy; és a másiknak mondom: Jöszte, eljő, és ha mondom szolgámnak: Ezt miveld, azt miveli. (Mennyivel inkább Te, akinek hatalma van mennyen és földön, angyalok, szellemek és emberek fölött, Te az Isten Messiása!) És honnan szerezte a százados ezt a tudományát? Hitéből. Hit nélkül nincs igaz tudomány!

általánosabb, mint az első csoda, „a felavatás”. Meglátjátok majd, hogyan változtatja át akaratával a delejező az édes vizet keserűre, savanyura, hidegre, langyosra stb. Meglátjátok, hogyan szolgálnak a gyenge szellemek az erős emberakaratnak. Meglátjátok az extatikusok, a somnambulok, a holdkórosok megfigyeléséből, miként szünteti meg a nehézkedés törvényének működését más gravitáció-törvénynek közbelépése. Meg fogjátok látni, hogy az ember-szellem összpontosítva a maga igazi életkörébe, képességet nyerhet arra, hogy bizonyos tekintetben sok helyen jelen lehet, sokat megtudhat, és tisztán bele pillanthat a mindenség dolgai-
ba. Meg fogjátok látni, hogy az anyagi testből kivetkőzött szellemek szemetek láttára meganyagiasodnak, nektek láthatókká és foghatókká lesznek mindenféle formákban és ruházatokban, és hogyan tűnnek el ismét szemeitek elől, úgy, ahogy keletkeztek. És ily módon, e jelenségek tanulmányozása által meg fogjátok érteni Krisztus összes csodáit, annál inkább, ha az ember-szellem erejét Krisztusban százszorosán hatványozva gondoljátok el. Ő bírt azzal a hatalommal, hogy könnyedén végezhetette azt, ami nektek csak sok megerőltetés után hosszú idő múlva sikerülhet, mert ti még kicsi tanulók vagytok a nagy Mesterhez, Krisztushoz képest.^{16*} Mert Krisztusnál tökéletesebb szellem nincs a teremtett szellemek között! Ő Isten helytartója. Azért monda Ő: „Nekem adatott minden hatalom, mennyen és földön”. És mert nekem van hatalmam, azért hatalmat át is ruházhatok, akire akarok; felhatalmazlak tehát titeket, akik akartok nekem híven szolgálni, s akik engem szerettek s kiket én viszont szeretek.

19.vers. „Elmenvén tanítsatok minden népeket” ki-ki a maga tehetsége szerint, melyet, teljhatalmamnál fogva adtam nektek, és kereszteljétek meg őket, miként én megkereszteltelek benneteket. Én kereszteltelek benneteket a szellem keresztségével és nem egyedül a víz keresztségével, mert ez János feladata és a vezeklés keresztsége volt. Az én keresztelésem a világosságnak és a megismerésnek keresztsége! **Azért annak, aki megkapja az én keresztelésemet, keresztül kellett már mennie a hitnek és a vezeklésnek keresztvizén.** Minthogy a világosság az Atyától jön, aki maga a világosság, azért az én keresztelésem az Atyáé. És minthogy az Atya adott nekem hatalmat, keresztelni az Ő világosságával s én ezt a hatalmat átruházom reátok, azért bírjátok ti az Atya keresztségének világosságát a Fiútól. Minthogy pedig a Fiú megtér az Atyához s majd elküldi nektek az igazság szellemét, aki megszenteltetett a Fiúban, hogy segítsen nektek: **azért kereszteljétek az Atyának, Fiúnak és Szentléleknek nevében.** Csak Egy az Atya az összes teremtett lények részére. **A Fiú, ámbátor a sok közül Egy, nektek földi szellemeknek szintén csak Egy, minden megváltott lényre nézve. A szellem nagy és erős és megszámlálhatatlan és mégis a maga megszámlálhatatlanságában Egy az összes megáldott vagy megkeresztelt lények részére.** Az Atya megáldja vagy megkereszteli Fiát, a Fiú a szellemet, a szellem az embereket, az Atya keresztségével; azok pedig, akik az Atya keresztségével meg lettek keresztelve, megáldják a testvéreket, ha hisznek az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben. Amidőn kereszteltek, imádkozzatok és hívjátok segítségül a Szentlelket, aki a vizet megáldja s általatok, médiumok által, akik az ő erőszállítói vagytok, a maga erejével megtermékenyíti, hogy az által átváltozzék egy áldott forrássá, mely erősíti a hitet, ez meg felkelti az Isten országába fektetett reménységet, melyből folyik a szeretet. **Aki hisz, az megkeresztelhető, mert a hit által vonzza magához az áldást.** Aki nem hisz és megkereszteltetik, annak a keresztség nem használ, mert hitetlen-

¹⁶ * Ennek a példája megvan a 17. Fej. 19. versében, mely szerint akkor a tanítványok Jézushoz menvén külön, mondának neki: „Mért hogy ki nem üzhettük azt?”

És Jézus megmondja nekik (a 20. versben), hogy mért nem voltak erre képesek. Mert ők dacára a Krisztus által rájuk ruházott erőnek, melyet egyetlen ember sem képes másra átruházni, még mindig és még sokáig nem álltak a szellemi erőnek, hatalomnak és tisztaságnak azon a magaslatán, melyen a Messiás Krisztus állott (némely esetek pedig azt a magaslatot kívánták meg) minthogy a szellem erőhatalmában való hitük még nagyon távol állott „egy mustármag” nagyságától. Megmondja nekik mire volnának képesek, ha hitük, mely még mindig csak egy szemernyi, elérné a mustármag nagyságát. S ezekben a szavakban közvetve kifejezésre jut, hogy mi mindenre volna képes Ő, Krisztus, aki el volt telve hittel és bizalommal, ha Ő akarná és Atyja megengedné. Krisztusnak ezen, a tanítványoknak adott válasza oly nagy fontosságú, hogy azt nem lehet elég gyakran elolvasni és elég melegen megszívlelni!

ségével eltaszítja magától az áldást! A hit az áldással és a hitetlenség az átokkal olyan két sarok, melyek sohasem egyesülhetnek! Amit hisz az ember, azt vonzza magához. Ha hinni akartok, akkor erősen higgyetek, mert a gyenge hit nem hozza meg nektek az áldást. Csak sejtitek azt, de nem bírjátok! **A keresztség a földön holt formasággá lett, az emberek azt meganyagiasították. Aki csak forma szerint lett megkeresztelve, az nem keresztény, az nem kaphatja meg az áldást.** Rosszul áll a földön a szent áldás ügye. Azok, akiknek feladata volna, azt a vízre terelni, hogy ez átváltozzék egy szent forrássá, többnyire képtelenek azt vonzani a saját bűnük miatt, s ennél fogva átruházni sem képesek azt. Innen van az, hogy oly kevés hívő és megvilágított ember van a földön!

20.vers. Miután Krisztus mondotta vala: „Tanítsátok a népeket”, hozzá tette, „tanítsátok őket, hogy megtartsák mind azokat, melyeket én parancsoltam néktek”. Amidőn tehát azt mondja: „Tanítsátok őket, hogy megtartsák”, akkor világosan kifejti: **Mutassátok meg nekik példátokkal, keresztény életmódokkal, hogy miként tartsák meg azt, amire őket tanítjátok! A keresztény községek látható tanítói azonban legtöbbszörre nem mutatták meg, sőt sokan közülük épp a merev ellentétet mutatták!** Úgy, hogy a hívők részint nem tudták, hogyan tartsák meg, részint pedig úgy megtartani nem akarták, és egészen elejtették, mi által elestek az áldástól. Minthogy tehát új bukás, újabb szakadás keletkezett, ennél fogva követte ezt Istennek végtelen kegyelemfolyásából egy újabb kegyelem, a szövetség megújítása, hogy a letöröttet ismét hozzá kösse a szövetséghez, Krisztus evangéliumához. Ezen, a szellem által létesített megújítás hoz új apostolokat, tanítókat, és tanulókat, akiknek feladata, hogy szolgáljanak a szellemnek és példát mutassanak az embereknek, azaz megtanítsák őket megtartani azt, amit a szellem általuk hirdet. S ez a szellem megújítja a keresztséget a szellem által s akik szellemi erőadományokkal vagy médiumításokkal megáldottak, azok a szövetségnek új kereszteltjei. **Ezeket az erőadományokat vagy keresztségeket elnyerheti minden ember, legyen az koldus vagy pápa, akár pogány, zsidó, vagy keresztény, ha hite által méltóvá válik arra, hogy mint megkeresztelt Krisztus szolgájává, az evangélium elválaszthatatlan hívévé legyen.** Engedjétek tehát megkeresztelni magatokat, kedves emberek, a szellem adományaival a hit által, és szolgáljatok, mindegyiktek a saját tehetsége szerint Istennek, Krisztusnak, az embereknek és szellemeknek. Működjétek Krisztus művei szerint és törekedjétek erősen fokozni a keresztség adományait az ima által, melyre Krisztus tanított meg benneteket. **Kövessétek Istent, a ti Atyátokat és Krisztust a ti Mestereteket, mert nincs nektek más Atyátok, csak Isten, és nincs nektek más Mesteriek, csak Krisztus!** Ti pedig valamennyien, akár magas akár alacsony rangúak, testvérek vagytok. **Szeressétek Istent és a Mestert, ti megkeresztelt szellemei a földnek és legyetek Egyek Krisztusban, az Isten Fiában. Szeressétek egymást a keresztény szeretettel és köszöntsétek egymást a keresztény köszöntéssel. („Béke legyen veled vagy veletek!”) És legyetek egyek a tiszta szellemekkel, és Krisztus veletek lesz minden nap és fogja éleszteni ezt a szeretetet, hogy magasan lobogjon s el ne aludjék. És meg fogja szilárdítani a békét, hogy az megmaradjon nálatok és bennetek mindörökké! Ámen.**

ZÁRSZÓ

Az újszövetség fel lett avatva Krisztus által, Isten elsődje által, és az áldozatot Ő hozta meg az összes bukott szellemek megváltása végett, akik hisznek Isten szövetségében és Krisztus áldozatában. Minden, ami anyagi, most szellemi kifejezést nyert, megszűnik az állati áldozat, kezdődik a szellemáldozat. Vége a külső Istentiszteletek kényszerének. Szabadon teljesítse a szellem Isten törvényét, bármily formában akarja, mert nem a forma az, mely megelevenít, hanem a szellem. Imádkozzék a szellem az összellemben, Isten az Atya legyen az ő temploma! Vezekeljen Istentől kapott földi rendeltetésében, és a föld legyen az ő vezeklési helye! Áldozza fel magát a felebaráti szeretet oltárán, és a türelmesség legyen az ő áldozata! Kedves embertestvérek! Az evangélium megmondta nektek, hogy **Krisztus, az Isten elsődje, Isten és**

az emberek (bukott szellemek) iránti szeretetből lett emberré a földön azért, hogy megváltsa őket bukásukból (az öröklött bűnből). Nos, ezt sokan valami rendkívüli tények értelmezhetnék, ily értelmezés azonban hamis volna; mert Istennél nem létezik rendkívüli cselekedet. Ez ellentétet képezne Istennek mindenek fölött álló igazságosságával. Minden határozott törvény szerint történik, minden jön és megy a saját számtörvényének rendjében és az összes törvények következményei az őstörvénynek, melyben gyökerüket bírják, mely gyökérből keletkeznek törzs, gallyak, ágak, levelek, virágok és gyümölcsök. **A törvény örökké él, mert az örök életben gyökeredzik. Folyton növekedik, és folyton megifjodik, mint következménye saját életének. Az őstörvény „Istenből” az Egységből áradt ki egyidejűleg az Ő első teremtésével, és minthogy Isten első teremtése „élet” volt, azért az élet-törvény (természettörvény) a legelső, mely az Egységből származott.** Istenből és az életből (természet) származtak a szellemek, mint gondolkozó lények a maguk törvényével, s ez a törvény a lényegtörvény (lelkiismeret). De mert a szellemek Istenből és az életből származtak, azért duálok, szellemiek és természetiek ők. És az ő élettörvényük kettőből állott és törvénye volt a gondolkozásnak és életnek, minthogy pedig ez a kettősség szabadság nélkül céltalan volna, azért a szabadság (szabad akarat) lett az ő alapjuk s ezen az alapon ezek a kettős lények Egyek voltak magukkal, a saját lényegtörvényükkel s ez által „Istennel”, a gyökérrel. Így tehát az őstörvény az egység, vagy szeretet. **Ebben az Egységben kellett volna működni mindennek, minden lénynek a saját lényegtörvénye szerint, mely állandóan Istenből, a gyökérből szívta táplálékát és az összes lények különféle műveiből kellett volna alakulnia egy egységes épületnek.** Minden épület részekből áll és minden rész önmagában ismét egy egészet képez; minden ilyen egész más és más, és mindezen különféle dolgok az Egység Mestere által összekapcsolva, összhangzatos egységépületté alakulnak, mely bizonyosságot tesz a Mester bölcsességéről. A bölcsességből ered minden, ami jó, szép célszerű, de a bölcsesség csak az Egységben élhet. Azért él Isten önmaga által, és minden, amit Ő teremtett, csak Ő általa élhet, mert Belőle alakul. **Tehát az ősegységből származott egy kétszeres egység: élet és szellem, s ez a szabadság alapján mozogva képes lett teremteni az egységben.** De sokan a szellemek közül visszaéltek a szabadsággal, megfordították lényegtörvényüket, megtörték az egységet és elszakadtak a gyökértől. Ez által az összhang meg lett zavarva és megszakítva s ez a szakadás megingatta az egész teremtetést, mert ez az egységben egyetemleges. **Ennek nagy horderejű következményei voltak. Az elsőszülött lényeknek ezen nagy törvénysértéséből fejlődtek azután további szakadások, ami egészen természetes, mert ami nem marad rajta az életen, az elszárad és könnyen törik.** Ebből a nagy rombolásból azonban megmaradt egy egységmag, mely szorosan összetartott és az egységből ki nem lépett. Ez azután alkotott egy válogatott fajtájú kis egységet, és mindaz ami későbbi szakadások folytán tovább nem szakadt, ismét alkotott egy alsóbb minőségű kis egységet, s így tovább. Ily módon lett sok ilyen kis-egység, vagy egyenlő fajú szellemcsoport, kezdve az elsődök csoportjától az összes körökön és fokozatokon keresztül le a már elenyésző egységekig, melyek itt-ott még feltalálhatók az embercsaládokban s a legalsó fajtához tartoznak. **Már most azonban az Egység őstörvénye szerint, mely mindent magához vonz, az összes ellentéteknek át kell alakulniuk, az összes többségeknek kis egységcsoportokká kell változniuk mindaddig, míg az összes csoportok elérkeznek az össz-egységhez, az Istenben való egységes nagy összhanghoz.** Minthogy az Egység őstörvénye szerint minden teremtett lények szellem-erő-anyagban egyetemlegesek, azért kénytelen egyik a másikat, a legtávolabb magasságoktól a legmélyebb mélységekig ehhez az összegységhez segíteni. És az ezen egyesítési folyamatot vezető lények ama kis egységcsoportokhoz tartozó szellemek, akik a mindenség különféle fokozatain megállapodtak és nem csatlakoztak a további szakadásokhoz.

Legmagasabb vezetői pedig ennek a vonzástörvénynek azok az elsődszellemek, akik az ősegységből soha ki nem léptek. Ezek a főmegváltói az ellentétnek, messiásai az új alakulatoknak, ők a közvetítők Isten és a szakadás között, a magasság és a mélység között. Ők engesztelik ki az Egységből kibukottakat az őstörvénnyel: az Isten szeretetével. És mert kiengesztelést csak áldozat által lehet elérni, azért ők, mint kiengesztelők az áldozatok. De hogyan juthatott egy ily magasságos a mélyen bukottakhoz, hogy ezeknek megadja az eszközöket és megmutassa az utakat, melyek segítségével eljuthatnak egységcéljukhoz? Ez nem történhetett másképpen, csak úgy, hogy ez a magasságos leereszkedett a maga harmonikus egységéből, hogy lent a mélységben emberré legyen az egyenetlen emberek között, akik őt másképp nem tudták volna észrevenni. **Mért kellett tehát Krisztusnak, a magas Messiás-szellemnek a szabadság (szabad akarat) alapján emberré lenni s eltérni az emberek visszasságát? Mert a teremtmények elsődéből indult ki a szakadás és rántott magával minden mást. A legsúlyosabb bűn tehát ezt a teremtményt(teremtménycsoportot) terheli.** Az elsőd teremtés egysége csorbát szenvedett, nem egész az a maga teljében, - az egyes lény lényegtörvénye pedig megkívánja ezt a teljes egységet, nem nyugszik, ha ebből hiányzik valami, erőlködik, hogy az elvesztett magához vonzza és meg nem pihen, míg ez nem ünnepli bevonulását az Egységbe. **Az Egység őstörvényében minden teremtett lény egyetemlegesen van lekötelve, és az egyetemlegesség vonja maga után mindazon szellemek emberré levését is, akik az összhangot nem sértették meg. Csakhogy nem vezeklésként, hanem szeretetáldozatként, hogy megváltsák a bukást, kiengeszteljék az ellentétet az őstörvénnyel, az összszellemmel való eggyé levésnek útját egyengessék.** Valamennyien részesülnek mindenben, a tiszta is megérzi a bűnt könyörületesége által. **A szellemteremtmények igazi dicsősége majd csak akkor kezdődik, ha az összes szellemek az összszellemmel Eggyé lettek!** Megváltónak kell lennie mindenkinek! **Egyik ember tartozik a földön a másikat ápolni, nevelni, tanítani, haladásában támogatni. Egyik szellem tartozik a mindenségben a másiknak vezetője és tanítója lenni! Ez így van a Cherubtól kezdve le egészen az állatemberig.** Egyik feláldozza magát a másikért: a testvér a testvéért, az atya gyermekeiért, a király népéért, a lángelme a viláért és a Messiás az ellentétért! **Mindegyik a maga ereje és tehetsége szerint.** A tiszta elsőszülött Istennek áldozandó, az meg van szentelve Istenben. S amidőn állatias volt még az ember, akkor Isten megkövetelte tőle az állatok tiszta elsőszülöttjét, mint engesztelő áldozatot, hogy előkészítse őt önmagának feláldozására (az önfeláldozásra). S amidőn elkezdett az emberi teremtmény a szellem tudatára (öntudatra) ébredni, akkor eljőve a tiszta Elsődszellem és feláldozta magát Istennek az összes tisztátalan szellemekért, mintaképpül az összes bukott szellemeknek, akikből lesznek az emberek.^{17*} S ennek az áldozatnak kellemes füstje volt, ez felszállt Istenhez és Istennek abban gyönyörűsége telt és megáldotta azt és visszaküldte a földre áldás alakjában, hogy az emberi teremtmény üdvözüljön, ha hisz ebben az áldásban. **Ez az áldás pedig az Újszövetség a maga ígéretével, s az ígéreték egyike most megy teljesezésbe, s a szellem az, aki teljesíti!** *Legyünk tehát Egyek, kedves embertestvérek, ebben a beteljesülésben, teljesítsétek velünk együtt az Isten ígését és kövessétek velünk együtt az Egységnek, Jézus Krisztusnak, az Elsőszülöttnak szellemét! Ő elvezet valamennyiünket rendeltetésünk céljához: az ősegységhez, az Atyához!* *Igenis, Uram, Jézusom, vezess bennünket! Ámen.*

¹⁷ * A szellemélet megelőzte az állatéletet; az állatélet következménye a szellembukásnak, az érzékiségnek. A szellem: ok, minden egyéb; következmény. Szellem elsőszülött, állat utószülött. így tehát minden ember az állattal szemben elsőszülöttnek tekintendő. Az ember önfeláldozása tehát szentebb és Istennek kedvesebb minden állati áldozatnál. (Lásd: „Szellem, Erő, Anyag” 14. fejelet)